

နိမိတ်တပေ

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ဆုအူလီ

အချစ်နှင့်ဝသော ကမ္ဘာ

BURMESE
CLASSIC
COM

LINE

www.burmeseclassic.com

အချစ်နှင့်စသော ကဏ္ဍ
ဆုအခွေလီ

အခန်း (၁)

စဉ့်ခန်းတစ်ခုလုံး အဲယားကွန်းအရှိန်နှင့် အေးနေပေမယ့် မျှော်လင့်ရာ ရင်ထဲမှာတော့ နေဆယ်စင်း အပြိုင်ထွန်းလင်းနေ၍ အပြင်က အအေးကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပေါက်ကွဲပစ်ချင်ပေမယ့် သူမကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေသည့် အစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့နေရပေမယ့် နှုတ်ခမ်းကိုတော့ သူမရင်ထဲက ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်သည့်အနေနှင့် စုထော်ကောက်ချိတ်ထားသည်။

တစ်ချိန်လုံး လိုတရဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ရ၍ ပြုံးပျော်ရွှင်မြူးနေသည့် မျှော်လင့်ရာ မျက်နှာလှလှလေးက အခုချိန်မှာ အလိုမကျခြင်းများစွာဖြင့် တင်းမာစူပပ်နေပေမယ့် မျှော်လင့်ရာက အလှမပျက်။

ဦးမိုးစာပေ

တစ်မျိုးချစ်စရာကောင်းအောင် လှနေခြင်းကလည်း အတိတ် ဘဝက အလှဆုတောင်းကောင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

အစ်ကိုနှစ်ယောက်က သူတို့ကို ညီမဖြစ်သူ မျှော်လင့်ရာ မကျေမနပ်နှင့် စိတ်ကောက် ဆန္ဒပြနေတာသိပေမယ့် သူတို့ ကလည်း ညီမဖြစ်သူနှင့်အပြိုင် မျက်နှာထား တည်တည်တင်းတင်း တွေ့ကို တစ်စက်ကလေးမှ မလျှော့။

“အလိုလိုက်တယ်ဆိုတာ တခြားဟာတွေကိုပဲ အလိုလိုက်နိုင် မယ် မျှော်လင့်၊ နင့်ကို ကိုကြီးတို့ သဘောမတူနိုင်တဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ဆိုတာတော့ ဆောရီးပဲ”

“ဟုတ်တယ်... မျှော်လင့်၊ ကိုလေးလည်း ကိုကြီးသဘောနဲ့ အတူဘူး၊ ညီမလေး မျှော်လင့်ကို အဲဒီကောင်နဲ့ လုံးဝ သဘော မတူဘူး၊ ပုံစံကိုက ဘယ်လိုပုံစံမှန်း မသိဘူး၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဒီလောက် နဲ့နေတာ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဘယ်လိုအားမာန်နဲ့ ဦးဆောင်နိုင်မှာလဲ”

“အိုး... အဲဒါကတော့ သူ့ဘာသာသူ ဘယ်လိုပဲ ဦးဆောင် ဆောင်ပေါ့၊ မျှော်လင့် ကျေနပ်ရင်ပြီးတာပဲ”

“နင် ကျေနပ်ပေမယ့်... ငါ မကျေနပ်ဘူး မျှော်လင့်၊ အခုချိန်ကစပြီး နင့်ကောင်ကို မေ့လိုက်တော့”

မျှော်လင့်စကားကို ကိုကြီးက ခါးခါးသီးသီး ဝင်ကန့်ကွက် သလို ကိုလေးကလည်း မျှော်လင့်ကို ဒေါသဖြစ်သော မျက်လုံးနှင့် လှမ်းကြည့်၍ မျှော်လင့်ရင်ထဲ မခံချင်စိတ်နှင့် မျက်ရည်ဝဲလာ၏။

“ကိုကြီးတို့ လုံးဝ မတရားဘူး သိလား၊ ကိုကြီးတို့အလှည့် တုန်းက ကိုယ်ကြိုက်တဲ့သူကို ကိုယ့်ဘာသာ ရွေးယူခဲ့ပြီးတော့”

“တော်... တိတ်စမ်း၊ ဒါ နင်ပြောရမယ့် စကားလား၊ ငါတို့က မိဘတွေကိုယ်စား ကိုယ့်ညီမ ကောင်းစားရေးအတွက် ပြောနေတာ”

“မပြောနဲ့၊ ဘာမှ မပြောနဲ့၊ ကိုကြီးတို့ကို မျှော်လင့် မုန်း တယ်... သိလား၊ မုန်းတယ်”

“မျှော်လင့်”

မျှော်လင့်က ကိုကြီးမျက်နှာကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်သော မျက်လုံးတွေနှင့်ကြည့်ပြီး အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို အမုန်းစကားဆို၍ ဝိုယိုထွက်ပြေးသွား၍ ကိုလေးက ညီမကို လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ကိုကြီး ကတော့ တစ်ချက်ပင် ဂရုမစိုက်။

“ထားလိုက် ကိုလေး၊ အဲဒါမျိုးက အလိုလိုက်စရာ မဟုတ် ဘူး၊ ချစ်သူရည်းစားထားတာတောင်မှ အဖြစ်ရှိတဲ့ ယောက်ျား မျိုးကို မရွေးနိုင်ဘူး”

“ဒါကတော့ အချစ်မှာ မျက်စိမှ မရှိဘဲကိုး ကိုမိန့်ရဲ့”
“သူဇာ”

မင်းမိန့်က သံပြတ်နှင့် သူဇာမည်ကို ဒေါသတကြီး ခေါ်လိုက်တော့ သူဇာ နှုတ်ဆိတ်သွားကာ ယောက်ျားဖြစ်သူမျက်နှာ ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူဇာဘက်က အိမ်စည်းကမ်း ချိုးဖောက် သလို ရှိသွားသဖြင့် ရောက်လက်စနေရာမှာပဲ ရပ်နေလိုက်သည်။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ခန်းဆောင်နှစ်ခု ခွဲထားပြီး ညာဘက်အဆောင်က မင်းမိန့်နှင့် သူဇာတို့ ဇနီးမောင်နှံ။ ဘယ်ဘက်က မင်းခေါင်နှင့် မူနွဲ့တို့နေကာ အိမ်မကြီးမှာ မျှော်လင့်ရာ၏ တစ်ပင်တိုင် မြန်းမြစ် သည်။

“မင်းကို ငါတို့မောင်နှမတွေ စကားဝိုင်းထဲ ဝင်မပါရဘူးလို့ ပြောထားတာ မင်း မေ့သွားပြီလား သူဇာ”

မင်းမိန့်စကားအဆုံးမှာ မင်းခေါင်ဇနီး မူနွဲ့က ကြက်မွေး တစ်ချောင်းနှင့် ရှိုးကေ(စ်)တွေပေါ် အယောင်ပြ ဖုန်သုတ်ရင်း သူဇာထံ လှမ်းကြည့်သလို မင်းခေါင်ကလည်း မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် သူဇာကို ကြည့်လာတော့ သူဇာ ချက်ချင်းခေါင်းငုံ့ကာ မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

“သူဇာ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုမိန့်၊ သူဇာက ညီမလေးကို

ချည်း အပြစ်တင်နေလို့ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောလေးတွေ ပြောပြ တာပါ”

“ငါက မင်းပြောမှ သိမှာမို့လား”

မင်းမိန့်က သံပြတ်နှင့်အော်ရင်း ထရပ်သည်။ ရှမ်းသွေးစပ် သဖြင့် မောင်နှမသုံးယောက်လုံး အသားဖြူတာ၊ နှုတ်ခမ်းပါးနား တွေ နီမြန်း ပြီး မျက်ခုံးထူထူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အချောအလှခြင်း ညီ၍ နာမည်ကြီးကြသည်။ ငွေကြေးချမ်းသာ၍ လူတိုင်း စိတ် ဝင်စားခြင်းခံရသူတွေ ဖြစ်ကြရသည့်အထဲမှာ အစ်ကိုနှစ်ယောက် က သူတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေး မျှော်လင့်ရာကို သိပ် ချစ်ကြတာလည်း အားလုံး သိကြသည်။

သူတို့မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိ။

မိဘမဲ့ ညီမလေးဆိုပြီး မျှော်လင့်ရာကို မျက်နှာတစ်ချက် အညှိမခံဘဲ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့ကြပေမယ့် မျှော်လင့်ရာ ၏ ချစ်သူဆိုသည့် ကောင်ကိုကြတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ကြည့်မရ၍ ညီမဖြစ်သူနှင့် လုံးဝသဘောမတူ။

ပြင်ဦးလွင်ဝန်းကျင်တစ်လျှောက် ဒီသုံးဦးရဲ့ ကော်သိခြံတွေ၊ လိမ္မော်ခြံတွေက အကြည့်မလွဲ။ လက်ညှိုးထိုးမလွဲ ပိုင်ဆိုင်တာမို့ ဒီသုံး ယောက်စလုံးက ချမ်းသာခြင်း၊ တသီးတသန့်ဆန်ခြင်းနှင့်

မြို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျော်ကြားကြသူများဖြစ်သည်။

မျှော်လင့်ရာအချစ်ကို လိုချင်သူတွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့်ကြားက ညီမရွေးလာသည့် ချစ်သူဆိုတာ သူ့အမေကို အလွန်ချစ်ကြောက်ရုံသေရသော သားလိမ္မာဖြစ်နေရုံမက လူပုံကလည်း ယောက်ျားတန်မဲ့ နုနွဲ့နေပုံက ထုရိုက်ချင်စရာ ဖြစ်နေသည်။

အမေက သေဆိုသေမည့် သားကိုမှ မျှော်လင့်ရာက ချစ်လှပါချည်ရဲ့ဆိုတော့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ဒေါသဖြစ်ရသည်မှာ သိပ်တော့မဆန်း။ တခြားအရာကိုသာ အလိုလိုက်နိုင်မည်။ ဒီကိစ္စသူတို့ သဘောမတူကြောင်းပြောတော့ မျှော်လင့်ရာက အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို အမုန်းစကားဆိုပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုယိုထွက်ပြေးသည်။

သူတို့ကို ညီမဖြစ်သူမုန်း၍ ဘာမှမဖြစ်။ သူတို့ သဘောမတူသူနှင့် မျှော်လင့်ရာ လွဲရင်ပြီးရောဟု သဘောထားကာ ညီမအမုန်းကို ကျေနပ်စွာ ခံယူလိုက်ကြပြီး အလုပ်သွားရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

“သူဇာ”

“ဟုတ်... ကိုမိန့်”

“ဒီနေ့ ခြံထဲဆင်းမလို့ ပြင်ဆင်ခိုင်းထားတာ ပြီးပြီလား”

စိုးစိုးစာပေ

“အားလုံး အဆင်သင့်ပါပဲ ကိုမိန့်”

“မင်းခေါင်... မင်းက စာရင်းစာအုပ်တွေယူပြီး လိုက်ခွဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုမိန့်”

အစ်ကိုဖြစ်သူကို ခေါင်းညိတ်ပြီး မင်းခေါင်က သူမိန်းမမူနဲ့ကို လှမ်းကြည့်သော အကြည့်တစ်ချက်နဲ့တင် မူနဲ့ကို စိုက်ခင်းရဲ့ လချုပ်စာရင်းစာအုပ်တွေ ထည့်ထားသောအိတ်ကြီးကို ဆွဲလာ၍ သူမခင်ပွန်းဖြစ်သူထံ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ရိုရိုသေသေကမ်းပေးသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အသင့်ဖြစ်တာနှင့် အိမ်ကြီးရဲ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ အသင့်ရှိနေသည့် အကြမ်းသုံးပါဂျဲရီးကားရှိရာ လျှောက်သွားကြ၏။

“သူဇာ”

“ရှင်... ကိုမိန့်”

“ခြံတံခါးတွေ သေချာပိတ်၊ ဓာယ်လူစိမ်းမှ အဝင်မခံနဲ့၊ ဂဠုန်နဲ့ ယက္ခကို ကြီးဖြည့်ပြီး ခြံထဲလွှတ်ထားလိုက်၊ ညီမလေးကို ဘယ်ကိုမှ ဖုန်းမဆက်စေနဲ့ ကြားလား”

“စိတ်ချပါ၊ သူဇာ ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကိုယ် စိတ်ချမယ်”

ပြောစရာရှိတာပြောပြီး ကျေနပ်မှ မင်းမိန့်ကိုယ်တိုင် မောင်း

စိုးစိုးစာပေ

သည့်ကားက ခြံကြီးထဲမှ ထွက်သွားတာကိုကြည့်ပြီး သူ့စာ ပြီး
လိုက်သည်။

“အဟွန်း”

သူများ သားသမီးကို ယူတုန်းက ယူထားပြီး သူတို့ညီမကြီးမှ
ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ။ ဟိုလူနဲ့ သဘောမတူချင်ရတာနဲ့ ဒီလူနဲ့
သဘောမတူချင်ရတာနဲ့။ သီးချိန်တန်သီး... ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ဆိုသည့်
စကားက သူတို့နဲ့ မဆိုင်သလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်နေပုံက မုန်းစရာ။

“မမသူဇာ”

“ဪ... မူနဲ့”

“ကိုမိန့်က ဘာတွေ မှာနေတာလဲ”

“သူညီမကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ထားဖို့လေ”

သူ့ဇာစကားအဆုံးမှာ မူနဲ့က ရယ်သဖြင့် သူ့စာပါ အတူ
လိုက်ရယ်ဖြစ်သည်။

“တော်တော် အဖြစ်သည်းတဲ့ အစ်ကိုတွေပဲနော် မမသူဇာ”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ”

“ဪ... ဒါနဲ့၊ မနေ့က မပြီးသေးတဲ့ ဝိုင်းတွက်”

“လာလိမ့်မယ် မူနဲ့၊ သူတို့ အရှုံးကြီးရှုံးထားလို့ ဒီနေ့
မမသူဇာဆီက ပြန်ယူမယ်ဆိုပြီး နန္ဒာ မနေ့ကတည်းက ကြိုမ်းဝါး

ထားတာ၊ ဒေါ်ကြီးနန်း... သူ့စာတို့အဖွဲ့တွေလာရင် စားဖို့
သောက်ဖို့ စီစဉ်ပေးထား၊ သူ့စာ အပေါ်တက်ပြီး ရေချိုး၊ အလှပြင်
ဦးမယ်”

“မူနဲ့လည်း ပြင်စရာရှိတာ ပြင်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ဆင်ဝင်အောက်မှ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာတာနှင့် မသူဇာက
တင်ပါးကျော်အထိရှည်သော ဆံပင်တွေကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်တာကို
ဖြေချကာ မီးဖိုဆောင်ဆီ လှမ်းအော်သည်။ ကုတ်ထောက်ရုံ
ဆံပင်အား ခေါင်းစည်းကြိုးနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် စည်းထားသူ
မူနဲ့ ကတော့ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ် အပြည့်ကွက်ထားသည့်
ပါးကွက်အား လက်နှင့် ဖြစ်သလို ဆွဲဖျက်ပြီး မှန်ရှေ့မှာ ရပ်သည်။

“မူနဲ့က မိုးလင်းကတည်းက ရေချိုးထားပြီးသား မမသူဇာ
ရဲ့၊ အားလုံး ရယ်ဒီပဲ၊ ဟော... ဟိုမှာ မျှော်လင့် အိမ်ထဲပြန်ဝင်
လာပြီ မမသူဇာ”

“စိတ်ညစ်သွားပြီလား မျှော်လင့်”

သူဇာက မျှော်လင့်မျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ပြီး မေးပေ
မယ့် မျှော်လင့်ရာက မဖြေဘဲ သူတို့နားက ဖြတ်ကျော်ပြီး သူမ
အခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသဖြင့် မူနဲ့က ပခုံးတွန့်လိုက်

သည်။

မျှော်လင့်ကတော့ အစ်ကိုနှစ်ယောက် မရှိတာနှင့် ယူပစ်သလို ပုံစံပြောင်းသွားသည့် ယောင်းမနှစ်ယောက်ကို ဘာမှ ပြောချင်စိတ် မရှိ။ အစ်ကိုတွေက မသိပေမယ့် မျှော်လင့်ကတော့ အစ်ကိုတွေ မိန်းမအကြောင်း အကုန်သိသည်။

သေချာတာကတော့ အစ်ကိုတွေရှေ့မှာ ရှိနေသည့်ပုံစံနှင့် အစ်ကိုတွေကွယ်ရာမှာ ရှိနေသည့် ယောက်မနှစ်ယောက်ပုံစံက တခြားစီ။ ဇာတ်လမ်းအစတုန်းကလည်း မျှော်လင့်ရာမပါသလို ဇာတ်သိမ်းမှာလည်း မျှော်လင့်ရာ မပါချင်၍ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက် ပြီး ရေငုံနှုတ်ဆိတ် နေခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လား မသိ။ ယောက်မနှစ်ယောက်စလုံးက ပိုရဲတင်းလာကာ မျှော်လင့်ရာကို ဂရုစိုက်စရာလို့ပင် မထင်တော့။

“မေမေတို့ မျိုးရိုးအစဉ်အလာကိုက သားကိုသခင် လင်ကို ဘုရားတဲ့၊ မေမေက သမီးဖေဖေကို ဘုရားလို ကိုးကွယ်ခဲ့ရတာ သမီးရဲ့”

တကယ်လည်း မေမေက ဖေဖေကို ဘုရားတစ်ဆူလို ကိုးကွယ်ခဲ့သည့် မိန်းမဖြစ်သည်။

မျှော်လင့်ရာကတော့ အရွယ်မရောက်ခင်ကတည်းက

ကိုးကွယ်သူတို့ရဲ့ ရိုးရာကို မုန်းတီးခဲ့သည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေ မရှိတော့ မျှော်လင့်ရာက အစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဆုံး အကျဉ်းသားဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကိုကိုကြီးတို့ လက်ထပ်ခဲ့တာတောင် မျှော်လင့်အတွက် အဖော်ရအောင်ပါကဲ့။

“နင့်မှာ ဒီအစ်ကိုလိုမျိုးရှိတာ ကံကောင်းတာ မျှော်လင့်ရဲ့၊ ငါ့အစ်ကိုဆို မိန်းမရပြီးတာနဲ့ မိန်းမစကားပဲ အောင်တော့တာ၊ အမေနဲ့ငါ့ဆို လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး”

မျှော်လင့်ရာ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ မျှော်လင့်ရာဘဝကို အားကျကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က ရင်းနှီးသူတွေက မျှော်လင့်ရာ အချစ်ခံရတာ ကို ချီးကျူးပြောတာ ကြားဖူးပေမယ့် မျှော်လင့်ရာကတော့ အစ်ကို နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ခံရတာကို မွန်းကြပ် စိတ်ရှုပ်နေမိသည်။ ဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ် အစ်ကိုတွေကြောင့် သူမ လွတ်လပ် ခွင့်ကို ဆုံးရှုံးရသည်။ အလိုလိုက်တာ၊ ချစ်တာကို ကျေးဇူးတင် ပေမယ့် နေရာတကာ အမိန့်ပေးတာကို မကြိုက်။

တခြားကိစ္စ မပြောချင်ပေမယ့် နှလုံးသားရေးရာမှာတော့ လွတ်လပ်ခွင့်ရချင်သည်။ မျှော်လင့်ရာချစ်သူကိုပဲ လက်ထပ်ချင် သည်။ ဒါကို အပြစ်ဟု သူမ မယူဆ။ အစ်ကိုနှစ်ယောက်တော့

မျှော်လင့်ရာချစ်သူကို လုံးဝသဘောမကျ။ မျှော်လင့်ရာကလည်း
မောင့်ကိုပဲ ချစ်သည်။

မောင့်ကိုပဲ လက်ထပ်ချင်သည်။ အစ်ကိုတွေကြောင့် သူမ
စိတ်ညစ်ရတာ ချစ်သူက မသိ။ အခန်းထဲဝင်တာနှင့် ခုတင်ဘေး
စတင်း(နံ)လေးထဲက ပြုံးရွှင်နေသော မောင့်မျက်နှာကို မြင်ရတော့
မျှော်လင့်ရင်ထဲက ပူပင်ခြင်း၊ ဒေါသနှင့် လောင်မြိုက်တတ်သော
သောကမီးတွေက ဟိုးအဝေးသို့ လွင့်စင်သွားသည်။

မောင့်ကို မျှော်လင့် ချစ်တယ်ကွယ်။ မောင့်လို နူးညံ့သိမ်မွေ့
သော သူ့ကိုသာ ချစ်ချင်သည့် မျှော်လင့် နှလုံးသားခံစားချက်ကို
ဘယ်သူ နားလည်နိုင်ပါမည်နည်း။ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့က တိတ်
ဆိတ်သော သူမအိပ်ခန်းထဲ ညင်သာစွာ စီးမျောပျံ့လွင့်သွား၏။

အခန်း (၂)

“ဟေ့... ဒီမှာ ကျန်ခဲ့ပြီနော်”

အတူထိုင်နေသော သိမ့်ထံမှ အော်သံကြောင့် မျှော်လင့်
ဦးခေါင်းလေး ဆဖန်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“တကယ်ပြောတာနော်... ဟိုမှာ မြင်လား၊ အကြီးကြီးပဲ”

စုထွေးကပါ တစ်ဖက်စားပွဲကို လှမ်းကြည့်ပြီး ထအော်၍
မျှော်လင့်အကြည့်တွေက သူတို့ကြည့်နေသည့် တစ်ဖက်စားပွဲကို
လှမ်းကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားချိန်မှာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူ
ဖြူ၊ မျက်ခုံးထူထူနှင့် တစ်နေ့ မျှော်လင့်ချစ်သူဖြစ်လာမည့် မောင့်ကို
စတွေ့ရတာပဲဖြစ်သည်။

သိမ့်တို့စကားကြောင့် စားပွဲမှ ထရပ်ပြီးမှ မောင့်ပုံစံက

ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ဖြစ်နေပုံက သနားစရာလိုလို ရယ်စရာလိုလို။

“ရှု... ဟိုမှာ”

“နောက်ဘက်ကို လှည့်လိုက်”

စုထွေးနှင့်သိမ့် အချိတ်အဆက်မိမိနှင့် တစ်ဖက်လူကို လောင်စိန်လုပ်နေမှန်း သဘောပေါက်သွားသည့် မျှော်လင့်က သူ့ဆီ လှမ်းအကြည့် သူကလည်း မျှော်လင့်ရာဘက် ဖျတ်ခနဲ အကြည့် ရောက်အလာ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အံ့သြမင်သက်သလို ကြည့်ငေးမိလျက်သား ဖြစ်သွားပုံက ဆန်း သလို မြင်မြင်ချင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မေ့လို့မရအောင် ရင်ခုန်သံတွေ ထပ်တူညီခဲ့တာလည်း ထိုအချိန် ကတည်းက ဖြစ်သည်။

မောင့်ရဲ့ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လွန်းတဲ့ သွင်ပြင်ကြောင့်လား။ ရိုးသားဖြူစင်လွန်းတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကြောင့်လားဆိုတာ အခုထိ မခွဲခြားနိုင်ပေမဲ့ မောင့်ကို မျှော်လင့် ချစ်သည်။ တွေ့စမှာ မောင်က ရုပ်အင်္ကျီရှည် သနပ်ခါးရောင်ကို ဝါဖန့်ဖန့်လေးဖြစ်ကာ လက် ခေါက် ထားတာမဟုတ်ပဲ လက်ဖျားအထိ ကြယ်သီးအစုံ စေ့တပ် ထားသည်။ ပုဆိုးကွက်စိပ်က အနီရောင်မှောင်မှောင်လေးဖြစ်ပြီး ကိုင်းအမည်းနှင့် မျက်မှန်တပ်ထားသည့် မောင်က သိမ့်တို့စကား

နားယောင်ပြီး သူထိုင်ရာ စားပွဲနားမှာ ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ဘာရှာလို့ ရှာနေမှန်း မသိ။ ကချင်လွယ်အိတ်အနီကို ပခုံးပေါ်ချိတ်ထားကာ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ဖြစ်နေသည့် မောင့်ပုံစံက ရယ်စရာလည်း ကောင်းသလို ချစ်စရာလည်း ကောင်းသည်။

မောင်က သူတပ်ထားသည့် မျက်မှန်ကို ပင့်တာလည်းရှိသည်။ လွယ်အိတ်ထဲ ပြန်ရှာတာလည်းရှိ၍ စားပွဲထိုးလေးက မောင့်နား လာရပ်သည်။

“ဘာပျောက်လို့လဲ အစ်ကို”

“ဘာပျောက်မှန်း မသိဘူးကွ။ အခုမှ ရှာတုန်း”

“ခင်ဗျာ”

စားပွဲထိုးလေးက မောင့်အဖြေစကားကို နားထောင်ပြီး မောင့် မျက်နှာကို အကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်နေသော မောင့်မျက်နှာကို မျှော်လင့် ထိုအချိန်ကတည်းက မေးထောက်ပြီး ငေးခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ မောင့်မျက်နှာပေါ်က အပြုံးကို မြင်ရတိုင်း မျှော်လင့် မောင့်ကို ပိုချစ်ရသလို မောင့်စကားသံ နားထောင်ရတာကိုလည်း နှစ်သက် သဘောကျခဲ့သည်။

“ကိုယ်လည်း အတိအကျ မသိဘူးကွ”

“ဗျာ”

အကူအညီပေးရန် ရောက်လာသော စားပွဲထိုးလေးက မောင့် စကားမှာ နားရှုပ်သွားပြီး ခေါင်းကုတ်ကာ အုတ်အူကြောင်နှင့် မောင့် ကို ကြည့်သည်။

“ဘာမှတော့ မပျောက်ဘူးတော့ ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ပြန်မယ်ဆိုပြီး စားပွဲကထတိုင်း ကျန်ခဲ့ပြီဆိုပြီး သူတို့က အော်အော် နေလို့၊ အဲဒါ သေချာအောင် ဘာကျန်ခဲ့လဲဆိုပြီး ရှာတာ”

မောင်က ပြောလည်းပြော မျှော်လင့်ရာတို့ဘက်ဝိုင်းဆီ အကြည့်ရောက်လာတိုင်း မောင့်အကြည့်က မေးထောက်ပြီး သူ့ကို ငေးနေတဲ့ မျှော်လင့်ရာနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံရပြန်သည်။ ထိုအခါ ဖြူသော သူ့မျက်နှာက နီရဲသွားကာ မျက်လုံးလွှဲတာကြည့်ပြီး ဒီက မိန်းကလေး ရှက်ဖို့ထားပါဦးလို့ မျှော်လင့်ရာစိတ်ထဲက လှမ်းအော် နေမိတာကို မောင်မကြားပါ။ နောက်တော့ မောင်နဲ့ အဝေးသင် တက်ကြတာချင်းလည်း အတူတူ၊ မေဂျာလည်း တူတာကြောင့် မျှော်လင့်ကပဲ သိမ့်တို့ကို စည်းရုံးပြီး မောင်ရှိရာ အတန်းဆီ ဦးဆောင်သွားတက်ဖြစ်သည်။

“စကားပုံတွေတော့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်ပြီ မျှော်လင့်၊ မိန်းမ ကြိုက်တော့ မျှော်လိုက်တာတဲ့၊ အခုတော့...”

“သိမ့်နော်... မျှော်လင့်ကို လျှောက်မပြောနဲ့”

မျက်နှာနီနီနှင့် သိမ့်တို့ကို မျက်စောင်းရွယ်တော့ သိမ့်တို့က မျှော်လင့်ရာမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရယ်ကြသည်။

“သူ့နာမည်က ကြယ်ရောင်လင်းတဲ့၊ သူ့အမေက ဈေးချိုမှာ ပိုးထည်ဆိုင် ဖွင့်ထားတာ တကယ့်နာမည်ကြီး၊ သူ့သားကို ချစ်ပုံ၊ အုတ်ပုံလည်း နာမည်ကြီးနော် မျှော်လင့်၊ သူ့သားကို တက္ကသိုလ် ရောက်တဲ့အထိ ကြိုပို့လုပ်ပေးနေတာသာ ကြည့်တော့”

သိမ့်က မောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူတို့ စုံစမ်းထားသည့် အတိုင်း မျှော်လင့်ကို သတင်းပေးကြသည်။ ထိုသတင်းတွေထဲမှာ မောင်က လူရိုးလူကောင်းလေးအဖြစ် ရနံ့သင်းတာလည်းပါသည်။ ရိုးသားသော မောင်နှင့် မောင့်ကို ချစ်မိပြီဖြစ်သော မျှော်လင့်က မောင်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အရိုင်းဆန်သော ရင်ခုန်ခြင်းတွေနှင့် မောင့်ကို ချစ်စိတ်တစ်ခုတည်းနှင့် မောင့်ကို နီးစပ်အောင် ချဉ်းကပ်ခဲ့ သည်။

“လင်းက မျှော်လင့် ခင်သလို မခင်ပါဘူး”

“ခင်ပါတယ် မျှော်လင့်ရယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီလိုပဲ နေတတ် လို့ပါ၊ မိန်းကလေးအပေါင်းအသင်းဆိုလို့ ကျွန်တော့်မှာ မျှော်လင့် တို့ပဲရှိတာ”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ကို မညာပါဘူး”

နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံသွားချိန် မောင်က မျက်နှာနီနီနှင့် ခေါင်းငုံ့ကာ အရင်အကြည့်လွဲသွားတ...ကိုပဲ မျှော်လင့်ရင်မှာ မောင့်ကို ပိုချစ်ဖို့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“မျှော်လင့်ရာက ကျွန်တော့်အတွက် ခင်စရာကောင်းရုံတင် မကဘူး၊ ချစ်စရာလည်း ကောင်းတယ်”

ပြောချင်ရာပြောပြီး ခေါင်းပြန်မမော့တော့သော မောင့်စကား က ဘာလိုလိုဆိုတော့ မျှော်လင့် ရယ်မောခဲ့ရသည်။

“လင်းက အရမ်းရယ်ရတာပဲဟယ်”

“အေး... ရယ်ပါ... ရယ်ပါ၊ နောက်မှ ငိုနေရဦးမယ်”

“မျှော်လင့်က ဘာလို့ငိုရမှာလဲ”

“ဟဲ့... သူ့အမေကြီးအကြောင်း မသိဘူးလား၊ အဘွားကြီး က မလွဲယံဘူးနော် မျှော်လင့်”

“မျှော်လင့်နဲ့တွေ့ရင် လွယ်သွားမှာပါ”

မောင့်ကို အမေချစ်တဲ့သား၊ အမေစကား နားထောင်တဲ့သူကို ဘယ်လိုပင် ဝေဖန်ပါစေ၊ မျှော်လင့်ကတော့ မောင့်ကိုချစ်သည့် အချစ်နှင့် ဘာတစ်ခုမှ မောင့်အပေါ် အပြစ်မမြင်။ ယောက်ျား ဆိုတာ ဦးဆောင်သူ၊ အမိန့်ပေးသူ၊ အုပ်ချုပ်သူဆိုပေမယ့် မောင့်လို

နူးညံ့သိမ်မွေ့သူတစ်ယောက်က တင်းမာခက်ထန်သူ ဖြစ်လာခြင်း အပေါ်မှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမည်ဟု ယုံကြည်သည့် တယူသန်ဝါဒစွဲနှင့် လူတွေကို မျှော်လင့်မုန်းသည်။ ဖေဖေနှင့်အစ်ကိုတွေ၏ တင်းကျပ်သော အုပ်ချုပ်မှုနှင့် နေလာခဲ့ရ သော မျှော်လင့်အတွက် မောင့်ပုံစံက သူမအတွက် အသစ်ဖြစ်လာ ၏။ စာမေးပွဲတွေဖြေပြီး ကျောင်းပိတ်သွားလည်း မျှော်လင့်က ပြင်ဦးလွင်နှင့် မန္တလေး အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင်။ မောင်တို့ဆိုင်ရှေ့ သွားကာ လျှောက်ပြန်သံပေးရုံမက မောင့်အမေအလစ် ဆိုင်ထဲ ဝင်ပြီး မောင့်ကို တွေ့သည်။

“ကျွန်တော့်မေမေက အရမ်း စည်းကမ်းကြီးတယ် မျှော်လင့်၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းတည်းက အခုချိန်ထိ ပညာရေး ကို အရမ်း ကြပ်မတ်ခဲ့တာ၊ အတန်းတိုင်း ဆုချိတ်အောင် ကြိုးစား ခဲ့ရတယ်၊ ဆုမရတဲ့နှစ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ငယ်ဘဝမှာ မရှိဘူး၊ ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဆေးတက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့်ရပေမဲ့ ဝါသနာ မပါတဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ အချိန်မဖြုန်းနဲ့ဆိုတာနဲ့ အဝေးသင်ယူတာ၊ ပြီးရင်တော့ မေမေ စီးပွားရေးထဲ ကူရမှာပေါ့၊ အခု အရွယ်ရောက် လာတော့ မေမေ ကြပ်မတ်ထားတာ နှလုံးသားရေး ဖြစ်သွား တယ်”

နှလုံးသားရေးရာအကြောင်းပြောပြီး မောင့်မျက်မှန်အောက်က ရွှန်းလက်တောက်ပသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် မျှော်လင့်ကို ဖျတ်ခနဲ ခိုးကြည့်တော့ မျှော်လင့် ရင်ခုန်သံ မမြန်ဘဲ မောင့်ကိုကြည့်ပြီး ခပ်ဖွဖွရယ်မိသည်။ ဒုတိယနှစ် ကျောင်းပြန်ဖွင့်တော့ မောင်နှင့် မျှော်လင့် သူငယ်ချင်းများကောင်းမှုနှင့် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားသည်။

“မောင်မေမေက မောင့်ချစ်သူ ဖြစ်လာမယ့်သူကို ဘယ်လို စံနှုန်းတွေနဲ့ သတ်မှတ်ထားတာလဲဟင်”

သိချင်စိတ်ရှိ၍ရော၊ ပြုပြင်သင့်တာတွေ ပြုပြင်ရန်အတွက် မောင့်ကို မျှော်လင့် မေးဖူးသည်။ မောင်နှင့် ချစ်သူဖြစ်ကတည်းက မောင်က မျှော်လင့်လက်ချောင်းတွေကို ဖွဖွဖျစ်ကိုင်ဖူးရုံမှတစ်ပါး မျှော်လင့်အပေါ်မှာ ဘယ်လို အခွင့်အရေးမှ မယူခဲ့ပါ။

“မေမေမှာတော့ လိုချင်တဲ့ စံနှုန်းတွေက အများကြီးပေါ့ မျှော်လင့်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေ မောင့်အတွက် မလိုပါဘူး၊ မောင့်အတွက် လိုတာက မျှော်လင့်ဆီက အချစ်နဲ့ တစ်သက်လုံး အေးအေးချမ်းချမ်း နေခွင့်ရချင်တယ်... အဲဒါပဲ”

“မောင်မေမေက မျှော်လင့်တို့ကို သဘောမတူဘူးဆိုရင် ရော...”

မောင့်ရင်ခွင်ထဲ ပါးအပ်ရင်းမေးတော့ မောင်က မျှော်လင့်

နဖူးစွန်းမှ မေးဖျားဖိကပ်ထားရင်း မျှော်လင့်ကို တင်းခနဲ ဆွဲဖက် သည်။

“အဲဒီအချိန်ကျရင် မောင်တို့ စွန့်စားရမှာပေါ့ မျှော်လင့်၊ ဘယ်သူတွေ သဘောမတူဘူး ပြောပြော၊ မောင်က မျှော်လင့်ကိုမှ မခွဲနိုင်တာ၊ မေမေကတော့ မောင့်ကို စိတ်ဆိုးမှာ သေချာတယ်။ သူ မကြိုက်တာ လုပ်လို့လေ၊ ဒါပေမဲ့ မောင့်ဘဝမှာ မျှော်လင့်က အလိုအပ်ဆုံး၊ မျှော်လင့်ကို မောင် ချစ်တယ်”

“မျှော်လင့်လည်း မောင့်ကို ချစ်တယ်”

“မျှော်လင့်ရယ်”

ထင်ထားသည့်အတိုင်း မျှော်လင့်တို့အကြောင်း မောင့်မေမေ သိသွားတော့ မောင့်အပေါ်မှာ မောင့်မေမေဒေါသက ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်ခဲ့ပေမယ့် မောင့်မေမေထက် ပိုပြီး မျှော်လင့် အပေါ်မှာ ဒေါသဖြစ်နေသော အစ်ကိုတွေကြောင့် မောင့်လိုလူနှင့် မျှော်လင့်ကို သဘောမတူကြောင်း စကြေညာခဲ့သူက ကိုကြီးတို့ ဖြစ်သည်။ စစ်မှန်သော ချစ်ခြင်းသာဖြစ်လျှင် ဘယ်သူ့ခွဲခွဲ မောင် နှင့် မျှော်လင့် ပေါင်းစပ်ဆုံဆည်းခွင့်ရမည်ဟု ယုံကြည်သည်။

အခန်း (၃)

“တစ်ဖက် သမီးရှင်က မေမေသားနဲ့ သူတို့ညီမကို လုံးဝ သဘောမတူသလို မေမေလည်း မေမေသားကို သူတို့ညီမနဲ့ လုံးဝ သဘောမတူဘူး သား”

ခရမ်းဖျော့ရောင် ဝတ်စုံနှင့် ဒေါ်ယုဝါအသွင်က ခန့်ညားနေ သလို နေရာက ထရပ်သောအခါ ခြေဖဝါးပေါ် ဝှေ့ဝှေ့ အုပ်မိုး ကျပုံအစ မဟာဆန်သည်။ ကကြီးပုံနဖူးဟု ပြောရသော နဖူး အလယ်တည့်တည့်က ဆံတံခွန်ဟာ ဆံပင်တွေအားလုံး လှန်သိမ်း ထားသောအခါ ဒေါ်ယုဝါ၏ စင်းကော့သောနှာတံနှင့် ပီရီသော နှုတ်ခမ်းအစုံတို့က လှပခြင်းနှင့် တင်းမာခက်ထန်ခြင်း ဖော်ပြနေ သလို ရှိ၏။

“သူတို့ သဘောမတူတာထက် မေမေက အဆတစ်ရာ ပိုတယ် သား၊ မေမေသားလေး ရင်ခုန်တတ်တဲ့အရွယ်မို့ စူးစမ်း

ဦးမိုးစာပေ

အချစ်နှင့်ဝေသာကဏ္ဍ

၂၇

ချင်တဲ့သဘောမျိုးနဲ့ ချစ်ကြကြိုက်ကြတာ ပြီးခဲ့ပြီ၊ ထားခဲ့တော့”

“အခုချိန်ကစပြီး မျှော်လင့်ရာဆိုတဲ့ ကလေးမကို မေ့ပစ် လိုက်တော့ သား”

ဒေါ်ယုဝါအသံက အေးစက်စက်။ သားဖြစ်သူကို သူ ဖြစ်ချင်တာပြောရင်း၊ ဒေါ်ယုဝါ တစ်ချက်အကဲခတ်သလို မျက်လုံး ဝှေ့အကြည့်မှာ အမေရဲ့ ဆုံးမစကားကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင် နေပေမဲ့ ဒေါ်ယုဝါစကားက သားရင်ထဲမရောက်ဟု အတတ် သိနိုင်သော သားပုံစံကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းကြိတ်ချလိုက်သည်။ ယောက်ျားမာန်၊ ယောက်ျားဇာတိ၊ တင်းမာခက်ထန်မှုတွေနှင့် သူ ဖြစ်ချင်သည့်ဆန္ဒကို ပြတ်သားစွာ ထုတ်ဖော်တာမျိုး မတွေ့ရ။ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ အမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကြိတ်ငြိမ်သက်နေတာပဲရှိသည်။ ဒါကြောင့် သားလိမ္မာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါ ဒေါ်ယုဝါရဲ့ ငယ်ကတည်းက ထိန်းကျောင်းခြင်း ပုံစံခွက်ထဲ ဝင်နေတာလည်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တိုင်က သမီးတစ်ယောက်လို ရင်ဝယ်ထား၍ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခွင့်ဆိုတာ ပေးခဲ့တာ မဟုတ်တော့ သားက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေဆန္ဒကို လွန်ဆန်ခဲ့တာ မရှိ။

“ကြည့်ထိန်းဦး ယုဝါ၊ ယုဝါသား ပြင်ဦးလွင်ကို ကက်သွား တာ အလည်အပတ်သဘောမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်၊ သုံးဦးဂေဟာထူ

ဦးမိုးစာပေ

ကလေးမလေးဆီ သွားတာလို့ ကြားတယ်”

မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောကြတုန်းက ဒေါ်ယုဝါ မတုန်လှုပ်ခဲ့။ ကိုယ့်သားကို ယုံကြည်တာလည်း ပါသည်။ ဒီသားဟာ စိတ်ခံစားမှုထဲ ဘယ်လောက်နယ်ကျွံနေပါစေ၊ မအေ ခေါင်းအယမ်းမှာ ဒေါ်ယုဝါ သဘောကျသူ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ရခဲ့ပေးခဲ့သည့် သားအလိမ္မာ။

“သားက လိမ္မာပါတယ်၊ စိတ်ကစားတာပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ သားက အမေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ယုဝါစကား အမြဲနားထောင်လာတာ၊ အခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

သတိပေးစကား ဆိုလာသူတွေကို အထက်စီးက ခပ်ပြီးပြီးပြောခဲ့တုန်းက ဒေါ်ယုဝါက သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး အောင်နိုင်သူလိုသူကိုယ်သူ ထင်ခဲ့သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်၊ ဘွဲ့ရခါနီး သားတစ်ယောက်ကို မူလတန်းကျောင်းသားလေးလို အုပ်စီးဖို့ မသင့်ဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြေသိမ့်ထားသည့် အချိန်မှာပဲ ပြင်ဦးလွင်မြို့မှ ပြန်လာသော သားမျက်နှာတစ်ဝိုက် အညိုအမည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့် မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း ဖြစ်လာတော့ တစ်သက်လုံး ဆူးခြစ်ရာ မထင်အောင် ပိုးမွေးသလို မွေးခဲ့သူမို့ သားရဲ့

အညိုအမည်းစွဲ ဒဏ်ရာတွေတွေ့သောအခါ ဒေါ်ယုဝါရင်ထဲ ခံပြင်းဒေါသနှင့် စိုးရိမ်စိတ်က အားကောင်းစွာ ငယ်ထိပ်အထိ တက်ဆောင့်သွားသည်။ တရားခံကို ဝေးဝေးသွားရှာနေစရာမလို။

သားသူငယ်ချင်းဆီကပဲ ဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံးစုံ သိခွင့်ရခဲ့သည်။

“ကြယ်ရောင်ကောင်မလေးရဲ့ အစ်ကိုတွေ သင်ခန်းစာ ပေးလိုက်တာ အန်တီ၊ ဒါတောင် ကျွန်တော်တို့ ပါသွားလို့ ဆွဲကြတားကြရင်းနဲ့ ကြယ်ရောင် ဒီလောက်ပဲထိတာ”

ဒီလောက်ပဲတဲ့သား။ သားမျက်နှာတစ်ခုလုံး ရတနာမရှိအောင် စုတ်ပြတ်သပ်သွားတာတောင် ဒီလောက်ပဲလို့ ပြောတာကို နားထဲခါးသွားသည်။ ဒဏ်ရာဗလပွနှင့် သားကို သနားတာထက် လက်ရဲဇက်ရဲရှိသော ထိုလူမိုက်အုပ်စုကို အမှုန်ခြေပစ်ချင်သော ဒေါသကသပ်သပ်နှင့် ရှိနေဆဲမှာပဲ သုံးဦးဂေဟာက မင်းမိန့်ဆိုသူက ဒေါ်ယုဝါထံ ဖုန်းဆက်သတိပေးလာသည်။

“ကျွန်တော့်ညီမနဲ့ အဲဒီက ကြယ်ရောင်လင်းဆိုသူကို ထပ်မန်း စပ်အောင်တားပေးဖို့ အုပ်ထိန်းသူချင်း သတိလှမ်းပေးတာပါ”

“ကျွန်တော့်ညီမက အစ်ကိုတွေရဲ့ အာဏာစက်ကို လွန်ဆန်ရဲတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားလေးဘက်က ရှေ့ဆက်တိုးလာမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့က ဒီထက်ထိရောက်တဲ့နည်းနဲ့ တားဖို့

ပြင်ဆင်ထားရမှာပဲ။ ကျွန်တော့်ညီမကို အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်း ဖြစ်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ပဲ သဘောတူနိုင်ပါတယ်။ ဒေါ်ယုဝါရဲ့သားလို နို့နဲ့မစင်သေးတဲ့ လူငယ်မျိုးနဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အတွက် သတိလှမ်းပေးရတာပါ”

အသံသာ ကြားရတဲ့ ဖုန်းခွက်ကို ကြေမတတ် ဆုပ်ကိုင် လိုက်၏။

“အေး... ငါ့ဘက်ကလည်း မင်းတို့လို အရိုင်းအစိုင်းတွေ လက်ထံ ငါ့သားကို ထည့်မပေးနိုင်ဘူးဟေ့။ ဒီမယ် ထိုးရဲကြိတ်ရဲ တိုင်း အဲဒါ ယောက်ျားပီသတာ မဟုတ်သလို လက်တုံ့မပြန်တာနဲ့ ဒါ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူး။ မင်းညီမနဲ့ ငါ့သားကို မင်းတို့ဘက်က သဘောမတူသလို ငါ့ဘက်ကလည်း ငါ့သားနဲ့ မင်းညီမကို ဒီတစ်ဘဝ မပြောနဲ့။ နောင်ဘဝရှိရင်တောင် သဘော မတူဘူး... မှတ်ထား”

ဒေါသနှင့် အရင်ဦးအောင် ဖုန်းချလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲက ခံစားမှုက ပြေမသွား။ ကိုယ်က လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် တခုတ် တရ သင်ကြားထားတဲ့သားကို သူတို့ပါးစပ်ထဲရောက်မှ ကိုယ့်သား က နို့နဲ့မစင်သောလူ ဖြစ်သွားသည်။

“မိန်းမတွေ ပေါပါတယ် သားရယ်။ မေမေသားကို သူတို့

ညီမထက် အဆတစ်ထောင်သာတဲ့ မိန်းမနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်”

“သား မသိဘဲနဲ့ ဘာမှ လျှော့ကပ်မလုပ်ပါနဲ့ မေမေ”

“စိတ်ချပါကွယ်၊ သားကို အသိပေးပြီးမှ မေမေ စီစဉ်စရာ ရှိတာ စီစဉ်မှာပါ။ မျှော်လင့်ရာဆိုတဲ့ ကလေးမကို သား မေ့ပစ် လိုက်၊ အဲဒီမိန်းကလေးက သားရဲ့အနာဂတ်ကို အဆိပ်သင့်စေမယ့် မိန်းကလေးပဲ သား”

“အဆိပ်ဆိုတာ တွေးပွေ့ထားလို့ကောင်းတဲ့ အရာမှ မဟုတ် တာပဲ၊ ထားခဲ့လိုက်ပါ။ သားဘဝကို စိတ်သစ်၊ လူသစ်၊ ဘဝသစ်နဲ့ မေမေကိုယ်တိုင် တည်ဆောက်ပေးမယ်”

ဒေါ်ယုဝါက အားကြီးမာန်တက် သားဘဝ အနာဂတ်စီမံကိန်း အကြောင်းပြောနေပေမယ့် သားဖြစ်သူက စိတ်ဝင်စားခြင်းကင်းစွာ ငြိမ်သက်နေ၍ ဒေါ်ယုဝါစိတ်ထဲက ခံပြင်းဒေါသကို သားမသိအောင် ကျိတ်မျိုသိပ်ထားလိုက်၏။ အချစ်ဆိုတာ မိဘနဲ့ သားသမီးကြားက သံယောဇဉ်ကို အသွားထက်သော ဓားတစ်လက်လို ဖြတ်တောက် မပေးနိုင်တဲ့ အရာလား။

လိမ္မာစမ်းပါ မေမေသားရယ်။

အခန်း (၄)

“ရော... ဒီမှာ မျှော်လင့်အတွက် စာ”

“ဘယ်ကစာလဲ မမူနဲ့”

“ဖတ်ကြည့်လေ”

မွေယာပေါ် မှောက်လျက်သားရှိနေသော မျှော်လင့်ရာထံသို့ စာအိတ်အဖြူရောင်က ဖျတ်ခနဲပြုတ်ကျလာ၍ စာလာပေးသည့် မမူနဲ့ကို မျှော်လင့်ရာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မမူနဲ့က မျှော်လင့်ရာ မေးတာကို စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖောက်လိုက်တော့ လက်ရေးက မောင့် လက်ရေးဖြစ်နေ၍ အံ့သြဝမ်းသာသွားသည့်စိတ်က မျှော်လင့်ရာ ကို ဂုန်းခနဲ ခုန်ဆောင့်သွား၏။

“မောင့်ဆီကစာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မမူနဲ့ ရလာတာလဲ ဟင်”

ဦးဦးစာပေ

အရပ်နှင့်ဝေသာကမ္ဘာ

၃၃

“စာကို ဆုံးအောင်ဖတ်လေ၊ အဲဒီကောင်လေးကို မျှော်လင့် အစ်ကိုတွေ ဝိုင်းအနိုင်ကျင့် ထိုးကြိတ်လွှတ်လိုက်တည်းက ကောင်လေးကို သနားလို့ ဒီစာကို ယူလာတာ”

“ဟင်”

“မောင် ဒီကို ရောက်နေတာလား မမူနဲ့”

“ဟုတ်တယ်”

“အို”

မောင်ရောက်နေသည်ဆိုတာနှင့် အိပ်ရာက ဂုန်းခနဲ ခုန်ထ ကာ ပြတင်းပေါက်ကနေ ခြံထဲကို လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည့်အချိန် အထိ မောင့်စာကို မဖတ်ရသေး။ ဟိုတစ်ခေါက်က မောင်လာတာ သတင်းပဲကြားလိုက်ရသည်။ ကိုကိုကြီးတို့ ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက် လွှတ်လိုက်တာ မျှော်လင့် မသိ။ နောက်မှ ထိုသတင်းကို မျှော်လင့် ပြန်ကြားရတည်းက မောင့်ကို သနားခဲ့တာ ရင်နှင့်မဆန့်။

“သွေးအလိမ်းလိမ်းနဲ့ ကောင်လေးက မြေပေါ်မှာ လူးနေ တာပဲ၊ မမူနဲ့တို့ မဆွဲရဲလို့ ကြည့်နေပေမဲ့ မျှော်လင့်အစ်ကို မမတို့ ယောက်ျားတွေ မတရားတာ သိနေတာပဲ၊ ကောင်လေးအတွက် စိတ်ထဲမှာ မကောင်းဘူး”

“မောင် ဘယ်မှာလဲဟင် မမူနဲ့”

ဦးဦးစာပေ

တွေ့ချင်စောနှင့် ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကြည့်တော့ အဆီး အတားမဲ့စွာ မြင်နေရသော ခြံရှေ့လမ်းမပေါ်မှာ ထီးထီးကြီး ရှိနေ သည့် ထင်းရှူးပင်အိုကလွဲ၍ တခြား ဘာမှမရှိ။ နားမလည်နိုင် သောအကြည့်နှင့် မျှော်လင့် နောက်ဘက်လှည့်ကြည့်တော့ မမူနဲ့နှင့် အကြည့်ခြင်းဆုံသည်။ သူမထက် အကင်းပါးသော မမူနဲ့က မျှော်လင့်ရရဲ့ အမေးစကားကို သဘောပေါက်သလို ပြုံးသည်။

“အိမ်ရှေ့မှာ စောင့်ခိုင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ မျှော်လင့်ရယ်၊ တော်ကြာ မျှော်လင့်အစ်ကို ဒေါသကုမ္မာရတွေ တွေသွားလို့ ကောင်လေး အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲသွားပါဦးမယ်၊ ကောင်လေး ကို ခြံဘေးမြယာပင်နားမှာ ပုန်းခိုင်းထားတယ်၊ စာဖတ်ကြည့်ပြီး ပြီးလား”

မမူနဲ့ သတိပေးမှ မျှော်လင့် လက်ထဲက မောင့်စာကို ကမန်းကတန်း ဖတ်ကြည့်တော့ မျှော်လင့်ရာ ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ် ခုန်သွားသည်။

မျှော်လင့်

မောင် တစ်ညလုံး ()တည်းခိုခန်းမှာ ရှိမယ်၊ ထွက်လို့ရရင် ထွက်ခဲ့ပါ၊ မောင် မျှော်လင့်နဲ့ အဝေးမခံနိုင်ဘူး၊ ဒီထက်လည်း

ပိုမခွဲနိုင်တော့ဘူး၊ မျှော်လင့်နဲ့ ဝေးရရင် မောင် ရူးသွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ မောင့်ကိုချစ်ရင် မောင်ခေါ်ရာနောက် လိုက်ခဲ့ပါ...
မျှော်လင့်ကိုချစ်တဲ့ မောင်

မောင့်လက်ရေး ခပ်သော့သော့က စာနှင့် ရေးပြောသည် မတူဘဲ မျှော်လင့်နား၊နား ကပ်ပြောသလို မောင့်အသံထိုသာ ကြား နေမိသည်။ မျှော်လင့်လည်း မောင်နဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး။ မောင်လိုပဲ မျှော်လင့်ရင်မှာ ခံစားနေရတာ မောင်သိအောင် မျှော်လင့် ပြောပြ ချင်နေမိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မျှော်လင့်၊ စာထဲမှာ မျှော်လင့်ကို ခိုးရာလိုက်ဖို့ ခေါ်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ် မမူနဲ့”

မျှော်လင့်အသံက တိုးတိုးလေးဖြစ်သည်။ မောင်ကို ချစ်ပေ မယ့် အစ်ကိုတွေမျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင်မိတော့ ရင်ထဲ လေး သွားသည်။

“ခိုးပြေးမယ်၊ ခိုးရာလိုက်မယ်လို့ ကြိုစဉ်းစားထားရင်တော့ နေ့ရွှေညရွှေ လုပ်မနေနဲ့ မျှော်လင့်၊ ကိုယ်မှ မခွဲနိုင်တာ လိုက်သာ သွား”

မျှော်လင့်အကြည့်တွေက အခန်းဝဆီ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။ မမုန့်စကားအဆုံးမှာ အခန်းဝမှာ လက်ပိုက်ပြီး ခပ်မိန့်မိန့် ရပ်နေသူက ယောက်မကြီး မသူဇာ။ အခန်းထဲ တစ်လှမ်းချင်းစီ ဝင်လာပြီး တွေဝေနေသော မျှော်လင့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“မျှော်လင့်အစ်ကိုနှစ်ယောက်က မောင်မှ ပြန်ရောက်မှာ၊ သူတို့မေးရင် အိပ်နေပြီလို့ မမသူဇာတို့ ပြောပေးလို့ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်... မျှော်လင့်၊ ဒါဆို ဒီတစ်ညလုံး မျှော်လင့် ပျောက်နေတာ သူတို့ သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ မျှော်လင့်တို့လည်း ပြေးကြ၊ ပုန်းကြဖို့ အချိန်ရသွားမယ်”

“ကိုယ် ဘာလုပ်ချင်လဲဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ ရဲရဲဆုံးဖြတ်”

ယောက်မနှစ်ယောက် မျှော်လင့်ကို ဆုံးဖြတ်ခိုင်းနေသည့် အတွက် အံ့သြခြင်း၊ မယုံနိုင်ခြင်းတွေနဲ့ ယောက်မနှစ်ယောက် မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။

“မမုန့်နဲ့ မသူဇာက...”

မျှော်လင့် မေးချင်သောစကားကို ရှေ့မဆက်နိုင်ဘဲ ဒီနေရာ တင် ရပ်တန့်သွားပေမယ့် မျှော်လင့် ဘာကို ပြောချင်လဲဆိုတာ မမုန့်ရော သူဇာပါ သိသည်။

မသူဇာက ဝါဂွမ်းတစ်လို ဖြူဖွေးနုဖတ်စွာ လှချင်ကိုင် လှနေသည့် မျှော်လင့်၏ နက်မှောင်ဖြောင့်စင်းသော ကျောလယ်ခန့် ဆံပင်ရှည်တွေနှင့် မျက်တောင်ကောတွေ ဆေးမကူဘဲ ရဲရဲနေသည့် နှုတ်ခမ်းတွေအားလုံး အားကျစိတ်နှင့် ငေးကြည့်ရင်း ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်သည်။

“မျှော်လင့်ဘက်မှာ မမတို့ရှိတယ် မျှော်လင့်”

“ဟင်”

ဒါဟာ ကောင်းခြင်းလား၊ ဆိုးခြင်းလားဆိုတာ မျှော်လင့် မသိပေမယ့် သူဇာတို့က မျှော်လင့်အစ်ကိုနှစ်ယောက် သူတို့ညီမ သူတို့ သဘောမတူသည့် ယောက်ျားနောက် လိုက်သွား၍ အခံရ ခက်ခက် ဒေါသမုန်တိုင်းထန်မှာတွေးပြီး ကျေနပ်နေသည်။

ရိုးရိုးအဆင့်အတန်းဖြင့် ငွေကြေးချမ်းသာသော လူချောတွေ နှင့် လက်ထပ်ခွင့်ရတုန်းက မိုးမမြင် လေမမြင် အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့ရ သော ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ ဖြစ်ပေမဲ့ တကယ်လက်ထပ်ပြီး အနေကြာ လာသောအခါ ထိုပျော်ရွှင်မှုတွေ ပျောက်ဆုံးပြီး လူကို အကျဉ်းကျ ထားသည့်အတိုင်း အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းရှိသော အိမ်ထဲက အပြင် ထွက်ခွင့်မရှိ။ မီးဖိုချောင်ထဲ တကုပ်ကုပ်နှင့် ချက်ပြုတ်ရ၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေး၊ ခြံသန့်ရှင်းရေးလုပ်ရနှင့် တစ်နေ့တစ်နေ့

မအားရအောင် လုပ်ရသည့်အပြင် သူတို့ညီမကို ထိန်းရသေးသည်။
ကြာတော့ မူနွဲ့တို့ သူတို့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာရာထူးနှင့်
ဒီအိမ်ကြီးထဲ ဝင်လာရမှန်း မသိအောင် အပျော်တွေ ပျောက်ဆုံး
ခဲ့သည်။

လိုချင်တာ ဝယ်ပေးသည်။ စားချင်တာ ကျွေး။ စိန်ဆိုစိန်၊
ရွှေဆိုရွှေပေမယ့် သူတို့လိုချင်တာ ထိုအရာများ မဟုတ်တော့။

“အခုလို ကူညီတာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို ကိုယ်ချင်းစာလို့
ဒီလိုမျိုး ဖန်တီးပေးတာ မဟုတ်ဘူး မျှော်လင့်ရာ၊ ရှင်းရှင်းပဲ
ပြောမယ်၊ မျှော်လင့်ရာအစ်ကိုတွေကို မုန်းလို့”

“မေသုဇာ”

မူနွဲ့က အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်နှင့် မသုဇာစကားကို
ဝင်တား ပေမဲ့ သူတို့က သူ့ကို ဘာထင်ထင်ဆိုသည့် မျက်နှာထား
နှင့် မူနွဲ့ စကားကို ဂရုမစိုက်။

“သူတို့ရင်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း အမှန်တွေ ပြောနေတာ မူနွဲ့၊
သူများ သားသမီးကျတော့ ယူထားပြီး အမိန့်တွေ တသိကြီးနဲ့
အကျဉ်းချထားတာ၊ သူတို့ညီမကျတော့ ရွှေလှောင်အိမ်ထဲထည့်၊
သံကွန်ချာနဲ့ အုပ်ထားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“မျှော်လင့်ရာချစ်တဲ့ ချစ်သူနဲ့ တကယ် မဝေးချင်ရင် ကိုယ့်

ဘာသာဆုံးဖြတ်... ဒါပဲ”

“မောင် ဘယ်မှာလဲ မမူနွဲ့”

“ခြံထောင့်မှာ သူ စောင့်နေတယ်”

“လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ကူထည့်ပေးပြီး ကောင်လေးရှိရာကို
လိုက်ပို့လိုက် မူနွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... မမသုဇာ”

“လာ... မျှော်လင့်”

မမူနွဲ့က မသုဇာအမိန့်အတိုင်း မျှော်လင့်ပစ္စည်းတွေ အိတ်
တစ်လုံးထဲ စုထည့်ပြီး မောင် စောင့်နေသည့် နေရာအရောက်
မျှော်လင့်ကို လိုက်ပို့သည်။

“မျှော်လင့်”

“မောင်”

အသံ ရင်ထွင့်ကြိုဆိုသူရှိရာသို့ မျှော်လင့် ရင်ခုန်သံမြန်စွာ
ပြေးဝင်ခိုလှုံလိုက်မိ၏။

အခန်း (၅)

“မိုးကလည်း ဒီနေ့မှ ရွာလိုက်တာကွာ၊ မျှော်လင့် အရမ်း ချမ်းနေပြီလားဟင်”

မစဲနိုင်အောင် တဖွဲဖွဲရွာနေသောမိုးထဲ ကားကို ဂရုစိုက် မောင်းရင်း မောင်က မျှော်လင့်ဘက် လှည့်မေးတော့ ကားမောင်းနေသည့် မောင်ပခုံးမှာ ခေါင်းမှီရင်း မျှော်လင့် ခေါင်းခါလိုက်၏။

“မောင် ရှိနေတာပဲ၊ မျှော်လင့် မချမ်းပါဘူး၊ ပျော်တောင် ပျော်သေးတယ်”

“တစ်သက်လုံး မောင်ကို အဲဒီစကားပဲ ပြောရမယ်နော်”

“ပြောမှာပေါ့၊ မောင်ရော... မျှော်လင့်လို မပျော်ဘူးလား”

“ပျော်လွန်းလို့ မောင်ရင်ခုန်သံတွေ ဘယ်လောက် မြန်နေသလဲဆိုတာ မျှော်လင့် စမ်းကြည့်ပါလား”

မိုးမိုးစာပေ

မျှော်လင့်က မောင်ပြောသည့်အတိုင်း သူမလက်လေးနှင့် ထိစမ်းကြည့်တော့ မောင်က ချစ်မြတ်နိုးစွာ ရယ်သည်။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ မောင့်ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေတယ်”

“အဲဒါ မျှော်လင့်ကို ချစ်လို့”

“မျှော်လင့်လည်း မောင့်ကို ချစ်တယ်၊ ဟော... မိုးတွေ ပိုရွာလာပြီ၊ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ဝင်နားကြမလား မောင်”

လမ်းက တောင်ပတ်လမ်းများ ဖြစ်ရုံမက ဒီကြားထဲ ရာသီဥတုက မကောင်း။ ညကြီးမင်းကြီးလည်း ဖြစ်တာမို့ သည်းထန်စွာ ရွာနေသော မိုးလေထဲမှာ လီဗာမတင်ရဲ့။ မျှော်လင့်ပေးသည့် အကြံက ကောင်းပေမဲ့ မျှော်လင့်အစ်ကိုတွေရဲ့ အန္တရာယ်ကို ကြောက်ရတာနှင့် မိုးရေထဲမှာ ကားကို ကြိုးစားဆက်မောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုပဲ မှေးမောင်းသွားမှဖြစ်မှာ မျှော်လင့်၊ တော်ကြာ မျှော်လင့်ပျောက်သွားမှန်း မျှော်လင့်အစ်ကိုနှစ်ယောက် သိသွားရင် မောင်တို့ကို သူတို့ ချက်ချင်း လိုက်ရှာကြမှာသိလား”

“အခုရော မျှော်လင့်တို့က ဘယ်မှာ သွားနေရမှာလဲ မောင်”

မျှော်လင့်က မောင်ပခုံးပေါ် မေးတင်ထောက်ရင်း မေးသည့်

မိုးမိုးစာပေ

“မောင် အစီအစဉ် ဆွဲထားပြီးသား”

“မောင့်အမေဆီ ခေါ်သွားမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မျှော်လင့်ကို မောင့်ညီဆီ ခေါ်သွားမှာ”

“မောင့်ညီ... ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ဟို... လူဆိုး ဆိုတာ လား”

“အင်း”

မောင်က မျက်နှာငဲ့ကြည့်တော့ သူပုခုံးပေါ် မေးထောက် ထားသော မျှော်လင့်လေးရဲ့ နှာခေါင်းချွန်ချွန်က မောင့်ပါးပေါ် ဖျတ်ခနဲ ထိသွား၏။

“မောင်နော်”

“ကြည့်စမ်း... ကောင်မလေး မောင့်ကို ခိုးနမ်းတယ်”

“သွား... ဟုတ်လည်းဟုတ်ပဲနဲ့”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

“ခစ်... ခစ်”

မိုးလေထဲမှာ ကြောက်ရလန့်ရမှန်းမသိဘဲ ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့် အပြစ်ကင်းစွာ အတူရယ်မိကြသည်။

မျှော်လင့်က မောင့်ကျောပြင်ကို မနာအောင် လက်သီးနှင့် ထုတော့ မောင်က မျှော်လင့်လက်ကလေးကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး ရိုက်နှင်းသည်။

မောင်ကြီးမည်းမည်းထဲမှာ သဘောတကျ ရယ်နေတဲ့ မောင့် သွားတန်း ညီညီစီစီတွေကို တွေ့ရတဲ့အခါ စိတ်ဆိုးခြင်းမပါဘဲ မျက်စောင်းရွယ်တာကိုပဲ မောင်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေ၏။

“တကယ်တော့ မောင့်ညီက လူဆိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့စိတ်က မဟုတ်မခံစိတ် ရှိတာမျိုးပါ။ အခုလည်း မျှော်လင့်ကို မောင် ခိုးမယ်ဆိုတော့ သူကပဲ အကြံဉာဏ်ပေးတာ၊ မောင်က တစ်ခါမှ အတွေ့အကြုံ မရှိတော့လေ”

“အောင်မာ... မောင်က အတွေ့အကြုံမရှိဘူးဆိုတော့ ဒီက အတွေ့အကြုံရှိတာ ကျနေတာပဲ”

“မျှော်လင့်နော်... မောင့်ကို စိတ်ဆိုးသလိုလိုနဲ့ မောင့်ပုခုံးကို ခိုးခိုးပြီး မနမ်းနဲ့”

“နမ်းစရာလား... သူ့ကိုများ၊ ဟွန်း... မုန်းလွန်းလို့”

မျှော်လင့်က မောင့်နားကို မနာအောင် ဆွဲလိမ့်တော့ မောင်က ရယ်သည်။

“ကဲ... ပြောပါ၊ အခု မျှော်လင့်တို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲလို့”

“ညတွင်းချင်း မန္တလေးရောက်အောင် မောင်းမယ်၊ မန္တလေးမှာ မောင့်ညီက ကြိုစောင့်နေမှာ၊ မောင်တို့ရဲ့ ဟန်းနီးမွန်းအဖြစ် ချောင်းသာသွားကြမယ်”

“ချောင်းသာ”

မျှော်လင့်က တအံ့တဩနှင့် ရွတ်ပြီးမှ အပျော်လွန်ပြီး
ဟေးခနဲ ထအော်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ... ပျော်သွားပြီလား”

“သိပ်ပျော်တာပဲ မောင်ရယ်၊ ချောင်းသာကို အခုချိန်ထိ
မျှော်လင့် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးဘူး၊ ကိုကြီးတို့ကလည်း
ပို့မယ် ပို့မယ်နဲ့ အလုပ်မအားဘူးလေ”

“တခြားသူတွေနဲ့ ထည့်ဖို့ကြတော့လည်း သူတို့ညီမလေးကို
စိတ်မချကြဘူး မဟုတ်လား”

“မောင်တောင် ကိုကြီးတို့အကြောင်း သိနေပြီ၊ ခစ်...
ခစ်”

တောင်ပေါ်ဒေသတွင် ကြီးပြင်းရသူဖြစ်ပြန်၊ လွတ်လပ်စွာ
နေထိုင်သွားလာခွင့် မရှိခဲ့တာကြောင့် ကမ်းခြေတွေဆို ရုပ်ရှင်တွေပဲ
တွေ့ဖူးသည်။ သွားလာလည်ပတ်ချင်ပေမဲ့ လိုက်ပို့မဲ့သူမရှိ။

“မျှော်လင့်ပဲ ပြောထားတာလေ၊ ပင်လယ်ကြီးကို အနီးကပ်
ကြည့်ဖူးချင်တယ်ဆို၊ မျှော်လင့်ရဲ့ဆန္ဒလည်း ပြည့်၊ မျှော်လင့်အစ်ကို
တွေလည်း အဆက်အစပ်မရှိတော့ ဂျပန်တွေမယ့်နေရာကို ရွေးရတာ
ပေါ့၊ ကဲ... မောင့်အကြံ မကောင်းဘူးလား”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံရတဲ့ မောင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါသတဲ့
ရှင်”

“ချစ်ရော မချစ်ဘူးလား”

“ချစ်တယ်”

“ဒါဆို ဒီနေရာကို အကြင်နာပေး”

“သွား... မောင် သိပ်ဆိုးတယ် သိလား”

မောင်က သူ့နှုတ်ခမ်းကို လက်ထောက်ပြ၍ မျက်နှာနီနီနှင့်
မျှော်လင့်အော်တော့ မောင်က ရယ်သည်။

“နောက်ကိုကြည့်စမ်း မျှော်လင့်”

“ဟင်”

မောင့်စကားကြောင့် နောက်ကြည့်မှန်ဆီ မျှော်လင့်အကြည့်
ရောက်သွားတော့ မီးရောင်စူးစူးကြီးထိုးလျက် တရိပ်ရိပ် ပြေးတက်
လာသော ကားတစ်စီး။ ဒီလမ်းမှာ ညဘက်လည်း ခရီးသွားကား
တွေ ရှိတာပဲလို့ ဖြေတွေးပေမဲ့ နောက်ကား မောင်းလာပုံက
တရကြမ်းမို့ မောင်က ကားလီဗာကို အရှိန်တင်၍ မျှော်လင့်တို့
ကားက လမ်းအတိုင်း ဝေါခနဲ ပြေးထွက်သွားပုံက ကြောက်စရာ။

“ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းလေ မောင်”

“နောက်ကားက မျှော်လင့်အစ်ကိုတွေကား ဖြစ်နေမှာ”

၄၆

ဆုတောင်း

စိုးလို့”

“ဟင်”

မောင့်စကားအဆုံးမှာ ပျော်ရွှင်မှုတွေပျောက်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်နှင့် အသက်ရဲရဲ မရှူဝံ့အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ကောင်ပတ်လမ်းမှာ မြွေလိမ်မြွေကောက်။ မိုးရေထဲ ကားမီး ရောင်အောက် သွားခနဲ ပေါ်လာတာကြည့်ပြီး နောက်ကားဆီမှ စူးစူးရှရှ ထိုးထားသော ကားမီးလင်းတန်းနှင့်အတူ ကားဟွန်းသံကို ပါ ကြားလိုက်ရ၍ မျှော်လင့်ရင်ထဲ အေးခနဲ ကျင်တက်သွား၏။

“မောင်... အဲဒါ ကိုကိုကြီးတို့ကားပဲ၊ သူတို့ လိုက်လာ ကြပြီ၊ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲဟင်”

မျှော်လင့်ရဲ့ သတိပေးသံအဆုံးမှာ မောင့်ထဲက ဘာသံမှ မကြားဘဲ ကားက ပိုမြန်သော အရှိန်ဖြင့် လမ်းအတိုင်း ဝေါခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။ နောက်ကပါလာသော ကိုကြီးတို့ကားက လည်း မိလုမိခင်။ လမ်းကျဉ်းသောကြောင့် ကျော်တက်ရန် အခွင့် မသာဘဲ နီးနီးကပ်ရုံလောက်သာ မောင်းခိုင်းသည်။

“တောက်... ဒီလောက် ဟွန်းတီးနေတာ ကြားရကနဲ့ သူတို့ ကားကို မရပ်ဘူး၊ မိုးထဲ ရေထဲမှာ သေချင်လို့ ထင်တယ်”

“တိ... တိ... တိ”

စိုးရိမ်စာပေ

အချစ်နှင့်စသောကဏ္ဍ

၄၇

မင်းခေါင်က အားမလိုအားမရပြောကာ ဟွန်းသံကို အဆက် မပြတ် တီးသည်။ မင်းမိန့်ကတော့ သူတို့ရှေ့မှကားကို အမီ လိုက်ရင်း မျက်နှာက မှုံ့နေသည်။ ဒီနေ့မှ ရာသီဥတုက ဆိုးနေ သည်။ မုန်တိုင်း အရှိန်ကြောင့် လေရောမိုးပါ ကျနေသည့်အထဲ အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် ညီမဖြစ်သူ ပျောက်တာသိသိခြင်း ခေါင်းမီး တောက်သွားကာ ဘာမှ မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကားပေါ်ပြေးတက်ပြီး တရကြမ်း မောင်းထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ တွက်ဆသည့်အတိုင်း လမ်းမှာပဲ ညီမဖြစ်သူ မျှော်လင့်ရာကို ခိုးသွားသည့် ကားနံပါတ်က ဟိုကောင်ကား။

“ရှေ့ကျရင်တော့ မြေပြန်ဖြစ်သွားပါပြီ မင်းခေါင်၊ အဲဒီ ကျမှ သူတို့ကားရှေ့က ပိတ်ရပ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး”

“ကျွန်း”

မင်းမိန့်ကပြောရင်း သူတို့နှင့်ဝေးသွားသော ကားကိုမီရန် စက်ရှိန်အတင် သူတို့မျက်စိရှေ့တင် ရှေ့က သွားနေသည့်ကားက အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ခါခနဲဖြစ်သွားတာ မြင်လိုက်ရ၏။

“ဟာ”

“မျှော်လင့်”

စိုးရိမ်စာပေ

“ကျွန်း”

“ဝုန်း”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့ အာမေဇိုတ်က တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်သွားချိန်မှာ အရှိန်ပြင်းသော ကားက မထိန်းနိုင်ဘဲ တစ်ဘက် စောင်းသွားကာ တရွတ်တိုက် ဆွဲသွားသော တောင်နံရံ ကတ္တရာ လမ်းတွေတောင် မီးပွင့်သွားကာ ဝုန်းခနဲအသံကြီးနှင့် အဆုံးသတ် သွား၏။

မင်းမိန့် ကားရပ်ရင်း မိုးရေထဲ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ပြေးဆင်းသွား၏။

“ညီမလေး”

“မျှော်လင့်”

အရှိန်နှင့် လွင့်စင်သွားတာ လမ်းဘေးတစ်ဖက်မှာ။ ကြယ်ရောင်မျက်နှာမှာ သွေးစီးကြောင်းတွေက ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းအောင် စီးကျနေသလို လမ်းဘေးမှာ လွင့်ကျနေသည့် မျှော်လင့်ထံ သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ထလာရန် ကြိုးစားသည်။

“မောင်”

“မျှော်... လင့်”

မျှော်လင့်က အယိမ်းယိမ်းအယိုင်ယိုင်ဖြစ်နေသော မောင့်ကို

လက်ကမ်းကြိုဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အာရုံတွေက ဝေးသွားလိုက်၊ နီးလာလိုက်။ ပင်လယ်ပြာကြီးထဲ မောင်နဲ့အတူ လက်တွဲပြေး ဆင်းသွားတာကို မြင်မိတော့ ရင်ခုန်သံ မြန်ချင်သည်။ ပထမဆုံး မောင့်အနမ်း ခြေရာပါးပြင်ကို သတိရတော့ မြန်ဆဲ ရင်ခုန်သံက နှစ်ဆတိုးခုန်သည်။ သို့ပေမဲ့ သွေးအလိမ်းလိမ်း ပေကျနေသော မောင်က သူမထံ ရောက်မလာဘဲ လမ်းတစ်ဝက်မှာတင် လဲကျ သွားသလို မျှော်လင့်ရာ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မောင်မိုက်သော ချောက်ကမ်းပါးအတွင်းသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုးကျသွား၏။

အခန်း (၆)

“ပြီးခဲ့တာ ပြီးပြီပွဲကွာ”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ မပြီးတာ ခက်တယ်”

ဆံပင်က လှိုင်းတွန့်ပါသည်။ စိတ်ရှုပ်တိုင်း ဆွဲဖွတ်တာ ထုံးစံတစ်ခုလိုဖြစ်ကာ စိတ်ကြည်လင်တိုင်း မပြီးမသင်ထားတတ်သောကြောင့် ဇောရဲ့ဆံပင်စတိုင်(လ်)က အမြဲ ပွယောင်းယောင်း။ တစ်ခေါင်းလုံး နီညိုရောင်လိုလို၊ ရွှေရောင်လိုလို ဆိုးထားခြင်းကြောင့် ဒီဆံပင်နှင့် သူ့ပုံစံက လိုက်ဖက်သလိုတော့ ရှိသွားတာ အမှန်။ ဗွီဂျိတ်ကီရှပ်က နက်ပြာရင့်ကို ဒူးကျဘောင်းဘီကျ အစိမ်းရင့်ပွပွ။ ခြေအိတ်မပါဘဲ ရှူးအကော့အဖြူပါ စီးထားတာကြောင့် ဇောရဲ့ပုံစံက စိတ်ရှုပ်ထွေးတဲ့ ဒီဇိုင်းတော့မပေါက်။ ကမ်းခြေရဲ့

ဗိုဗိုတပေ

ဘရစ်နှင့်သောကန္တာ

၅၁

ညနေဆည်းဆာနဲ့ အပြိုင်လန်းနေတာတော့ သေချာသည်။ သူရက သူငယ်ချင်းကို ပြုံးထေ့ထေ့ ငဲ့ကြည့်သည်။

“မင်းက အစွဲအလမ်းကြီးလွန်းတာကိုး၊ ဒီစိတ်နဲ့ ရည်းစား သာထားမိရင် ပွဲသိမ်းပြီ”

“သွားစမ်းပါကွာ၊ မိန်းမဆို ငါ့အမေကတည်းက စိတ်ကုန်လွန်းလို့”

ဇောက ခြေဦးထိပ်က သဲမွေ့ကို ပိတ်ကန်ပစ်သည်။ သူရကတော့ ဇောတို့ မိသားစုအတွင်းရေးကို သိထားတာမို့ ပန်းစုံတွန့်သည်။

“ငရဲတွေ ယူမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဒီလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ မင်းအမေက မင်းအစ်ကိုကို ထိန်းထားတာနေမှာ”

“သိပ်ထိန်းလွန်းရင် လွတ်ထွက်သွားတာလည်း ထည့်တွေးရမယ်လေ”

ဇောက လျှောက်လက်စ ခြေလှမ်းကို ရောက်တဲ့နေရာမှာ ခြေစုံရပ်၊ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်စလုံး စုံထည့်၍ ပင်လယ်ပြင်ဆီ မျက်နှာမူရင်း တလေးတနက် ပြောဖြစ်သွားသည်။

“သိပ်မထိန်းရင်လည်း လွတ်ထွက်သွားတတ်တာ မင်းကိုယ်တွေ့ပဲ ဇော၊ မင်းကို အန်ကယ်သုက ဘယ်မှာ ထိန်းခဲ့လို့လဲ၊

ဗိုဗိုတပေ

ဒါကြောင့် ဘယ်အရပ်ဘက် မျက်နှာမူလိုက်ပါစေ၊ မျက်နှာချင်း ဆိုင်သမျှ လူတိုင်းရဲ့ အတိုင်အတောခံခဲ့ရတာလို့ အနီကယ် ကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့တာပဲ”

“ငါက ငါ့အကြောင်းတရားနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာ သူရ၊ ငါက အရွဲ့တိုက်ချင်တယ်၊ လောကကြီးကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်ချင်တယ်၊ ဝေဖန်တာ မကြိုက်ဘူး၊ ဒီလို တယူသန်စိတ်တွေနဲ့ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်ခွင့်ရလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူရမ်းကားခေါ်ဦး၊ အခေါ်ခံရ ကျိုးနပ်တယ်၊ ကြယ်ရောင်ကျတော့...”

ခံစားမှုတွေ နောက်ဆက်တွဲ နှင့်သီးလာတဲ့အခါ ဒီနေရာတင် စကားစပြတ်သွားသည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဟာ ကူညီရာရောက် သည်လို့ သူရက တွေးမိလေလား မသိ။ ဇောနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ရပ် ရင်း ပင်လယ်ကြီးကို အတူငေးနေသည်။

လွန်ခဲ့သော ငါးလခန့်က သူ့ဆီကို ကြယ်ရောင် ဖုန်းဆက်ခဲ့ သည်။ သုံးမိနစ်သာခြားသော အမှာအစ်ကိုဆိုပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်ချင်း ကျတော့ ဆီနဲ့ရေ။ မအေဖြစ်သူနှင့် ပါသွားသော ကြယ်ရောင်လင်း က ဘာမဆို အကောင်းဘက်က မြင်တတ်သည်။ ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက် နတ္ထိ။ မိခင်ရင်ငွေနဲ့သာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်ပြီး ဇောကျတော့ သူတလူ ငါတမင်း မာန်မာနတွေနှင့် ရှင်သန်ခဲ့ရသူ

ဖြစ်၏။

“မိဘချင်းသဘောတူလို့ ပေးစားခဲ့တာပဲ၊ ချစ်တာမေတ္တာ တွေ ရှိကြောင်း မရှိကြောင်း ကြေညာနေစရာမလိုတော့ဘူးလေ၊ အိမ်ထောင်သည်မို့ ဇနီးမယားလို ဆက်ဆံမိတာ ငါ့အမှားလား၊ ဟွန်း... ဒါကို မင်းအမေက သူ့ဘဝ၊ သူ့သိက္ခာကို တန်ဖိုးမထား ဖွဲ့ခြေပါသတဲ့၊ ကျားဥပုသ်စောင့်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ လက်ထပ် ပြီးစ လင်သားက ဇနီးသည်ကို အလှတိုင်ကြည့်တဲ့ ပုံပြင်တောင် မရှိဘူးထင်တာပဲ”

ဝီစကီတစ်ကျိုက်နှင့် အတိတ်ကို တဖွဲ့တရွဲ့မြည်းစမ်းသော အခါတိုင်း ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေက လွမ်းဆွတ်ခြင်းဖြင့် ရီဝေနေခဲ့ ပူးသည်။ သို့ပေမဲ့ မာနကြီးသော နှုတ်ခမ်းပါးများကတော့ အတိတ် ကို လှောင်ပြောင်သရော်ပြီးများနှင့် ပြုံးတတ်ဆဲ။ တစ်ခါတလေ တော့ ဇောပရုံးကို ပုတ်ကာ...

“မင်းက ငါ့ရဲ့အချစ်ရပ်ကြွင်း”

ဟူ မူးမူးနှင့် ရေရွတ်တတ်သည်။ မေမေကတော့ ဇောတို့နှင့် အနေဝေးပေမယ့် လေလှိုင်းသင့်သောအခါ ဒဿနတွေ ကြားရ စမြဲ။

“ကျွန်မ သားကို အတတ်ပညာ၊ အသိပညာတွေနဲ့ အမြဲ

ချိန်တိုး တွေးခေါ်တတ်တဲ့သူဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးထားတယ်။ သင့်၏ မသင့်၏ ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်တဲ့သူ၊ ခံစားချက် ဦးစားမပေးတတ်တဲ့ သူ၊ အဟွန်း... လွယ်လွယ်ပြောရရင် လူလိမ္မာတစ်ယောက်အဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်က ကောင်းချီးပေးတဲ့သူပေါ့။”

မွေးထားတဲ့ သားနှစ်ယောက်မှာ စောက အလိုလို လူဆိုးလူခိုက်အဖြစ် လျော့ကျသွားကာ ကြယ်ရောင်ကိုတော့ ခံစားချက် ဦးစားမပေးအောင် သင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ မေမေကိုယ်တိုင်ကျတော့ အခုချိန်ထိ အမုန်းအငြိုး အာဃာတ သားကောင်ဖြစ်နေခဲ့တာ မဟုတ်လားလို့ စိတ်ရှိတိုင်း အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲပစ်ချင်သည်။ မိဘဆိုတာ ငါ ပြောသလိုလုပ်၊ ငါ လုပ်သလို မလုပ်နဲ့ဆိုတဲ့ အပြောအလုပ် မညီတာမျိုးလားလို့ မေးချင်ပေမဲ့ မမေးခဲ့ပါ။

“ငါ့မှာ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ကောင်မလေး ရှိနေပြီ ဇော၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်ကရော၊ မေမေကပါ ခါးခါးသီးသီးကွာ သဘောမတူဘူးတဲ့၊ ချစ်မယ် ကြံခါရှိသေး၊ အသည်းကွဲတာက အရင်ဖြစ်နေပြီ”

အစ်ကိုဖြစ်သူ ကြယ်ရောင် ဖုန်းနှင့်တစ်ဆင့် စောထံ ရင်ဖွင့်လာတုန်းက အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိသော စောအတွက် ရယ်စရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဒါ ခေါင်းစားစရာကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ကြယ်ရောင်၊

အသည်းဟက်တက်လည်း ကွဲစရာမလိုဘူးကွာ၊ မင်း သူ့နေရာမှာ တခြားတစ်ယောက် အစားမထိုးနိုင်တာ သေချာလား။”

“သေချာတယ်”

“သူ့ကို တကယ်ချစ်တာကွ၊ အစားထိုးဖို့ အဲဒီလောက် လွယ်ရအောင် နှလုံးသားက အပိုထပ်မရှိဘူး”

“အိုခေ... မင်း အဲဒီလောက် ရောဂါရင့်နေရင် မင်း ကောင်မလေးကို မက်ဆွေ(ချ)ပို့ကြည့်၊ မင်းနဲ့ ခံစားချက် ထပ်တူကျရင် သူလည်း ခွဲနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ကောင်မလေးက ဆယ့်ရှစ်နှစ်တော့ ပြည့်ပြီမဟုတ်လား”

“ဟေ့ကောင်... ဘွဲ့ရပြီးသားကွ၊ မင်းကလည်း အစ်ကိုကို အထင်သေးလိုက်တာ၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ်မပြည့်သေးတဲ့ ကလေးအရွယ် ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အေးပါ၊ သေချာအောင် ငါက မေးတာ၊ အသက်ပြည့်ရင် မင်း ခိုးပြေးပေါ့ကွာ”

စောဘက်က အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်ပေးခဲ့ပေမယ့် ကြယ်ရောင်က ဝေခွဲမရခြင်းများစွာနှင့် စောကို ပြန်မေးခဲ့သေးသည်။

“သူ့အစ်ကိုတွေက တကယ့် ဖိုက်တာတွေကွ၊ လက်တံလည်း ရှည်တယ်၊ ဖြစ်ပါ့မလား”

“မင်း မန္တလေးထိ ရအောင်ခေါ်ခဲ့၊ နောက်မှ သူ့အစ်ကိုတွေနဲ့ ငါ ရှင်းမယ်၊ ငါ မန္တလေးက စောင့်မယ်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဖုန်းပြောပြီးသည့် ထိုညမှာပဲ ဇောက ပြင်ဆင်စရာရှိကာ ပြင်ဆင်စောင့်ခဲ့ပေမဲ့ ကြယ်ရောင်ရော ကောင်မလေးပါ ရောက်မလာဘဲ ဇောထံ ရောက်လာသည့် သတင်းဆိုးကြီးကြောင့် လောကကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်ကျသွားခဲ့တာ ဒီနေ့အထိဖြစ်သည်။

“ပြန်ရအောင် ဇော၊ မင်းရောငါပါ ရေရိုးမချိုးရသေးဘူး၊ ရောက်တာနဲ့ ကမ်းခြေဆင်းလာတာ၊ ဒီလောက် ငေးရရင် တော် ရောပေါ့၊ ခရီးပန်းတာရော၊ ဖုန်တွေသဲတွေ ကပ်နေတာ၊ ညစ်ပတ် နုံးချည့်နေပြီ”

သူရရဲ့ စကားတွေထဲမှာ ငြင်းစရာတစ်ခုမှမပါ။ တကယ် လည်း သူတစ်ကိုယ်လုံး ပေပွနေပြီ။ စိတ်အစဉ်က လွမ်းဆွတ် ခြင်းထဲ နှစ်မျောချင်ပေမဲ့ ခန္ဓာကတော့ လတ်ဆတ်သန့်စင်ခြင်းကို တောင့်တနေ၏။

“အေး... ပြန်တာပေါ့”

ဘန်ဂလိုဆီ ပြန်လျှောက်ရန် ခြေဦးအလှည့်မှာပဲ ဇောထံ ပန်းနုရောင်အရိပ်တစ်ခုက ဇောရင်ခွင်ထဲ တစ်ဟုန်ထိုး ပြင်းစွာ တိုးဝင်လာ၍ ရှောင်တိမ်းချိန် မရလိုက်။

“မောင်”

“ဟ... ဘာလဲ”

“ဘာရမှာလဲ... သူများက မောင့်ချစ်သူ”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး၊ မင်း လူမှားနေပြီ၊ ကိုယ့်ကို လွှတ်စမ်း”

“မလွှတ်ဘူး”

“ဟာ...”

သူရင်ခွင်ထဲ ခွတ်ထိုးဝင်ပြီး သူ့ကိုယ်ကြီးကို တင်းတင်းဖက် ထားသည့် အိထွေးမွှေးမြသည့် မိန်းမလှလေးကိုကြည့်ကာ ဘာဆက်ပြောမှန်းမသိ နှုတ်ဆွဲအသွား၏။

အခန်း (၇)

“သူများကို မောင် သိပ်ရက်စက်တယ် သိလား၊ သူများကို တော့ထားခဲ့ပြီး သူကျတော့ ချောင်းသာကို တစ်ယောက်တည်း လာတယ်၊ ဟွန်း... မုန်းစရာ”

“ကဲ... ကဲ”

“ဟာ... ဟေ့... ဟေ့... မင်း လူမှားနေပြီ”

ဇောက ရင်ခွင်မှာ ပါးအပ်ကာ သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး ရန်တွေ ရုံမက သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် ထုရိုက်နေသူ ကြောင့် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို လေထဲမှာ ကားယားကြီးဖြစ်အောင် မြှောက်ရင်း လက်တွေလည်း အောက်ပြန်မချရဲ။ မိန်းမလှလေးက တော့ ဇောရင်ခွင်ထဲမှနေပြီး ကဆုန်ပေါက်နေ၏။

ဦးဦးစာပေ

“ဘာလူမှားရမှာလဲ၊ သူများကို ညာပြန်ပြီ၊ မောင်ပြောတော့ ဟန်းနီးမွန်းကို အတူတူ သွားကြမယ်ဆို၊ ခုတော့ သူများကိုထားပြီး သူက ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း”

“မောင်ကို မုန်းတယ် သိလား”

“သွားကြမယ်ဆို”

“ဟား... ကျွိုင်ပဲ၊ သူရ... လုပ်ဦး”

“ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဒီမှာဖြစ်နေတာ မင်း မမြင်ဘူးလား”

အနားရှိ သူရကို အဲဒါနှင့် လှမ်းအော်တော့ သူရကလည်း ဇောရင်ခွင်ထဲက မိန်းမလှလေးကိုတစ်လှည့်၊ ဇောကိုတစ်လှည့် ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“သူက ဘယ်သူလဲ ဇော”

“မသိလို့ပေါ့ကွ၊ သိချင်ရင် မင်းဘာသာ မေးပါလား”

“ဟိတ်... မင်း လူမှားနေပြီလို့ ကိုယ်ပြောနေတယ်နော်”

“ဒီမျက်နှာကို လူမှားစရာလား၊ မောင်နော်... သူများ ငိုလိုက်မှာ သိလား”

“အေးလေ... မသိဘဲနဲ့ ဝင်ဖက်တယ်ဆိုတော့ ဖြစ်စရာ လား”

ဦးဦးစာပေ

“မင်း ဘာတွေခြေရှုပ်ထားလဲဆိုတာ”

“ဟေ့ကောင်... သူရ”

ဒေါသနှင့် ဇောက ဖြတ်အော်တော့ ဇောရင်ခွင်ထဲက လှပသည့် မျက်နှာလေး မော့လာပြီး မည်းနက်ဝိုင်းစက်သည့် မျက်လုံးအပိုင်းသားက ဇောနှင့်သူရကို တစ်လှည့်စီအကြည့်မှာ မျက်နှာလှလှ လေးကို ငုံ့ကြည့်သည့် ဇောနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံပြီး ဇောရင်ထဲ သိမ့်ခနဲလှုပ်သွား၏။

“ငါ ခြေရှုပ်စရာလား”

“မောင်က သူများကွယ်ရာမှာ ခြေရှုပ်နေတယ်... ဟုတ်လား၊ သူများကတော့ မောင့်ကို ချစ်လိုက်ရတာ”

“အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”

“ဟ... ငိုကုန်ပြီ”

လှပသော မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်းပြည့်လာကာ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်လေး ငိုချလိုက်ပုံက တကယ့်ကို ကြေကြေကွဲကွဲ။

“မောင်ကပြောတော့ တစ်လောကလုံးမှာ သူများကို အချစ်ဆုံးပါဆို၊ သူများကို မထိရက် မကိုင်ရက် မြတ်နိုးခဲ့တာပါဆို၊ သူများကို တစ်သက်လုံး မရိုးတဲ့အချစ်နဲ့ ချစ်သွားမှာပါဆို”

“ဟား... ငါတော့ မြွေဖမ်းပြီ”

ကိုယ့်နှုန်းကိုယ်ရိုက်ပြီး ပြောတော့ ရင်ခွင်ထဲက တစ်ယောက်က ခြေကိုဆောင့်သည်။

“လာမလို့နဲ့နော်၊ မြွေနဲ့ခြောက်လည်း သူများက မကြောက်ဘူး၊ မောင်ပဲ ပြောခဲ့တာလေ၊ မောင်ရှိရင် အားလုံး လုံခြုံတယ်ဆိုတာ”

“ဇော... ဒါနဲ့တူတယ်ကွ”

သူရက သူ့နားထင်ကို လက်ညှိုးနဲ့ထိုးပြီး လက်ခါပြသည်။ ဒါကိုလည်း မချောက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်သည်။

“အောင်မာ... လူကို ဘာ ဦးနှောက်မကောင်းဘူး ပြောတာလဲ၊ ရှင်ရုပ်ပဲရှင် မှန်ထဲပြန်ကြည့်ဦး၊ သူက ကျပ်မပြည့်တဲ့ရုပ်”

ချက်ချင်း ပြန်ပြောတာကြောင့် သူရတောင် ဘာမှ ဆက်မပြောရဲတဲ့အထိ။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်ထွက်သူတွေကလည်း သူတို့ဖြစ်အင်ကိုကြည့်ကာ ပြုံးစိစိ။ ဇောကတော့ မလူးသာ မလွန်သာနှင့် သူမဖက်ထားသည့်အတိုင်း ငြိမ်ရုံမက လူက တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေသည်။

ကောင်မလေးကြည့်တော့လည်း သက်သက်မဲ့ ဝှင်ဆင်တာ၊ ဇာတ်လမ်းရှာနေတာမျိုးနှင့် မတူ။ ခြေသလုံနားအထိ ဝဲဝဲလှေ့

ကားဆင်းသွားသော ဂါဝန်ဖြူစွတ်စွတ်နှင့် ခြေညှပ်ဖိနပ်က ခြေခုံပေါ် ကြိုးတစ်ချောင်းတည်းလိုပါသည့် အနီရဲရဲ။ ကျောလယ်ခန့် ရှိမည့် ဆံပင်တွေအား ဘီးကုပ်လိုလို ဖဲပြားအနီကြီးနှင့် ရှေ့ဆံပင်တွေကို သိမ်းတင်ထားသည်။ လက်ကောက်ဝတ်နှင့် ခြေကျင်းဝတ်မှာ ခြုံလေးတွေပါသော ရွှေဟင်း(နံ)ချိန်း၊ ဖု(တ်)ချိန်းတွေကြောင့် တစ်ချက်လှုပ်တိုင်း တစ်ခါအသံက ဆူဆူညံညံမြည်၏။

ဇောက သူရင်ခွင်ထဲ သူမကြောင့် ဘာလုပ်၍ ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိ။ ကူကယ်ရာမဲ့ဘဝနှင့် ရပ်နေရင်း လူကြည့်ခံရပါများ၍ ရှက်စိတ်က တဖြည်းဖြည်း ပိုသည်လားသည်။

“မောင်”

“ဟော... ခေါ်ပြန်ပြီ။ လူမှားနေပြီလို့ ပြောလည်းမရ”

“ဖြေလေလို့၊ မောင်ပဲ သူများကို အချစ်ဆုံးပါပဲလို့”

“ဟ... မင်းကိုမှ ငါ မသိတာ”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဇောက ပြန်အော်သည်။

“ဘာမသိတာလဲ၊ သူများက မောင့်ချစ်သူ၊ မောင့်ရည်စား”

အောင်မာ... သူမကလည်း သူထက်မလျှော့သောအသံနှင့် ပြန်အော်၏။ လှပဝိုင်းစက်သော သူမမျက်လုံးဝိုင်းတွေက လှသည်။ မျက်တောင်ရှည်တွေ ပိတ်ကျသွားအောင် ဇောကို မျက်စောင်း

ထိုးတော့ ပခုံးထိရှည်အောင် ဆွဲထားတဲ့ နားဆွဲရှည်တွေက လှုပ်လှုပ်ခပ်ခပ် ဖြစ်သွားပုံကအစ လှသည်။ ကဗျာဆန်သည်။

“အသစ်တွေလို့ လူကို မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ မသိဘူးထင်နေလား... ဟွန်း”

“မင်း ငါ့ကို ပြဿနာ မရှာနဲ့နော်”

“ဒီတစ်ခါ မင်း ခံရမယ့်အလှည့်ပဲ ဇော”

သူရက ခပ်တိုးတိုး ဝင်အော်သည်။ ပြောပုံက အကြောင်းမသိသူတွေဆို သို့လောသို့လောနှင့် အထင်ခံဖွယ်ရာ ရှိပေမဲ့ သူရကတော့ ဇောတစ်ယောက် မိန်းမတွေကို စိတ်နာမုန်းတီးနေတာ အသိဆုံး ဖြစ်သည်။

“အမလေး... ရှင်လည်း အလိုတူ အလိုပါ လာလုပ်မနေပါနဲ့၊ ဒီမှာ ကိုအာ”

ဇော ရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ တစ်ဖက်သို့ ရန်လှည့်တွေ့ပေမဲ့ ဇောခါးကို ဖက်ထားခြင်းကတော့ မလွတ်သေး။

“ရှင်က သူများမောင့်ကို မြှောက်ပေးနေတာ နေမှာပေါ့၊ ရုပ်ကိုက ကူလီကူမာရုပ်နဲ့၊ သွား... ဝေးဝေးနေ”

ဒေါသနှင့်အော်ပြီး ဇောဘက် ပြန်လှည့်တော့ အချိန်ဆုံး ပြီးထားသော မျက်နှာနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ သူများတို့ မခွဲတော့ဘူးနော်... မောင်”

လှပသော မျက်နှာလှလှလေး ဇောက်ကို ခပ်မော့မော့လေး ကြည့်ပြီး ပြောပုံက တောင်းပန်တိုးလျှိုးခြင်းတွေ ပါနေ၍ ဇောက် ဘာပြော၍ ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေ၏။

“ဟော... တွေ့ပြီ၊ တွေ့ပြီ၊ မျှော်လင့် ဒီမှာ မမရေ၊ ရှာလိုက်ရတာ၊ လူကို အမောဆိုမတတ်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက် တည်း ထွက်သွားရတာလဲ မျှော်လင့်ရယ်”

အနားသို့ ပြေးပြေးလွှားလွှား ရောက်လာသူတွေက သက် လတ်ပိုင်းအရွယ်ခန့်ရှိမည့် အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ဦး။ ကြည့်လိုက်တာ နှင့် လူကဲ့သို့အသိုင်းအဝိုင်းကဟု သတ်မှတ်ရအောင် စိန်ရောင်၊ ရွှေရောင် တောက်ပမှုတွေကြားမှာ နှစ်ယောက်စလုံးက ခေတ်ရှေ့ ပြေးလွန်းသော အပြင်အဆင်များနှင့် ဇောရင်ခွင်ထဲက မိန်းမ လှလေးကို ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“လာ... ပြန်ကြမယ်”

“ဟင့်အင်း... သူများ မလိုက်ဘူး”

“မောင်... သူများကို ခေါ်ပါ၊ သူတို့နောက် သူများ မလိုက် ဘူး”

“ဟင်... မင်း... မင်း”

မသူဇာမှာ ဇောမျက်နှာ မော့ကြည့်ရင်း မည်သည့်စကားမှ မဆက်နိုင်ဘဲ နေရာမှာပဲ ရပ်တန့်လျက် သူမမျက်စိရှေ့ကလူကို အံ့သြထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် ဇောမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“မူနဲ့... ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး”

“မမသူဇာ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူက...”

မူနဲ့ဆိုသူက ချောက်ချားတုန်လှုပ်ခြင်းတွေနှင့် ထိတ်လန့်သွား သည့် မျက်နှာကို မဖုံးဖိနိုင်။

“မသူဇာ... သူ... သူက”

မူနဲ့ကပါ ဘေးကနေပြီး အံ့သြခြင်းအား တစ်ကပြန်စ၏။ ဇောက်တော့ ရှေ့မှနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်ရိပ်လွှမ်းလာတာလည်း သတိမရ။ ထူးဆန်းခြင်းအား အခြေ ခံသော စိတ်ခံစားချက်တစ်မျိုးသည် ခန္ဓာကိုယ်ထဲ တိုးဝင်မွှေနှောက် နေခဲ့ပြီးနောက်မှာ ရင်းနှီးနေသော ဒီမိန်းမနှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်း တွေကြောင့် စိတ်ဝင်စားခြင်းက ဇောရင်မှာ ဖြစ်ထွန်းလာ၏။

“တွေ့လား... အထိန်းတော်ကြီးတွေတောင် အံ့သြသွားရပြီ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် သူများက ပြောတာ၊ မောင်နဲ့သူများ ကမ်းခြေမှာ ချိန်းထားပါတယ်ဆို”

“တော်စမ်း... မျှော်လင့်ရာ”

သူ့စာက မျှော်လင့်လက်မောင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ဆွဲခေါ်
ပေမဲ့ သူမက မလိုက်။

“မူနဲ့... သူ့ကိုခေါ်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ လာ... ညီမလေး”

“ဟင့်အင်း... သူများ မလိုက်ဘူး”

လက်မောင်းရင်းက တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ဆွဲခေါ်မှုကြောင့်
သူမက စောရင်ခွင်ထဲက လွတ်သွား၏။ စောကလည်း ပြန်မဆွဲ
ထားခြင်းကြောင့် ဆွဲခေါ်သူနှစ်ယောက်ကြား သူမ ပါသွားသည်။

“မောင်နဲ့ မခွဲဘူး၊ ဟင့်အင်း... လွတ်... လွတ်နော်၊
မောင်နဲ့ သူများ မခွဲဘူး”

“မောင်... မောင်ရေ”

ရုန်းရင်းကန်ရင်းက သောင်ပြင်ပေါ် ရက်စက်စွာ ဆွဲခေါ်
သွားပုံ ကိုကြည့်ပြီး စော သက်ပြင်းချလိုက်ချိန်မှာ သူရကတော့
အခုမှ စိတ်ပေါ့သွားဟန်ဖြင့် စောမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“တော်သေးတယ်၊ သူတို့ ရောက်လာလို့၊ ဇာတ်က ဘယ်
လောက်အထိ ရှုပ်ဦးမယ် မသိဘူး”

“ကဲ... ငါတို့လည်း သွားမယ် စော၊ ရေချိုးပြီး ညစာ
စားရအောင်”

သူရက ပြောပြောဆိုဆို စောနားက ထွက်သွားသည်။ စော
မှာသာ ပြောသမျှ ကြားနေရသော်လည်း နားမဝင်။

ခြေလှမ်းတွေ နေရာမှ မရွေ့ချင်ဘဲ ပဟောဠိဆန်စွာ လူမှား
ခြင်းအပေါ် စိတ်ဝင်စားမိခြင်းကြောင့်။ စောနှင့်တူသော သူဆိုတာ
ဘယ်သူရှိမလဲဆိုသည့် အတွေးနှင့် မျက်ခုံးတွန့်လျက် စိတ်မကြည်
စွာ ကျန်ခဲ့သည်။

အခန်း (၈)

“မောင်”

“မောင်ရေ”

“တော်တော့ မျှော်လင့်၊ နင့်မောင်က သေပြီ၊ လူ့ဘဝမှာ မရှိတော့ဘူး”

“ရှား”

သူ့ဇာက မှန်ထဲမှနေ၍ မူနွဲ့အား တိုးတိုးပြောရန် အချက်ပြသည်။ မူနွဲ့က မှန်တင်ခုံအစွန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း အိပ်ရာပေါ်ရှိ မျှော်လင့်ကို လည်ပင်းရှည်သည်အထိ လှမ်းကြည့်သည်။ မေးဖျား အထိရောက်အောင် ဆွဲခြုံထားသော စောင်ကြောင့် မျက်နှာ ကွက်ကွက်လေးပေါ်နေကာ မျက်လုံးမှိတ်ထားတာက သိသာတာမို့ မူနွဲ့က အေးအေးဆေးဆေးပုံစံ ပြန်ဖြစ်သွား၏။

ဦးဦးစာပေ

အချစ်နှင့်စသောကဏ္ဍ

၆၉

“အိပ်သွားပြီ မသူဇာရဲ့”

“အမလေး၊ သူ့အကြောင်း နင် မသိတာလား မူနွဲ့ရယ်၊ အရူးပါးတို့၊ အရူးက တမူးသာတို့ဆိုတာ သင်းအတွက် သီးသန့်ထားခဲ့တဲ့ စကားလားလို့တောင် ထင်ရတဲ့အထိ ပါးနပ်လွန်းတာ”

“ပါးနပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး မသူဇာ၊ သူရှိလို့ ဘာမှ ပြောလို့မရဘူးဆိုတာတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ရှေ့ဆက် ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ၊ ဒါကိုတော့ အဓိက ဆွေးနွေးကြရမယ် မဟုတ်လား”

“ငါလည်း အဲဒါပဲ ခေါင်းစားနေတာ”

ဘီးကြီးကြီးနှင့် ဖြီးနေသော ဆံပင်တွေကို သူဇာက စိတ်ရှုပ်သလို ကလစ်ကြီးနှင့် ခွေခေါက်လိပ်တင်သည်။ ထို့နောက် စိတ်မချသလို မျှော်လင့်ဘက် တစ်ခေါက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီကောင်လေးသေလို့ တရားရင်ဆိုင်ရတာတောင် ရှိသေးတာပဲ၊ သေရာက ရှင်လာတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြောသလိုနှင့် သူဇာက တစ်ဆက်တည်း ခေါင်းယမ်းသည်။ မျှော်လင့်တို့ ကားမှောက်သွားတုန်းက ခင်ပွန်းသည် မင်းမိန့်က သူတို့ညီမကိုပဲ ပြန်ပွေ့ချီခေါ်လာကာ အိမ်မှာပဲ ဆရာဝန်ပင့်၍ ကုခဲ့သည်။

ဦးဦးစာပေ

“ဒီကောင်က နေရာတင် ပွဲချင်းပြီးပဲ၊ သေပြီးသားလူကို
ခေါ်လာရအောင် ငါက အရူးလား၊ ထားလိုက်စမ်းပါ၊ သင်းထိုက်နဲ့
သင်းကံ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လက်သီးတပြင်ပြင်။ အံတကြိတ်
ကြိတ်နှင့် ပြောကြဆိုကြဆဲအထိ မျှော်လင့်က သတိမလည်လာ
သေးပါ။ ထို့နောက်တော့ ကြယ်ရောင်လင်းရဲ့ မိခင်ဖြစ်သူကိုယ်တိုင်က
ပြည်ဦးလွင်အထိ တက်လာကာ သူသားကို သတ်သူတွေအဖြစ်
မင်းမိန့်တို့အား စွပ်စွဲခဲ့သည်။ သူသားက မျှော်လင့်ရာကို ဒီနေ့
ဒီရက်မှာ နိုးယူမည်ဆိုသော အကြောင်းအား လူသက်သေများစွာနှင့်
ဖော်ထုတ်ပြခဲ့သည်။ သုံးဦးဂေဟာဆိုတာက ပြည်ဦးလွင်တစ်ခွင်မှာ
ဒိတ်ဒိတ်ကြိတ်ဖြစ်သလို ဒေါ်ယုဝါကလည်း မန္တလေးမြို့မှာ ထင်ရှား
သူမို့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲလို့ လူအများက ယူဆကာ စိတ်ဝင်စားကြ
တာမျိုးလည်း ရှိ၏။ တစ်ဖက်က စွပ်စွဲသမျှ မင်းမိန့်တို့က ခေါင်း
ခါငြင်းသည်။ ဒါဆို အဓိကသက်သေဖြစ်သည့် မျှော်လင့်ရာကို
ထုတ်ပေးပါဟု တရားတဘောင်က တောင်းဆိုသောအခါ မင်းမိန့်
တို့မှာ အခက်တွေ့ရလေတော့၏။ ထိုအချိန်တွင် မျှော်လင့်ရာက
သတိပြန်ရလာပြီဆိုပေမဲ့ စိတ်နဲ့လူမကပ်တော့။ တစ်အိမ်သားလုံး
ကိုရော သူမကိုယ် သူမတောင် မမှတ်မိတော့ဘဲ သူမ သိသည်က

သူမချစ်သူ မောင်။

“မောင်နဲ့ ချောင်းသာ သွားကြမယ်”

တစ်နေ့ကုန်အောင် ဒီစကားတစ်ခွန်းတည်း တတွတ်တွတ်
ရွတ်နေတတ်သလို ကြောက်လန့်ချောက်ချားစွာ အော်ဟစ်တာ
လည်း ရှိသည်။

“အား... မောင်... မောင့်မျက်နှာမှာ သွေးတွေ၊ မလာနဲ့...
မလာနဲ့ မောင်၊ မောင် သွေးတွေ ပိုထွက်လာလိမ့်မယ်၊ မောင့်ဆို
သူများပဲ လာမယ်နော်”

ကြောက်လန့်တကြားကနေ ချောမော့ပြောနေတာက သူမ
အနား၌ ကြယ်ရောင်လင်း ရှိနေသည့်အတိုင်း၊ မင်းမိန့်နှင့် မင်းခေါင်
ကိုတော့ အစ်ကိုရယ်ဆိုပြီးလည်း မမှတ်မိ။ အနားပင် အကပ်မခံ
တော့ဘဲ အခန်းထဲ ဝင်လာတာနှင့် တွေ့ရာနှင့် ကောက်ပေါက်တာ
လည်းရှိသည်။

“လူသတ်သမား... လူယုတ်မာကြီးတွေ ငါ့နား မလာနဲ့၊
သွား... သွားကြ”

စိတ်ရှိတိုင်း အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲတတ်သည့် အဖြစ်အပျက်
တွေကြောင့် ကြယ်ရောင်လင်းရဲ့မိခင်က သံသယပိုကြီးထွားလာပြီး
အမှုကို ခိုင်မာအောင်တည်ဆောက်ပေးမဲ့ တရားဥပဒေဆိုတာ

ထင်မြင်ယူဆချက်နဲ့တင် အပြစ်ပေးလို့ မရတာကြောင့် သက်သေ မခိုင်လုံဟု ရုံးတော်က အမိန့်ချခဲ့သည်။ အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပေမဲ့ မပြီးနိုင်တာ မျှော်လင့်ပဲဖြစ်သည်။

“ချောင်းသာ သွားချင်တယ်... လိုက်ပို့ပေး”

ကလေးတစ်ယောက်လို ခြေဆင်းပြီး အာခေါင်ခြစ် ပူဆာ တာမျိုးရှိသလို လိုချင်တာ မရတဲ့အခါ ငိုယိုသောင်းကျန်းတာတွေ လုပ်လာသည်။ အဆိုးဆုံးက သူ့ဇာတို့အလစ်မှာ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းကြောင့် နောက်ဆုံး မင်းမိန့်တို့ ညီအစ်ကိုရဲ့ တစ်ချက် လွှတ် ရာဇသံနှင့် ကမ်းခြေခရီး ထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ပြန်ကြရင် ကောင်းမလား မသူဇာ”

“ဒီနေ့မှရောက်တယ်၊ ဒီနေ့ပြန်ရင် နင့်ဟာမလေးက လက် ခံပါ့မလား၊ ပြီးတော့ သုံးဦးဂေဟာအရိပ်က လွတ်လာလို့ အသက် ၀၀ ရှုမယ်ကြံတုန်းမှာ ပြန်စရာလား၊ နင် မင်းခေါင်ကို လွမ်းရင် တော့...”

နာကြည်းနေဟန် အမူအရာနှင့် ဟန်ပါပါ လက်ပိုက်ရပ်ရင်း မျက်နှာမဲ့သွားသည်။

“ဒါနဲ့များ လာမေးနေရသေးလား မူနဲ့ရယ်”

“မေးရတာပေါ့ မမရဲ့၊ မမဟာမလေးက လွယ်မှ မလွယ်ဘဲ”

“သူညီမ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မူနဲ့တို့တော့ မလွယ်ဘူးနော် မမ”

“ဒီလိုပဲ ထိန်းရမှာပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီ ကောင်လေးနဲ့ နောက် ထပ် မတွေ့စေနဲ့”

အခန်းထဲက အသံအားလုံး တိတ်သွားတော့မှ အိပ်ချင်ဟန် ဆောင်နေသော မျှော်လင့်ရာမျက်နှာလေးမှာ အပြုံးလှလှလေးတစ်ခု ထင်ရှားစွာ နေရာယူသွားသည်။

အခန်း (၉)

“ဟိတ်”

“အင်... မင်း”

ရုတ်တရက် မနေ့က မိန်းမလှလေးကို နီးနီးကပ်ကပ် မြင်လိုက်ရ၍ ဇော လန့်သွားကာ လက်ထဲမှစွန်း ကလောင်ခနဲ အသံပေးကာ စားပွဲပေါ် ပြုတ်သွားသည်အထိ အံ့ဩသွားသည်။

“အဟိ...မောင် လန့်သွားပြီ၊ ဟုတ်တယ်... ဟုတ်”

ဇောပန်းစွန်းနား နီးနီးကပ်ကပ် ပေါ်လာသော မျက်နှာလေးက နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲနှင့် သိပ်လှနေတာ မြင်ရသည်။ ရှေ့ဆံပင်တွေအား ငယ်ထိပ်နား ရောက်လှသည်အထိ အနီရောင်ဖဲပြားနှင့် စုစည်းထားကာ နောက်နားဆံပင်တွေကို ဒီအတိုင်း ဖြန့်ချထားသည်။ အဖြူရောင် ရှပ်အင်္ကျီ၊ အနီရဲရဲစကဒ်က ခါးပေါ်ထိ ဝတ်ထားကာ အရှည်ကျတော့ ဒူးဖုံးရုံအထိ။ စတော့ကင်အနီရဲရဲ

ဗိုဗိုတေပေ

ဘချစ်နှင့်စသောကဏ္ဍာ

၇၅

ကိုးရီးယားမလေးတွေ ဝတ်သလို ခြေမျက်စိအထက်နားမှာ ဒူးနားအထိရှိ အတိုဝတ်ထားပေမဲ့ ကလက်တက်တက် သွင်ပြင်မတွေ့ရ။ ဇောက သူ့နောက်ကျောမှ ဘေးနား ခုံဆွဲ၍ ဝင်ထိုင်သည်အထိ သူမအလှကို မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်ဖြစ်သွားတာ သူ ဝန်ခံသည်။

“မင်း ဘာလာလုပ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလို့၊ မောင့်ဆီ လာတာပေါ့၊ မောင်က သူများချစ်သူဆိုတာ သိရက်နဲ့”

“ဟာကွာ... မဟုတ်တာတွေ ပြောပြန်ပြီ”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ပြောမရရင် အော်ငိုပစ်မှာနော်”

ကိုယ့်စကားက ဘယ်ရောက်ဘယ်ပေါက်မှန်းမသိ။ ထင်ရာစွတ်ပြောသော သူမကြောင့် ဇောက အော်လည်းအော်၊ ဖြန်းခနဲ ရဲတက်သွားသော မျက်နှာဖြင့် ရှု...ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားရတာ ဇောပဲ သိသည်။

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟိုမှာ လူတွေနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း၊ ထင်ရာတွေ စွတ်ပြောမနေနဲ့”

“မောင်ကရာ ဘာဖြစ်လို့ သူများကို လျှောက်ပြောသေးလဲ၊ ကဲ... ပြော၊ သူများက မောင့်ချစ်သူဆိုတာ ယုံပြီလား”

ဗိုဗိုတေပေ

ပြောရင်းဆိုရင်း သူများဆိုသည့် သူမက စောရှေ့က ပေါင်မုန့်ပန်းကန်ကို ဆွဲယူကာ ခက်ရင်းနှင့် တစ်ဖုံယူစားသည်။

“အင်း... စားလို့ကောင်းသားပဲ၊ သူများ စားမယ်နော် မောင်”

ခွင့်တောင်းတာက နောက်၊ စားတာက အရင်။ စောက ခုံမှာ ကျောမှီထိုင်ရင်း ချစ်စရာကောင်းသည့် မိန်းမလှလေးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ သူရကတော့ ဇောတို့နှစ်ယောက်အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး သဘောကျစွာရယ်မောရင်း သူ သောက်ရန် မှာထားသည့် ကော်ဖီခွက်ပါ သူမရှေ့သို့ တိုးပေးသည်။

“ရှေ့... ဒါလေးပါ သောက်”

“သင့်ခံယူ”

သူမကလည်း ခပ်တည်တည်နှင့် ကော်ဖီယူသောက်ပြီး ဇောကို လှမ်းကြည့်သည်။

“တွေ့လား၊ သူကမှ အလိုလိုက်သေးတယ်”

ကော်ဖီခွက် ကိုင်ပုံသောက်ပုံအားလုံး လှသည်။ သပ်ရပ်သည်။ အဆင့်အတန်း ရှိသည်။ ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်ပြောစရာမရှိ။

“အခုမှ ဗိုက်တင်းသွားတော့တယ်”

“မင်း ဘာမှ မစားရသေးဘူးလား”

သူရက စိတ်ဝင်တစား မိန်းမလှလေးကို လှမ်းမေးသည်။

“ဟင့်အင်း၊ သူများ မနက်အစောကြီးကတည်းက ခိုးထွက်ပြီး ကျောက်ဆောင်တွေနား ပုန်းနေတာ၊ ဘာမှ မစားရသေးဘူး”

“ဘာလို့ ခိုးထွက်လာရတာလဲ”

“မသိဘူးလား၊ မောင့်ကို တွေ့ချင်လို့ပေါ့”

မေးတာက သူရ။ ဖြေတော့ ဇောဘက် လှည့်ဖြေခြင်းဖြစ်၍ ဇောနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားချိန်မှာ လှပသော မျက်ဝန်းတွေက ချစ်ခြင်းဖြင့် ရွှန်းလဲ့စွာ တောက်ပသွား၏။

“သူများ မလှဘူးလား မောင်”

“ကဲ... မင်းကို မေးနေပြီ ဇော၊ ဖြေလိုက်ဦး”

“လှပါတယ်”

“ဟေး... ဒါမှ သူများ မောင်”

လှတာကတော့ နုဖတ်ဝင်းအိနေသည်။ ဘယ်လိုနေနေ ဘယ် လိုကြည့်ကြည့် လှသည်။

“ငါက မင်းချစ်သူ မဟုတ်ဘူးနော်”

“မောင်နော်... ပြောပြန်ပြီလား ဒီစကား”

နှုတ်ခမ်းစူကာ မူနွဲ့လိုက်ပုံက ဇောရင်ကို ဒုတ်ခနဲ လာထိ

သည်။

“သူများက မောင်နဲ့ ချိန်းထားတယ်ဆိုတာ သူတို့ကို မပြောပြ ပါဘူး။ ဒီရောက်မှ ပြန်တွေ့တာတောင် သူတို့က ပြောနေတာ။ နောက်တစ်ခါ ထပ်ခွဲထားမယ်တဲ့၊ မောင်နဲ့ မတွေ့ဖြစ်အောင်တဲ့၊ သူများက အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နား... ထောင်... ထား... တာ”

နောက်ဆုံးစကားကို တစ်လုံးချင်း ဆွဲပြောပုံက ငေးခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသာပေမဲ့ ဘဲဥပုံ မျက်နှာလေးမှာ မျက်လုံးမျက်ခုံးက ပြောစရာမရှိအောင် ညှိသည်။ နှုတ်က စင်းနေအောင်လှကာ အများလေး ကော့တက်သွားပုံက အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို ကော့ကော့လေးဖြစ်သွားစေလျက် နှုတ်ခမ်းပါးလေးက ကြည့်မိတိုင်း နီမြန်းစိုရဲနေသည်။ အဝတ်အစား၊ အသုံး အဆောင်တွေကလည်း တွေ့လိုက်တိုင်း တန်ဖိုးနည်းတာ တစ်ခုမှ မပါ။ ဒီကောင်မလေးက ဘယ်လို အသိုင်းအဝိုင်းကလဲ၊ ပြီးတော့ သူနဲ့တွေ့ဖို့ ဘာကြောင့် တားမြစ်ရသလဲ။ အတွေးဝင်္ကပါထဲ သူမျောသွားချိန်မှာ...

“ဟင်... သူတို့ လာကြပြီ”

အလန်တကြားအော်သံနှင့် သူမက စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ ဧတ

မျက်နှာကို အားကိုးတကြီး ကြည့်သည်။ ဧတ မြင်လိုက်ရတာက မနေ့က အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် စားသောက်ဆိုင်တန်းဘက် လျှောက်လာ၏။ သူမကို ရှာနေတာ သိသာစွာဖြင့် အကြည့်တွေက ဣန္ဒြေမရ။

“မောင်”

“သူများ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ သူတို့နောက် သူများ ပြန် မလိုက်ဘူးနော်၊ သူများကို မောင် ခေါ်ထားပါ၊ သူတို့က သူများကို ရိုက်မှာသိလား”

မျက်နှာလှလှလေးက ငိုမဲ့မဲ့။ ပြောရင်းက ငိုသံပါလာတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်မြစ် ဖြစ်ထွန်းသွားတာကို ကြည့်ပြီး ဧတရင်ထဲ မွန်းကျပ်လာသည်။

“ခုံအောက် ဝင်ပုန်းလိုက်”

“ဒီခုံအောက်လား”

“အင်း... စားပွဲအောက်”

“အဲဒါကြောင့် မောင့်ကို ချစ်တာ”

ဧတကိုယ်တိုင် သူမပုန်းကို နှိပ်ချရင်း စားပွဲအောက် အတင်း ထိုးသွင်းလိုက်၏။ စားသောက်စားပွဲတွေက အဖြူရောင်စားပွဲခင်း ကြီးတွေ ခုံခြေထောက် ကွယ်တဲ့အထိ ခင်းထား၍ လူတစ်ကိုယ်စာ

တော့ လုံခြုံမှု ပေးနိုင်သည်။ သူရက ဇောနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း အံ့သြခြင်းများစွာနဲ့ ဇောကိုကြည့်နေ၏။ ဇောက သူရကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ပြီး မျက်နှာကို ခပ်တည်တည် လုပ်ထားလိုက်သည်။

“ဟန်မပျက်နေ သူရ၊ ဟိုမှာ လာနေပြီ”

ဇော သတိပေးမဆုံးခင်မှာဘဲ အနီရောင် ထက်အောက် ဆင်တူနှင့် အမျိုးသမီးကြီးက ဇောတို့စားပွဲနား ရောက်လာ၏။

“ဒီမယ်... မနေ့ကတစ်ယောက် မင်းဆီ ရောက်လာ သလား”

“မနေ့က ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

ဇောက မျက်လွှာပင့်ကြည့်ရင်း ဂျစ်တစ်တစ် ပြန်မေးတော့ သူ့ဇာက မျက်နှာထက်ဝက်နီးပါး အုပ်ချထားတဲ့ အညိုရောင် မျက်မှန်ကို ဒေါသနှင့် ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ မနေ့ကကိစ္စ ဒီနေ့ မေ့သွားသည်ဆိုတာ ယုံစရာမရှိ။ စတွေ့ကတည်းက ဂျစ်ကျသော ဒီကောင်လေးကို သူ့ဇာ သဘောမတွေ့ခဲ့။ ဟိုတစ်ယောက်နှင့် တူတာကသပ်သပ်။ ကြည့်မရတာက တခြားစီဖြစ်ကာ အခုလို ဂျစ်တစ်တစ်ဖြေတော့ ဒေါသကြောင့် မျက်နှာက တင်းသွား၏။

“ဘယ်တစ်ယောက်ရမလဲ၊ မင်းကို လူမှားတဲ့တစ်ယောက်၊

ငါတို့ညီမကို ပြောတာ”

“ဪ... ခင်ဗျားတို့ အတင်းဆွဲခေါ်သွားတာ ခင်ဗျား ညီမလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဇောအသံက မထိတရီ။ မျက်နှာပေးကလည်း ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့် မျက်နှာနှင့် သူ့ဇာတို့ကို လှမ်းကြည့်ပုံကိုက မတူ မတန်သလိုလို ဘာလိုလို။ လူပုံက ထွားကြိုင်းမြင့်မား၍ မျှော်လင့် ချစ်သူကောင်လေးနှင့် ရုပ်သာတူသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာအမျိုးအဆက်က တခြားစီဖြစ်သည်။

“ဒါဆို ဆောရီးပဲ၊ ခင်ဗျားညီမ ဒီကို ရောက်မလာဘူး၊ ရှာချင်ရင် တခြားသွားရှာ”

“မင်း ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ ဒီမှာ မတွေ့မှတော့ တခြား သွားရှာရမှာပေါ့၊ လာ... မူနဲ့”

မသူ့ဇာဆိုသည့် အမျိုးသမီးက ဒေါသနှင့်အတူ ပါလာသည့် မူနဲ့ဆိုတာကိုခေါ်ပြီး ဇောတို့နားက ဆောင့်အောင့်ထွက်သွားတာ ကြည့်ပြီး သူရက သဘောကျစွာ အသံထွက်၍ ရယ်သည်။

“ညီမဆိုပြီး ရုပ်တွေက တခြားစီပဲ ဇော”

“အရင်းအချာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ၊ ကိုယ့်ညီမဆို သူတို့

ဒီလို ရက်စက်ပါ့မလား”

“ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ဇော”

“ကဲ... ဟိုတစ်ယောက် ထွက်ခဲ့တော့၊ ရပြီ”

“သွားပြီလား... ဟင်”

“အင်း”

ခုံအောက်မှ ခေါင်းပြုမေးလာသူကို ဇော ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်တော့မှ မချောက သူ့ဘေးခုံမှာ ပြန်ထိုင်ပြီး ရင်ဘတ်ကို ဖိသည်။

“အမလေး... တော်ပါသေးရဲ့၊ သူများကို တွေ့မသွားလို့”

“သူတို့က မင်းနဲ့ ဘာတော်လဲ”

ဇောက သူ့မျက်စိရှေ့က မိန်းမလှလေးမျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်ရင်းမေးတော့ သူမက ခေါင်းခါသည်။

“မသိပါဘူး၊ သူများကို လိုက်ထိန်းနေရတော့ သူများ အထိန်းတော်ပေါ့ မောင်ရဲ့”

“အင်း... ရှင်းသွားတာပဲ”

သူရက ခပ်တည်တည်နှင့် ဝင်ဖောက်သည်။

“ထပ်ရှင်းအောင် ပြောပြမယ်၊ မောင်က သူများရဲ့ချစ်သူ၊ ခင်ဗျားက မောင့်ရဲ့ကိုယ်ရံတော်၊ မှတ်ထား”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ငယ်ကျွန်လို့ မပြောတာ ကံကောင်း”

သူရက စောမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူများစကားကို သဘော ကျစွာ ရယ်သည်။ သူများကို ဘန်ဂလိုနားအထိ ပုန်းလွှဲကွယ်လွှဲ နှင့် သူတို့ ပြန်လိုက်ပို့တော့လည်း အလွယ်တကူပဲ ပြန်လိုက်လာ၏။

“သူတို့မရှိဘူးဆိုတော့ သူများ အရှေ့ကပဲ ဝင်မယ်မောင်”

“မမသဘော”

“ခစ်... ခစ်”

မျှော်လင့်က ဘန်ဂလိုလှေကားထစ်တွေကို ပြေးတက် သွားပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခု သတိရသလို စောတို့ရှိရာ ဖျတ်ခနဲ ပြန် လှည့်ဆင်းလာသည်။

“သူများကို ကာကွယ်တဲ့အတွက် မောင့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ”

“ရွတ်”

“အာ”

ပြောပြောဆိုဆို ခြေဖျားထောက်ပြီး ဇော မေးဖျားကို ရွတ်ခနဲ လှမ်းနမ်းလိုက်သူကြောင့် ဇောမှာ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ မျက်နှာနီနီနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ချိန်မှာပဲ လှပသော ပုံရိပ်လေးက သူ့အပါးမှ လှစ်ခနဲ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

အခန်း (၁၀)

“မဖြစ်နိုင်တာ ဖေဖေရာ”

ဖခင်ကြီး ဦးသုခ၏ စကားကြောင့် ဖုန်းကိုင်ထားသော
ဇောလက်တွေ ပိုတင်းကျပ်သွားသလို မျက်ခုံးထူတို့ကလည်း စိတ်
အလိုမကျစွာ တွန့်ကုတ်သွား၏။

“မင်းကို မိန်းမပေးစားနေတာတွေ ဘာမဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

“ဖေဖေတို့ မိဘချင်း သဘောတူပြီး ပေးစားမယ်ဆိုတာကို
ပြောတာ”

“ရာဇဝင်ကို သိသိကြီးနဲ့ ဖေဖေရာ”

ဇောစကားက မိဘချင်း သဘောတူပေးစားခဲ့သည့် ဖေဖေ
နှင့် မေမေကိုပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေရင်းက

ဦးဦးစာပေ

အချစ်နှင့်ဝသောကဏ္ဍ

၈၅

ဇော ထထိုင်လိုက်သည်။ သူရက အလိုက်သိစွာနှင့် ကြည့်နေသော
တီဗီသံကို လျော့ချပေးသည်။ အဖြူရောင် တီရှပ်အကျပ်၊ အဖြူ
ရောင် ချည်သားပွပွ ဝတ်ထားပေမဲ့ ဇောမျက်နှာမှာ စိတ်ရှုပ်
ထွေးခြင်းတွေနှင့် မှုန်မှိုင်းသွားတာ အထင်းသား မြင်နေရသည်။

ကိုယ်ချစ်၍ ကိုယ်ယူကြသော အိမ်ထောင်ရေးတွေတောင်
ကွဲကြကွာကြနှင့် ရှိတတ်ကြတော့ ဒုနဲ့ဒေး။ အချစ်မပါသော
လူနှစ်ယောက် ပေါင်းစည်းရေးဆိုတာ မိဘကျေးဇူးဆပ်ရန်အတွက်
ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ခေါင်းညိတ်လက်ခံတာမျိုး မလုပ်ချင်။

“ဖေဖေတို့ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းအမေရဲ့ တစ်ဖက်သတ်
ဇာတ်လမ်းကြီးပါကွာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းအမေ အတ္တကြီးတာ၊
တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာ၊ နားမလည်မှု မရှိတာကွ... ဒါပဲ၊
ဒီမှာ ဇော... မင်းအတွက် အခု ဖေဖေ ရွေးထားတဲ့ မိန်းကလေးက
နားလည်မှုလည်းရှိတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကိုလည်း သိတယ်ကွ၊
မင်းကို လက်ခံနိုင်ပြီး... ဟို”

“ကျွန်တော်မှ လက်မခံနိုင်တာ ဖေဖေရာ”

ဇောက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ဆံပင်တွေကို ရှေ့နောက်မကျန်
ဆွဲဖွဲ့သည်။

“သူတစ်ယောက်တည်း နားလည်မှုတွေ ပေးနေလို့လည်း”

ဦးဦးစာပေ

ပြီးတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ အရေးကြီးတာ အချစ်”

“တချစ်ချစ်နဲ့ နားညည်းတယ် ဟောကောင်၊ အဲဒီ အကောင် အထည်ပြုလို့ မရတဲ့အချစ်ကို ကိုးကွယ်ရင်း မင်းအစ်ကို အသက်ပါ ပေးသွားရတာတွေ နားလည်လား”

ဖေယောကပြောရင်း ဒေါသပါ ပါလာဟန်ဖြင့် အသံကျယ် လာကာ အဖျားခတ်တိုင်း တုန်ယင်သွားပုံက ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း တွေပါ ရောစပ်ထားသောကြောင့် စိတ်မကောင်းစွာ သိလိုက်၏။

“အနေမနီးခဲ့ဘူး၊ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဝေးခဲ့ရတယ် ဆိုပေမဲ့ ကြယ်ရောင်လင်းဆိုတာ ဖေဖေသားပဲ၊ သားကြီးကိုဖေဖေ ချစ်တယ် ဇော၊ ဖအေ မအေပါ အတူရှိခဲ့မယ်၊ မိသားစုချင်း စည်းစည်းလုံးလုံး ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်းအစ်ကို ဒီလို ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဖအေက ကာကွယ်ပေးလို့ရတယ်၊ ညီနဲ့ တိုင်ပင်လို့ ရမယ်၊ အခုတော့ မအေက ကန့်ကွက်လိုက်တာနဲ့ တိုင်ပင်ဖော် မရှိဘဲ ဖေဖေသားကြီး သေရတာ”

ဦးသုခက ပြောရင်း ရင်ထဲ မချိတင်ကဲ ဖြစ်လာသည်။ အခုချိန်ကျမှ ဒေါဟွေအားလုံး မင်းကြောင့်ဆိုပြီး လက်ညှိုးထိုးလို့ ဒေါ်ယုဝါအပေါ် အပြစ်ပုံချရာသို့ ရောက်မည်။ သားကြီးလည်း ပြန်ရှင်လာတော့မှာမဟုတ်။ တကယ်ဆို လင်မယားဆက်ဆံရေး

ကျတောက်ခဲ့ရတာတောင် ဖအေနှင့် သားတွေကတော့ ကောင်း တိုင်ပင် ဆုံးတိုင်ပင် ရှိသင့်သည်။ အခုတော့ ဒီမိန်းမ ရက်စက်ရာ ကျလွန်းသည်ဟု ထင်ပေမယ့် သူကိုယ်တိုင် သားတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးထားသည့် အမေဖြစ်နေသည်။

“ဖေဖေ စီစဉ်တာကို မင်း မငြင်းနဲ့တော့ ဇော၊ နောက်ထပ် သားတစ်ယောက် ဖေဖေ အဆုံးမခံနိုင်ဘူး”

ဇော ဘာမှ ပြန်မပြောမိ။ တစ်ယောက်မျှန်နှာတစ်ယောက် မမြင်ရပေမဲ့ ဖေဖေခံစားချက်ကို သူ လှမ်းမြင်သည်။ ကြယ်ရောင် အတွက် ဖေဖေ ရင်ကွဲနေမှာကို သူ သိသည်။

“သားကို ဖေဖေ ချစ်တယ်၊ ဖေဖေကိုချစ်ရင် ဖေဖေစကား နားထောင်၊ မင်း စိတ်တိုင်းကျ ပျော်ပါ၊ အနားယူပါ၊ မင်း ပြန်လာ တဲ့ အခါကျရင်တော့ ဖေဖေ စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်မယ် ဇော၊ ဒါပဲ”

“ဟီ”

အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားတဲ့ဖုန်းက တတူတူ မြည်သံပေးနေပေမဲ့ ဇော ဖုန်းမချမိ။ နောက်မှ အိပ်ရာပေါ် ဖုန်းကို ပစ်ချရင်း လူပါ ဝုန်းခနဲ မွေ့ယာပေါ် လှဲချလိုက်တော့ သူရက သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီလား ဇော”

“မသိတော့ပါဘူးကွာ”

စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသော ဇောမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူရက နေရာမှ ထရပ်သည်။

“မင်းအစ်ကိုကိစ္စနဲ့ အန်ကယ်သုလည်း အရမ်းခံစားနေရတာ သနားစရာပါကွာ၊ မိဘဆိုတာ သွေးပူတုန်း စိုးရိမ်စိတ်များပြီး မင်းကို စီစဉ်ချင်တာနဲ့ တူပါတယ်၊ ဖြစ်ချင်မှလည်း ဖြစ်မှာပါ၊ အန်ကယ်ကို အရမ်း အတိုက်အခံကြီးတော့ မလုပ်မိစေနဲ့ပေါ့”

“အင်း... မင်းပြောသလို ဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ငါ ဆုတောင်းပါ တယ်”

နှစ်ယောက်အကြား ပြောစရာစကား မရှိတော့သလို တိတ်ဆိတ်သွားသည့်အချိန်မှာပဲ အခန်းတံခါးထုသံ ကြားရသည်။

“ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း”

တရစပ် ထုလိုက်သော တံခါးသံကြောင့် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ သည်။

“ဘယ်သူလဲဟ၊ ညကြီးမင်းကြီး”

သူရက ရေရွတ်ရင်း တံခါးဖွင့်ရန်အထ ဇောက နာရီ

တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဆယ့်နှစ်နာရီတောင် ကျော်နေပြီကွ၊ ဘေးအခန်းတွေက တစ်ခုခုဖြစ်လို့ အကူအညီတောင်းတာများလား”

“မင်းကလည်း ရိုဆက်ရှင်ကို ဖုန်းကောက်ဆက်ရင် အကူ အညီရတာပဲကို”

နှစ်ဦးသား တိုင်ပင်မဆုံးသေးခင်မှာပဲ...

“ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း”

တံခါးထုသံက ပိုကျယ်လာသည်။

“ဖွင့်ကြည့်ရင်တော့ သိမှာပေါ့”

ဇောကပြောရင်း တံခါးဖွင့်ရန်သွားသော သူရရဲ့ ကျောပြင်ကို လှမ်းအကြည့်မှာပဲ သူရက အခန်းတံခါးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့် လိုက်သည်။

အခန်း (၁၁)

သူရက တံခါးကိုအဖွင့် လူတစ်ကိုယ်စာဝင်ရုံ တံခါးအဖွင့်မှာ
မြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့ဩသွား၏။

“ဟင်... မင်း”

“ဘယ်သူလဲ”

တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည့် သူရကြောင့် စောက တံခါး
အပြင်က လူကို စိတ်ဝင်စားလာ၍ သူရနား ရောက်သွားသည်။

“မောင်”

“ဟာ...”

ငိုသံနှင့်ခေါ်သောအသံ။ အဝါရောင်အရိပ်လေးသည် လှစ်
ခနဲ တိုးဝင်လာပြီး စောရင်ခွင်ထဲ တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်ဝင်လာကာ

ဝိုးဝိုးစာပေ

ဘာချစ်နှင့်စသောကမ္ဘာ

၉၁

စောကိုယ်ကြီးကို သူမလက်လေးနှစ်ဖက်နှင့် တင်းနေအောင်ဖက်ပြီး
ကလေးတစ်ယောက်လို အီးခနဲ ငိုချလိုက်၍ သူ့လန့်သွားသည်။

“သူများ ကြောက်လွန်းလို့ မောင့်ဆီ ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ၊
အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”

“ဟေ့... မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

စော မေးတာကို သူမက ပြန်မဖြေနိုင်။ တသိမ့်သိမ့်ရှိက်
ငိုရင်း တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော သူ့ကိုယ်လေးက သူရင်ခွင်
ထဲမှ အားကိုးတကြီး ပုန်းကွယ်နေတာက အရေးမကြီး။ အိထွေး
မွေးမြသော အတွေ့မှာ စော စိတ်ရှုပ်ရင်ခန့်လျက် မျက်ခုံးတွန့်နေ
၏။

“သွေးတွေနဲ့ မောင်က သူများနားမှာ လဲကျသွားတာ၊ မောင်
ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

မေးသူက မျက်ရည်တွေနှင့် သူရင်ခွင်ထဲက မျက်နှာလေး
ပင့်မော့နေသလို စိပ်ရှုပ်သည့်အကြည့်နှင့် သူမမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်
သူကြောင့် မျက်နှာနှစ်ခု ထိလုမတတ် ဖြစ်သွားချိန် တင်းခနဲ
ဖက်သော သူမလက်တွေလည်း တုန်ယင်နေတာ သတိထားမိ
သည်။ မျက်ရည် မြစ်က စကားဝါရောင်ပါးပြင်မှာ အပြိုင်ဖြစ်ထွန်း
လျက် မျက်ဝန်းထဲ ပြည့်လျှံနေပုံကလည်း စိတ်မသက်သာစရာ။

ဝိုးဝိုးစာပေ

“မင်း အိပ်မက် မက်တာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူများ အိပ်မက် မက်တယ်၊ အလင်းတန်းကြီး တစ်ခုက သူများတို့နောက်ကို လိုက်လာတယ်၊ ပြီးလည်း ပြီးရော မောင် လဲကျသွားပြီး ဟင့်အင်း... သူများ မောင့်ကို စိတ်မချဘူး”

ဇော ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်တော့ သူမ မျက်ရည်မှီးက
ဇော ရင်တစ်ခွင်လုံး ရွဲ့ရွဲ့စို၏။

“စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားလေ”

“သူတို့က ပြောတယ်၊ မောင် သေသွားပြီတဲ့”

သူရနှင့်ဇော တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။ သူမ ဟန်ဆောင်နေခြင်း မဟုတ်မှန်းလည်း ဖွင့်မပြောဘဲ နှစ်ယောက်စလုံး နားလည်၏။ အစောင့် မမနှစ်ယောက် မသိအောင် ပြေးထွက်လာရဟန်တူသော သူမ ခြေထောက်မှာ ဖိနပ်လည်းမပါ။ အဝါဖျော့ပေါ် ဝက်ဝံရုပ်တွေပါသော ညအိပ်ဝတ်စုံက ကော်လံပါ လက်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီပွပ္ပကြီးမို့ သူမကိုယ်လေးက ထိုဝတ်စုံ ကြားထဲ မြုပ်နေပေမယ့် လှနေသည်။ နုဖတ်ရှင်းသန့်နေ၏။ ဇောမှာ သူမကို မထိမကိုင်ဘဲ ဘေးသို့ ချထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို ဘယ်နားသိမ်းရမလဲ စဉ်းစားရင်း

မမနှစ်ယောက်ကို သတိရသွား၏။

“မင်း ထွက်လာတာ သူတို့ မသိဘူးလား”

“သူတို့...”

ဇော မေးမှ သတိရသွားဟန်ဖြင့် သူမ အလန့်တကြား နောက်လှည့်အကြည့်မှာပဲ ဓာတ်မီးရောင် တဝင်းဝင်း ဘန်ဂလိုရှေ့ ရှုပ်ထွေးစွာ ရောက်လာတာ မြင်လိုက်ရ၏။

“တွေ့ပြီ မသူဇော၊ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဒီမှာ”

“မောင်... လုပ်ပါဦး၊ ဟိုမှာ သူတို့ လာနေပြီ၊ သူများ မလိုက်ဘူးနော်... မလိုက်ဘူး”

“ညည်း တော်တော် ဒုက္ခပေးနေပါလားဟင်၊ အိပ်ချိန်တောင် ကောင်းကောင်း မအိပ်ရအောင် ငါတို့ကို သေအောင် နှိပ်စက်နေတာလား”

“လာ... အခု လိုက်ခွဲ”

“လွတ်... သူများ မလိုက်ဘူး”

ဇော ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ သူမက ချက်ချင်း ဇော ကျောနောက်သို့ ရောက်သွားကာ သူ့ခါးကို ဖက်ထားသည့်လက်ကို တော့ မလွှတ်။ သူ့ကျောပြင်၌ သူမကိုယ်လေးကို ကွယ်ရင်း ဇော နောက်က အော်သည်။

“ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ်၊ သူတို့က သူများကို ရိုက်မှာ၊
မလိုက်ဘူး”

“မလိုက်ဘူး”

“မလိုက်လို့ မရဘူးနော်၊ ပါးစပ်က ကောင်းကောင်းပြောလို့
မရရင် ရတဲ့နည်းနဲ့ ပါအောင် ခေါ်ရမှာပဲ”

“လာစမ်း”

ဒေါသထန်နေသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် စောနောက်ရှိ သူမကို
ခွတ်အတင်း ဖမ်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားတော့ သူမက စောကို လှည့်ပတ်
ပြေးရင်း ပါးစပ်ကလည်း ကယ်ပါယူပါ ဟစ်အော်နေ၍ စော
အခန်းထဲ ဆူသံသွား၏။

“ဒီမှာခင်ဗျာ... ခင်ဗျားတို့ကလည်း စိတ်ရှည်မှပေါ့၊ သူ
စိတ်ပုံမှန်မဟုတ်တာ ခင်ဗျားတို့လည်း သိရက်သားနဲ့”

“မင်း ဝင်မပါနဲ့”

စောဘက်လှည့်ပြီး သူ့စာကအော်တော့ မာနကြီးသော
ရွှေမင်းသား၏ ကြည့်သောမျက်နှာက ချက်ချင်း နီရဲတင်းမာခက်ထန်
သွားသည်။

“ဒါ တို့မိသားစုကိစ္စ၊ မင်း ဝင်မပါနဲ့လို့ ထပ်ပြောမယ်၊
တို့ကလေးကို ဘာကြောင့် မင်းဘက်ပါအောင် မြှူဆွယ်နေလဲ

ဆိုတာတော့ မသိဘူးပေါ့လေ”

“ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တယ်”

“မင်း ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ စိတ်ဒဏ်ရာရှိတာ အကြောင်း
ပြုပြီး ကူညီမလို စောင့်ရှောက်သလိုနဲ့ ဘာတာဝန်မှမယူဘဲ
ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းတဲ့ အထာတွေက ရိုးနေပြီ”

“ခင်ဗျား”

စော ဒေါသကြောင့် သူ့စာဆိုသည့် မိန်းမကို စိုက်ကြည့်
ပစ်လိုက်သည်။ တခြားအချိန်ဆို ဒီနေရာမှာ ပွဲသိမ်းနိုင်ပေမယ့်
အခုအချိန်မှာ ရင်ထဲမှာ ဒေါသကို ချုပ်ထားတာက ကိုယ် ဘယ်သူ
ဘယ်ဝါမှန်းမသိဘဲ စိတ်ဝေဒနာသည်ဖြစ်နေသည့် မိန်းမလှလေး
ကြောင့်ဖြစ်သည်။

“လူမမာမျက်နှာနဲ့ ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားကို မပြောဘူးလို့ပဲ
သဘောထားလိုက်မယ်”

“ကဲ... ခင်ဗျားညီမကို ရအောင် ခေါ်သွားတော့”

“မျှော်လင့်ရာ အခု ထွက်ခဲ့စမ်း”

“မလိုက်ဘူး... လွတ်”

“ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေတာ ကဲဟယ်”

“အမလေး”

“ဟာ”

သူတို့ရှေ့မှာပဲ မသူဇာက ရိုက်ချက်ကြောင့် မျှော်လင့်
ကိုယ်လေး ပုံကျသွားတာကြည့်ပြီး သူရရော ဇောပါ ဘာပြော
ရမှန်းမသိဘဲ ကြည့်နေခိုက်မှာပဲ မူနဲ့ဆိုသည့် အမျိုးသမီးက
မျှော်လင့်လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲယူပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွား
၏။

“မောင်”

“မောင်ရေ”

“မောင်”

“သူများ မလိုက်ဘူး... လွတ်”

ဝရန်းသုန်းကား မြင်ကွင်းထဲမှာ မသူဇာတို့ကို ကူညီသည့်
သူတွေကြောင့် ငိုယိုအော်ဟစ် ရုန်းကန်ရင်း ပါသွားသော မိန်းမလှ
လေးကိုကြည့်ကာ ဇော နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့လိုက်၏။

အခန်း (၁၂)

“သူနာမည်က မျှော်လင့်တဲ့ကွ၊ ငါတို့ ကျောင်းတက်ရင်း
တွေ့ကြတာ၊ မင်းမြင်ရင် အံ့သြမှာလား၊ ငါ့ကို အထင်ကြီးမှာလား
တော့ မသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့ရဲ့မျှော်လင့်က သိပ်လှလို့၊ ပြီးတော့ သိပ်ချစ်စရာ
ကောင်းလို့”

ဖုန်းထဲမှတစ်ဆင့် ကြယ်ရောင်ပြောစကားကို ပြန်ကြား
ယောင်လာသည်။ အဲဒီတုန်းက ကြယ်ရောင်က သူ့ကောင်မလေး
ကို အမွန်းတင်ခဲ့တာဟု ထင်ခဲ့သည်။

“ရမ်းကြိုက်တော့ နွားချောပေါ့ကွာ၊ မင်းကြိုက်တဲ့

ကောင်မလေး မင်းမွန်းတာ ဘာမှမဆန်းဘူး”

“ငါ တကယ်ပြောနေတာကွ၊ မျှော်လင့်ရာက တကယ်လှတာ၊ မင်းတွေ့ရင် အရမ်း အံ့သြသွားမယ်”

“ဘာလဲ... မျက်လုံးသုံးလုံးပါပြီးတော့ ခေါင်းမှာ ဂျီပေါက် နေလို့လား”

“ငါ စကားအကောင်းပြောရင်း မင်း ဖောက်မလာနဲ့ဇော၊ ငါပြောတာက မျှော်လင့်က ငါနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်”

“ဒါဆိုရင် မင်းတို့ မညားနိုင်ဘူးကွ၊ သေချာတယ်၊ စကားပုံတောင် ရှိသေးတယ်၊ အသွင်မတူ အိမ်သူမဖြစ်တဲ့”

သူ နောက်တာတောင် မခံနိုင်ဘဲ ကြယ်ရောင်မှာ ဖွဟဲ့တွေ ဘာတွေ ထဲရွတ်နေတာကြည့်ပြီး ဇောက ပိုစချင်လာသည်။ အဲဒီလောက်အထိ ကြယ်ရောင် သဲသဲလှုပ် ချစ်ခဲ့သည့် မျှော်လင့်ရာ သူနားရောက်လာခဲ့တာ တကယ်လား။

“သူတို့ဘက်က ငါနဲ့ မျှော်လင့်ကို သဘောမတူဘူးကွ”
ထိုသတင်းကို ကြယ်ရောင်ပြောတုန်းက ဇောမှာ ဒေါသ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဇောနှင့် အမွှာဆိုပေမယ့် ဗီစခြင်းကြတော့ ဇောက ကြွပ်ဆတ်ဆတ်၊ ဂျစ်တစ်တစ်။ ကြယ်ရောင်ကျတော့ စာလည်း တော်သည်။ သိမ်မွေ့သည်။ လိမ္မာသည့် လူတော်လူကောင်း။

“သဘောမတူရအောင် မိန်းကလေးဘက်က ရွှေထွက်နေလို့လား၊ ခေါက်လိုက်စမ်းပါ ကြယ်ရောင်ရာ၊ လောကမှာ မိန်းမ အဲဒီလောက် မရှားပါဘူး”

“မိန်းမတွေပေါ့မှန်း ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ခုန်ဖို့ ကျတော့ မိန်းမတိုင်း ရင်ခုန်လို့မှမရတာ”

အဲဒီကတည်းက ကြယ်ရောင်တို့ အချစ်ရဲ့အောက်မှာ ဝပ်စင်းသွားပြီဆိုတာ သူသိသည်။ ကောင်မလေးဘက်က အစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှိသည်ဆိုတာရယ်၊ ထိုအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကြယ်ရောင်ကို ထိုးကြိတ်ပစ်လိုက်သည် ကြားတော့လည်း ဇောမှာ တက်တခေါက်ခေါက်နှင့်။

“ငါ အခုပဲ မန္တလေး တက်ခဲ့မယ်၊ ချဲလင်း(နီ)သွားလုပ်ရအောင်၊ မင်းကလည်း ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ သူသေကိုယ်သေပေါ့ကွ၊ မှုစရာလား”

ကြယ်ရောင်ကိုပဲ အပြစ်တင်၊ ကိုယ့်အစ်ကို ခံရတဲ့အတွက် ဒေါသလည်းဖြစ်နှင့်။ ကြယ်ရောင်ကတော့ သူလာမှာကိုပဲ ပြန်ကြောက်နေလိုက်သေးသည်။

“ငါ သက်သာသွားပါပြီကွ၊ ပြီးတော့ ရန်ဖြစ်ရင် မေမေ ဆူလိမ့်မယ်၊ မင်းလည်း မေမေအကြောင်း သိသားနဲ့”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ဟိုက လုပ်သမျှ မင်းက ခံနေမှာလား”

“သူတို့ကလည်း သူတို့ညီမကို ချစ်တာကိုး”

“ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါကွာ”

မခံချင်စိတ် ကြီးမားကျယ်ပြန့်တတ်သည့် သူ့စရိုက်အတိုင်း မျှော်လင့်ရာကို ခိုးပြေးရန် စော အကြံပေးခဲ့သည်။ ဒီလောက် သဲနေကနေတာဆိုပြီး မျှော်လင့်ရာ အစ်ကိုတွေကို အမြင်ကတ်တာ လည်း ပါသည်။ ကိုယ့်အစ်ကိုကို အသည်းမကွဲစေချင်တာလည်း ပါသည်။ တကယ်တမ်း ပြန်တွေးကြည့်လျှင် ကြယ်ရောင် ဆုံးပါး သွားရသောအဖြစ်က သူပယောက် မကင်းခဲ့။ ကားမှောက်သည်ဟု လည်း ကြားသည်။ သုံးဦးဂေဟာက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြောင့် ကြယ်ရောင် အခုလိုဖြစ်ရတာဆိုသည့် သံသယစကားတွေ ကြားရ သမျှ သို့လော သို့လောလို့တွေးရင်းက အချစ်က ဒီနှစ်ယောက် စလုံးအပေါ် ကောင်းကျိုးမပြုပါလားဟု ယူဆနိုင်သည်။ စောက လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် မျက်နှာကို အားပါးတရ ပွတ်ဆွဲရင်း ကုလား ထိုင်နောက်မှာ ခေါင်းလှန်ချသည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ တံခါးဖွင့်သံနှင့် အတူ အခန်းထဲ သူရ ဝင်လာသည်။

“မင်းထင်တဲ့အတိုင်းပဲ စော”

သူရက ဆိုဖာပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်သည်။

“ငါ ရိုဆက်ရှင်ကို စုံစမ်းတာ၊ မျှော်လင့်ရာဆိုတာ ပြင်ဦးလွင် ကပဲ။ ကြယ်ရောင်ရဲ့...”

စော ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“မျှော်လင့်ဆိုတဲ့နာမည်က တူဖို့ ခပ်ရှားရှားပါကွာ”

“ဒါကြောင့် မင်းကို ကြယ်ရောင်နဲ့ လူမှားနေတာကိုး။ သူနဲ့ အတူပါလာတဲ့ မိန်းမကြီးနှစ်ယောက် ကြယ်ရောင်တို့ ခိုးပြေး ဖြစ်အောင် ကူညီခဲ့တဲ့ သူတွေပေါ့။ အခု မင်းကျမှ ခါးခါးသီးသီး ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“ငါလည်း အဲဒီမိန်းမတွေကို ကြည့်မရပါဘူး”

ပြောရင်း ရုပ်အင်္ကျီအနီနဲ့ အနက်အကွက်ကြီးကြီးကို ရင်ဘတ်ကြယ်သီး ဖြုတ်ပစ်သည်။

စော လက်ကောက်ဝတ်မှာ အမြဲ ဝတ်လေ့ဝတ်ထရှိသော လက်ပတ်ကြိုးအမည်းတွေနှင့်အတူ ရင်ဖွင့်ပစ်တော့ လည်ပင်း၌ ပလက်တီနမ်ကြိုး ခပ်တုတ်တုတ်က နေရာယူထားသည်။

ကြယ်ရောင်နှင့် စောရဲ့ ကွာခြားမှုက အသေးအမွှေးလေးတွေ စပြီး ကွဲလွဲခဲ့တာဖြစ်သည်။ ကွဲလွဲအောင်လည်း စောကပဲ ဖန်တီးခဲ့ သည်။ ဒေါယုဝါက လိမ္မာတာကြိုက်လျှင် သူက ရမ်းကားပြ သည်။ ကြယ်ရောင်တို့ စာတော်လျှင် စောက ရနေတဲ့အမှတ်တောင်

ခြစ်ချပြီး ရွဲ့ခဲသမျှ ကွာခြားဖို့ချည်း ဖြစ်သည်။ အရာရာ ကြယ်ရောင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဆိုပေမယ့် အမွှာညီအစ်ကိုဆိုတော့ ရုပ်ချင်းတူသည်။ ဒါကြောင့်လည်း မျှော်လင့်ရာက စောက် သွချစ်သူအဖြစ် လူမှားခဲ့သည်။

“မင်းနဲ့ ကြယ်ရောင်ရဲ့ ပတ်သက်မှုကို သူတို့ မသိလို့နေမှာ ပေါ့”

သူရက ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထရပ်ကာ လိုက်ကာအဖြူကြီးကို ဆွဲဖယ်တော့ မှန်ချပ်မှတစ်ဆင့် ဒေါမာန်ပြင်းပြင်းနှင့် လှိုမ့်တက် လာသော လှိုင်းခေါင်းဖြူကြီးကို တွေ့ရ၏။ စောက် ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲ လက်မနှစ်ဖက် တွယ်ချိတ်ရင်းက ပြတင်းကတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်နေရသော ရေပြင်ကို ငေးနေသည်။

“ငါတို့ ပြန်ကြမယ် သူရ”

စောက် ကားကြောင့် သူရမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ငါတို့ အခန်းယူထားတာ တစ်ပတ်စာလေ စော”

“ထားလိုက်ပါ၊ ငါ ဒီမှာ မနေချင်တော့ဘူး”

“ချက်ချင်းကြီး ပြန်ရမယ်ဆိုတော့ အခန်းခတွေ နှမြောစရာ ကွာ”

“နှမြောရင် မင်းနေခဲ့၊ ငါ ဒီမှာ မနေချင်တော့ဘူး”

“မျှော်လင့်ရာကြောင့်လား”

“အင်း”

“ကောင်မလေးက သနားစရာပါကွာ၊ မင်းကို ကြယ်ရောင်နဲ့ လူမှားတာ၊ ဒါလည်း သူ့အပြစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတောင် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို လူမှားသေးတာ၊ သူဆို ပိုဆိုးမှာပေါ့၊ ကြယ် ရောင်သာ အဲဒီ သုံးဦးဂေဟာရဲ့ ပယောဂကြောင့် သေသွားတာ မှန်ရင် အခု မျှော်လင့်ရာက မင်း လက်ခုပ်ထဲကရေ၊ မင်း သွန်သွန် မှောက်မှောက် မင်း အလို့ကျအတိုင်း သူ နေမှာပဲ၊ တကယ်ထိမှာ က သူ့အစ်ကိုနှစ်ယောက်ဆိုရင်...”

စောက် ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးပြီး သူရကို ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ၊ မင်းက မျှော်လင့်ရာကို ဗဟိုထားပြီး လက်စားချေ ဖို့ မင်း ပြောနေတာလား”

“မင်း ဆန္ဒမရှိဘူးလား”

“ငါ လက်သီးပုန်း မထိုးချင်ဘူး သူရ၊ ဓားချင်း လှံချင်း ယှဉ်ပြီး စီးချင်းထိုးမလား ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ နေတဲ့သူကို မလှည့်စားချင်ဘူး၊ အဲဒါ သူ့ကို သနားလို့၊ ငဲ့ညှာလို့ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂလိက ခံစားချက် မပါဘူးနော်၊ အားနည်းသူကို မကစားချင်တာ ငါ့ရဲ့မူ၊ ငါ့ရဲ့ဥပဒေ”

၁၁၄

ဆုတောင်း

သူရက စော၏ ယောက်ျားပီသသော သဘောကို
နားလည်စွာ ပန်းနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။

ဗိုလ်တပေ

အခန်း (၁၃)

“အဆင်ပြေပါတယ် ကိုမင်းခေါင်၊ အင်း... ဆိုးတာတော့
ရှိတာပေါ့၊ ထမင်းခွံတိုင်း ထမင်းပန်းကန်တွေ မှောက်ချပစ်၊
ပင်လယ်ထဲ အတင်းဆင်းမယ် လုပ်လိုလုပ်နဲ့၊ လေကောင်း
လေသန့်ရအောင် ကမ်းစပ်မှာ လမ်းလျှောက်ခိုင်းရင်တောင် မူနဲ့နဲ့
မသူဇာက တစ်ဖက်စီ လက်ဆွဲပြီး လျှောက်ရတာ”

“ဟုတ်... ဆေးလည်း တိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိပ်ဆေး
တွေကို သူ လွှင့်ပစ်လို့ မသူဇာနဲ့ မူနဲ့ တစ်လုံးချင်း ကောက်
ထည့်ရတယ် ကိုမင်းခေါင်ရဲ့”

မူနဲ့က သူ့ယောက်ျား ကျေနပ်အောင် စကားတွေ ပြောနေ
ပေမယ့် လက်တွေ့မှာ မျှော်လင့်ရာ အော်ချင်တိုင်း အော်မရအောင်

ဗိုလ်တပေ

ပါးစပ်ကို မီးတိပ်လို ပလာစတာအကြီးကြီး အကပ်ခံထားပြီး လက်ပြန်ကြိုးတုပ်၍ ခုံမှာ ကပ်ချည်ထားသဖြင့် လူက မလှုပ်နိုင်။ ခုံခြေထောက်နှစ်ဖက်နှင့် သူမ ခြေထောက်နှစ်ဖက် ပူးချည်၍ ထားခြင်းက အပြစ်ဒဏ်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ညကြီးမင်းကြီး သူတို့မသိအောင် ထွက်ပြေး၍ဖြစ်သည်။

“နောက်ဆို ဒီထက်ပိုဆိုးမယ် မျှော်လင့်ရာ၊ နင့်အကောင်လည်း ကယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူဆီသွားဖို့မှ စိတ်မကူးနဲ့၊ နင့်ကို လိုက်လည်းမရှာနိုင်ဘူး၊ ငါတို့ စိတ်ဒုက္ခ အရောက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဘယ်နှယ်တော်... ကမ်းခြေလာပြီး အလှအပ မခံစားရဘူး၊ အရူးထိန်းနေရတယ်”

မောင့်ထံမှ ဆွဲခေါ်လာပြီးနောက် လက်ပြန်အရိုက်ခံရ၍ သူမမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပုံလျက်သား လဲကျသည်။ မသူဇာနှင့် မူနွဲ့ဆိုသူနှစ်ဦး၌ မသူဇာက လက်သံပိုထက်သည်။ ရိုက်လိုက်တိုင်း အရိုးထိအောင် နာသည်။ ပိုဆိုးတာက နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတာနှင့် မနက်အစောစာ ဘာမှမကျွေးခြင်းပင်။

“သူများ ဗိုက်ဆာတယ်၊ သူများ ဗိုက်ထဲမှာ ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် မြည်နေပြီ၊ ထမင်းပေးကြပါ၊ မုန့်ပေးကြပါ”

ဗိုက်ဆာ၍ အော်တောင်းမိ၍ ရဲခဲသည့် အပြစ်ဒဏ်က သူမ

ပါးစပ်မှာ ပလာစတာ ကပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မကျွေးဘူး၊ ဒါမှ နောင်ကြည့်အောင်၊ နောက်တစ်ခေါက် အဲဒီအကောင်ဆီ သွားရဲသွားကြည့်၊ နင့်ကို အခုလို ချုပ်ထားရုံတင် မကဘူး၊ ကားပေါ်တင်ပြီး ချောက်ထဲ တွန်းချပစ်မယ်”

“ကားနဲ့ ချောက်ထဲ တွန်းချမယ် ဟုတ်လား”

“ကြောက်တယ်... သူများ ကြောက်တယ်”

“ဟဲ့... ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

“ပြောမရဘူးလား... ကဲဟယ်”

“ဖြန်း”

“အား”

နာကျင်မှုကြောင့် ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ဒီမိန်းမကြီး နှစ်ယောက်ကြားမှာ သူများက ပြုသမျှ နုရမည့် အခြေအနေ။

“ကြားတယ် မဟုတ်လား မျှော်လင့်ရာ၊ လိမ်လိမ်မာမာ နေ”

ဖုန်းပြောပြီးသွားပြီ ထင်သည်။ မသူဇာက သူများအနားကပ်ပြီး ပြောသည်။ မျက်ရည်ပြည့်နေသော မျက်ဝန်းနှင့် မသူဇာကို မော့ကြည့်ရင်း သူများက ဝူးဝူးဝါးဝါး အသံပြုတော့ သူဇာက ပါးစပ်မှာ ကပ်ထားသောတိတ်ကို ဆွဲခွာမယ်ဟန်ပြင်ပြီးမှ သူမကို

စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“ငါ ဒါကိုခွာရင် နင် အော်မှာလား”

သူမက နားလည်သလိုနှင့် ခေါင်းခါပြစ်၏။ သူမက ဒီတော့မှ တိပ်ကို ဆွဲခွာပေးသည်။ သူမက ပါးစပ်ဖွင့်၍ အသက်ကို အားပါးတရ ရှူသွင်းလိုက်သည်။

“သူများ ဗိုက်ဆာတယ်”

မသူမကို ငိုမဲ့မဲ့နှင့် မရဲတရဲ ပြောတော့ ဘယ်ဘက်ပါး ပေါ်မှာ သူမ ရိုက်ထားသော လက်ငါးချောင်းက နီရဲသော အစင်းရာကြီးတွေ ထင်းနေသည်။

“ထမင်းကျွေးလိုက်မလား မသူမ”

“ဒီအချိန်ကြီး ရက်စက်တော့ရင်(နံ)က ထမင်းမှာရင် လူတွေ ထူးဆန်းနေမှာပေါ့၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပေးလိုက် မူနဲ့၊ စားပြီး ရင် နင် ဆေးသောက်ရမယ်”

ပြောပြီး ထထွက်ရန် ဟန်ပြင်သော မသူမကို မျှော်လင့်ရာက လက်ခြေကြိုးတုပ်ခံထားရသည့်ကြားမှ ထဆွဲတော့မလို လှုပ်ရှားသွားသည်။

“အိပ်ပျော်သွားတဲ့ဆေးကြီး သူများ မသောက်ချင်ဘူး၊ အဲဒါ ကြီးသောက်ပြီးရင် အိပ်မက်ထဲမှာ မောင်နဲ့လည်း မတွေ့ရ”

“တိတ်စမ်း”

“ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်၊ စကား နားမထောင်ရင် သူ့ကို ဘာမှ မကျွေးနဲ့၊ မူနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမသူမ”

“ကဲ... ဆေးသောက်မှာလား ပြော”

မသူမ အော်လိုက်တာကြောင့် မျှော်လင့်ရာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွား ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ မူနဲ့က ခေါက်ဆွဲပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်ရင်း ဆေးသောက်ဖို့ တားလည်း မတားချင်။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မိ၏။ မျှော်လင့်ရာနဲ့ သူမတို့တစ်တွေက ယောက်မတော်သည် ဆိုပေမဲ့ ဟိုးအရင်ကတည်းက ရန်ကြွေးမရှိခဲ့သည့် ကလေး။ အစ်ကိုတွေ ဘာပြောပြော မထုံတက်တေးနေတတ်သလို သူမနှင့် မသူမ ဘာလုပ်လုပ် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာများသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကြယ်ရောင်နှင့် ခိုးပြေးကြတုန်းက သူမတို့ ကူညီပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒါကိုပဲ အစ်ကိုနှစ်ယောက် စလုံးက မူနဲ့တို့ကို မကျေမနပ်။

“ဒီအိမ်မှာ မျက်စေ့ဒေါက်ထောက်ပြီး နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ပြောခိုင်းထားတာ၊ အခု ငါ့ညီမ ပျောက်သွားတာ နင်တို့ အသုံးမကျလို့၊ နင်တို့မှာ အပြစ်ရှိတယ်၊ အဲဒီအတွက် အပြစ်ဒဏ်ခံရ”

ခံရမယ်”

မူနဲ့တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြာပွတ်နှင့် ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်တာခံရသည်။

“ငါ့ညီမ ဘယ်ရောက်သွားလဲ... ပြောစမ်း၊ ပြောလေ”

တရားခံစစ် စစ်သေးသည်။ မသူဇာနှင့် မူနဲ့က အကြိတ်ကာ နှိပ်စက်ခံရခြင်း၊ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်း အမှန် တရားကို ဖွင့်မပြောခဲ့။ ပြောခဲ့လျှင် ဒီထက် ကြီးမားဆိုးဝါးသော ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းကို ခံရမည်မလွဲ။ မင်းမိန့်က နှစ်ယောက်စလုံး ကို လူမဆန်စွာ ရိုက်သည်။ မင်းခေါင်က တစ်ခွန်းမတားဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ထောက်ခံအားပေး၏။ မျှော်လင့်ရာတို့ ကားနှင့် ပြေးနေကြောင်း သတင်းရမှ သူမတို့မှာ နှိပ်စက်ခြင်းဒဏ်က ကင်းလွတ်ခွင့်ရသည်။

“အလကား လူမဆန်တဲ့ ယောက်ျား”

ဒဏ်ရာတွေ တစ်လှည့်စီ ဆေးထည့်ပေးရင်း မသူဇာက ခံပြင်းစွာ ရေရွတ်တော့ မသူဇာထက်စာလျှင် မူနဲ့က စိတ်ပျော့ညံ့ သူမို့ စိတ်ရှိလက်ရှိ ငိုပစ်သည်။

“မူနဲ့ ဆက်ပြီး ဒဏ်ခံနိုင်တော့ဘူး မသူဇာ၊ တရားဝင် လက်ထပ်ထားတာပဲရှိတယ်၊ ပွဲတက်ဖော်လည်းမဟုတ်၊ ချစ်မြတ်

နိုးခံရတာလည်း မဟုတ်ဘဲ နှိပ်စက်တာက များနေတာ၊ စိတ် ရှိတော့လာ၊ စိတ်မရှိတော့ ခွာနဲ့ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်း မသိတော့ဘူး၊ ဟင့်အင်း... မူနဲ့ ကွာရှင်းတော့မယ်၊ ဒီထက်ပိုပြီး ဒဏ်ခံနိုင်တော့ဘူး”

“ရှါး... ရှါး... ဟိတ်... မူနဲ့၊ သတိထားစမ်း”

အဲဒီတုန်းက မသူဇာက သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လှုပ်ကာ သတိပေးသည်။

“အဲဒီစကား မပြောစမ်းနဲ့ မူနဲ့၊ လွယ်လွယ် အရုံးမပေးစမ်း ပါနဲ့၊ ငါတို့ ခံစားခဲ့ရတာ ဒီလို အဆုံးသတ်လိုက်ရင် ဘယ်တန် မလဲ၊ ဒီလောကမှာ ယူသလောက် ပြန်ပေးရတယ်ဆိုတဲ့ အသိကို ဒီလူမဆန်တဲ့ ညီအစ်ကိုတွေ သိကို သိစေရမယ်”

မသူဇာ ရှိနေ၍ သူမလည်း သုံးဦးဂေဟာ၌ ဆက်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အမှုအခင်းတွေဖြစ်၊ ညီမက ရူးကြောင် ကြောင်ဖြစ်နှင့် သုံးဦးဂေဟာမှာ ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်နောက်သောအခါ သူမတို့နှစ်ယောက်က အလိုလို နေရာရလာခဲ့သည်။

“ငါတို့က စီးပွားရှာနေရတာ၊ မျှော်လင့်နားမှာ ကပ်မနေ နိုင်ဘူး”

“အခုဆို ကော်ဖီခြံတစ်ခြံ ထပ်တိုးလာတော့ ငါရော

ကိုမိန့်ပါ အိမ်မှာရှိတဲ့ အချိန်နည်းသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ မသူဇာ မျှော်လင့်ကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ။”

အိမ်ဖော် မာလီဘဝက အရူးထိန်းအဖြစ် ရာထူးတိုးသွား တာလည်း ဆိုးတော့မဆိုးလို့ သဘောပိုက်ပြီး မျှော်လင့်ရာကို ထိန်းသိမ်းရာမှ သူမတို့သဘော။ သူမတို့နဲ့မှ အဆင်ပြေသော အနေအထားဖြစ်လာခဲ့သည်။ မျှော်လင့်က အစ်ကိုအရင်း နှစ်ယောက် စလုံးကို အနားအကပ် မခံခဲ့တာကြောင့် အရာရာက သူမတို့ သဘောအတိုင်းဖြစ်၍ ခင်ပွန်းသည်တွေကို မကျေနပ်ခြင်းတွေက မျှော်လင့်ရာအပေါ် စုပုံကျရောက်ဖို့ ဖြစ်လာသည်။

မူနွဲ့က တဗွမ်းဗွမ်းဆူနေပြီဖြစ်သော ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို ပန်း ကန်လုံးထဲထည့်ပြီး မျှော်လင့်ရာရှေ့သို့ ချပေးသည်။ ဘန်ဂလိုမှာက အသေးစား မီးဖိုချောင်လေးပါတာမို့ ဒီလို လွယ်လင့်တကူ ချက်ပြု ရေးအတွက် အဆင်ပြေပါသည်။ မူနွဲ့ချပေးသော ခေါက်ဆွဲပြုတ် ပူပူလောင်လောင်ကြီးကို အငမ်းမရ စားနေသော မျှော်လင့်ရာကို သူဇာက ခုတင်ပေါ်မှထိုင်ကာ ခြေချင်းချိတ်ကြည့်နေ၏။

“နောက်တစ်ခါ ငါတို့မသိအောင် ခိုးထွက်ကြည့်၊ ညည်းကို နေရောညပါ ကြီးနဲ့တုပ်ပြီး အစာအငတ်ထားမယ်၊ ငါ မကြိုက်တာ လုပ်ရင် ဒီမှာ... တွေ့လား။”

တွယ်ချိတ်အကြီးစားကို မြင်သာအောင် ထောင်ပြတော့ မျှော်လင့်က မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ကြောက်လန့်တကြား ခေါင်း ညိတ်ပြ၏။ လက်ကောက်ဝတ်မှာ ကြိုးချည်ထားသော အရာတွေ က သွေးစို့ပွန်းပဲ့ရာတွေနှင့်။ လက်ရာထင်နေသော ပါးပြင်နုနုကို တွေ့တော့ မူနွဲ့က မသက်မသာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အခန်း (၁၄)

“မပျော်လို့လား အစ်ကိုရ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ”

“တစ်ပတ်တောင် နေမယ်လုပ်ပြီးမှ ဒီအတိုင်း ပြန်သွားတော့ ပိုက်ဆံတွေ နုမြောစရာ”

“မင်းကြားထဲက နုမြောမနေနဲ့၊ ဒီကောင်က သူဌေးကွ”

သူရက အမြင်ကတ်ပုဒ်မနှင့် ဝင်ပြောပေမယ့် ဇောက် ရိုဆက်ရှင်တစ်ခုလုံး အကြည့်စေရင်း ရိုဆက်ရှင်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် မြင်နေရသော မျှော်လင့်ရာတို့ ဘန်ဂလိုကို မျက်မှန်အောက်မှ တစ်ချက်ခိုးကြည့်သည်။

“အခန်းနံပါတ် ၃၀၃ ကရော၊ ပြန်သွားပြီလား”

ဦးဦးစာပေ

အချစ်နှင့်သောကန္တာ

၁၁၅

“မပြန်သေးဘူးဗျ”

“ဟိုး အငယ်ဆုံးအစ်မလေးက နေမကောင်းလို့ ညက ဆရာဝန် ခေါ်ရတယ်”

“နေမကောင်းဘူး”

ဇောက် မျက်မှန်ချွတ်ပြီးမေးတာ၊ အခုမှ စိတ်ဝင်စားသွား တာမျိုးပါ။ ကောင်လေးက အားပါးတရ ပြောမည့်ဟန်နှင့် ခေါင်း ညှိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ လက်မှာလည်း ဒဏ်ရာတွေနဲ့တဲ့”

ဇောက်နှင့်သူရ မျက်ဝန်းချင်း ဆုံသွားသည်။ သူတို့နှင့် သူမ တွေ့ခဲ့တာ ဟိုတစ်ညက နောက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဒီကြားထဲ မဆုံ ဖြစ်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်မို့ သူမကို သတိရ ပေမဲ့ စိတ်ဝင်တစားတော့ မရှိခဲ့။ ကောင်လေးကတော့ သူ ပြောချင် တာကို ဆက်ပြောသည်။

“ဆရာဝန် ပြောလိုက်တာတော့ အဲဒီတစ်ယောက်က စိတ် ဝေဒနာရှင်ဆို... ဟုတ်လား”

“ပြောပါဦး မင်း သိသလောက်”

ဇောက် ရှုပ်အင်္ကျီက အပြာရောင်ကို ဘောင်းဘီပွပွ အဖြူရောင် နှင့် တွဲဝတ်ထားပေမယ့် မျက်နှာက အပြာရောင်မသစ်ဘဲ ရဲတုတ်

ဦးဦးစာပေ

လာသည်။

“ကျွန်တော်သိတာ အဲဒီကောင်မလေးက သူ့ကိုယ်သူ ဒဏ်ရာ ရအောင်လုပ်တာလို့ အဲဒီ အစ်မကြီးနှစ်ယောက်က ပြောတာပဲ။ သူတို့ကြည့်ရတာ အစ်မလေးအပေါ် ဂရုစိုက်ပုံ မရပါဘူးဗျာ။ စိတ်ဝေဒနာလည်းဖြစ်၊ နေမကောင်းလည်းဖြစ်နေတာတောင် တစ်ယောက်တည်းပစ်ထားပြီး သူတို့က ကျော့လို့မော့လို့၊ ထွက်သွားကြပြီ ကမ်းခြေကို”

ကြားရသော စကားတိုင်းက သံရည်ပူတွေ နားထဲလောင်းချနေသလို။ ပူလောင်ပြင်းပြခြင်းက အကြားအာရုံမှတစ်ဆင့် နှလုံးသားဆီအထိ ချော်ရည်မြစ်တစ်စင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲစီးဆင်းသွားသလို ခံစားနေရသည်။ ခံစားချက်ပြယုဂ်က မျက်ဝန်းမို့ ဇောကရွှေအိုရောင် မျက်မှန်ကို ပြန်တပ်လိုက်၏။

“သွားရအောင် သူရ”

ကောင်လေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဇောက အရင်ဦးဆောင်ပြီး ရီဆက်ရှင်က ထွက်သည်။

“အစ်ကိုတို့ နောက်နှစ်လည်း လာခဲ့ကြဦးနော်၊ ကျွန်တော်တို့ (.....) ဟိုတယ်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ကြိုဆိုမှာပါ”

ကောင်လေးကို လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြ နှုတ်ဆက်ရင်း

ဇောက အမိုးတပ် ဒက်ဘယ်(လ်)ကပ်ကားကြီးပေါ် တက်ကာ စက်နှိုးမောင်းထွက်ရင်း ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို တိတ်စွာဆိတ် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

တကယ်ပါ။ ဇောအတွက်တော့ ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့တတ်တာ သံယောဇဉ်ဆိုလျှင် နွယ်တစ်ပင်တောင် မမြင်ချင်။

အခန်း (၁၅)

“ရှေ့မှာ နားမယ်ကွာ ဇော၊ ဗိုက်ဆာနေပြီ”

သူရစကားကို သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ချောင်းသာက ထွက်ကတည်းက သူရပဲ ကားမောင်းခဲ့တာ။ သူကတော့ မျှော်လင့်ရာ သတင်းကြားတာနှင့် စိတ်မကောင်းစွာ ဒရိုင်ဘာဘေးခံ၍ အိပ်ပြီး လိုက်ခဲ့ဖြစ်၏။ အိပ်ပျော်ခြင်းအဆင့်သို့ မရောက်ဘဲ မျက်လုံး မှေး မှိတ်ထားရင်း သူမပုံရိပ်တွေ မြင်ယောင်ကာ သူ ဥပေက္ခာ အထားလွန်သွားပြီလားရယ်လို့ နောင်တရတာမျိုးလည်း ရှိသည်။

“မင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား ဇော”

သူရက ငဲ့ကြည့်ပြီး မေးလာတော့လည်း သူ မငြင်းနိုင်။

“တွေးကြည့်နေတာပါ။ သူ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကျန်ခဲ့တာကို

မြင်ရတော့လည်း ကြယ်ရောင် တစ်ခါတည်း ဆုံးသွားတာက ဝင့်ကျွတ်သွားသလိုပဲ”

“ဟိုမိန်းမကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း မမိုက်ပါဘူးကွာ၊ စိတ် ဝေဒနာသည်ဆိုတာ လိုက်ကြညာနေတာ၊ မျှော်လင့်ရာပုံစံက ဒီလောက် သိသာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ခိုင်းစားထားပုံကွ၊ မျှော်လင့်ရာက သူတို့မြင်တာနဲ့ ကြောက်နေတာ မင်းအမြင်ပဲ”

သူရ ဝေဖန်ချက်တွေက သူ့အပေါ် အားကိုးတကြီးရှိသော သူမပုံစံကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ မသူဇာတို့ကို တွေ့တာနဲ့ သူ့ကျောနောက် ဝင်ပုန်းကာ ကြောက်လန့်စွာ အော်ဟစ်နေပုံကို ပြန်သတိရတော့ ရင်မောသွား၏။

“သူတို့နဲ့ မလိုက်ချင်ဘူး”

“သူတို့က သူများကို ရိုက်မှာ”

“သူတို့က ဆေးတွေတိုက်တာ သူများ မသောက်ချင်ဘူး”

ဇောကို တိုင်တည်သမျှ သူ ကာကွယ်ပေးနိုင်တာ ဘာမှ မရှိခဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ ဟိုအမျိုးသမီးတွေ ဆွဲခေါ်ရာ ပါသွား တာတောင် လည်ပြန်အကြည့်တွေကြားမှာ သနားစဖွယ် မျက်နှာ လေးက ကပ်ငြိကျန်ခဲ့တာ။ ဇော အခု ပြန်တွေး၊ အခု ရင်ထဲ၌ မွန်းကျပ်နှင့်သီးလာခဲ့သည်။

“ဟူး”

သက်ပြင်းမောကို မှတ်ထုတ်ရင်း ကူရှင်ပေါ် ခေါင်းမှီကာ ဒုတိယအကြိမ် အိပ်စက်ဖို့ ကြိုးစားလေ့ မအောင်မြင်။ သူရက ကားကို အရှိန်လျှော့သည်။

“ရှေ့မှာ ဆိုင်တွေပြီ၊ ငါ ကားဝင်ရပ်ပြီနော်၊ ထမင်း ဆင်းစားမယ်”

သူရက ပြောပြီး ဗမာထမင်းဆိုင်ဟု ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထား သောဆိုင်ထဲ ကားကွေ့အဝင် သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဖုန်းသည် သီချင်းသံပေးလျက် မြည်လာ၏။

“ဖေဖေ... ပြော”

အန်ကယ်သုရဲ့ ဖုန်းဆို၍ သူရက ကားဘေးမှ မဆင်းသေး ဘဲ ဒီအတိုင်း နားစွင့်သည်။ တစ်ဖက်က ဘာတွေ ပြောနေမှန်း မကြားရပေမဲ့ ဇော မျက်နှာထက်မှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုက လွင့်ပျယ် သွားခြင်း မရှိ။

“ဖေဖေ သဘောကျ စီစဉ်ပေါ့၊ ကျွန်တော်က ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတည်း ခေါင်းညိတ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျွန်တော့်ကို အခွင့်အရေးတော့ပေးပါ ဖေဖေ၊ အလျင်မလိုပါနဲ့ဦး၊ ကျွန်တော့်တဝရဲ့ အကြီးအကျယ်ဆုံး ရွေးချယ်မှု ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့်

ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်ချင်တယ်”

ဖေဖေ ဖုန်းချလိုက်သည်အထိ ဇောမျက်နှာက သာယာခြင်း ကင်းမဲ့လျက်။ သူရက ဇောကို အကဲခတ်ရင်း သူ သိချင်တာ မေးသည်။

“မိန်းမ ယူရမဲ့ ကိစ္စလား”

ဇောက ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းရင်း ခေါင်းညိတ်ပြတော့ သူရက ပါ ကာယကံရှင်နှင့်ထပ်တူ စိတ်လေးသွားရင်း တံခါးဖွင့် ဆင်း၏။ ဇောဇောက ဆာလောင်နေသော စိတ်တွေတောင် ဘယ်ချောင်ပြေး ကပ်သွားလဲ မသိတော့။ ဇောစိတ်က ကိုယ်တိုင်ဘဝကို ကွန်ထရိုး လုပ်ချင်တဲ့ကောင်။ ဘဝမှာ သူထင်ရာ သူလုပ်၍ သူသာ ဘုရင် ဖြစ်ချင်တာ သူရသိသည်။

“စီမံပိုင်ခွင့်ဆိုတာ မိဘတိုင်းရှိကြပေမဲ့ အကန့်အသတ်လေး တော့ ထားသင့်တယ် ထင်တာပဲ၊ မိဘဆိုတာ ကိုယ်မွေးထားတဲ့ သားသမီးကို ကိုယ်တိုင်ယုံကြည်ပေးမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ယုံကြည်လာမှာပေါ့၊ အခုတော့ ဖေဖေက ဇွတ်ကြီးကွာ”

ကားဘော်ဒီကိုမှီရင်း ဇောက ပြောသည်။

“အေးလေ... မင်းနဲ့ တစ်လျှောက်လုံး သဘောထားတွေ ထပ်တူညီပြီးမှ အန်ကယ်သုကလည်း ခက်တာပဲ၊ အခု ဘာတဲ့လဲ”

“ငါနဲ့ လက်ထပ်ပေးမဲ့ ကောင်မလေးက မိုးကုတ်ကတဲ့၊
အခု ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းလာတက်မှာမို့ အိမ်မှာတည်းမှာတဲ့၊
အဲဒါ ငါလည်း အနီးကပ်လေ့လာလို့ရအောင် တစ်ဖက်ကလည်း
အဆင်ပြေအောင် ဖေဖေကပဲ အိမ်ခေါ်ထားလိုက်တာတဲ့”

“ဟင်... မောင်လက်ထပ်မှာ သူများနဲ့ မဟုတ်ဘူးလား”

အသံကစူးစူး၊ ဒီကြားထဲ မောင်လို့ ခေါ်လိုက်ပြီး သူများလို့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နာမ်စားသုံးတတ်သူ၊ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေ
သော ဇောနှင့်သူရ အကြည့်ချင်းဆုံသွားကာ အလန့်တကြား ဖြစ်
သွားသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် အဖြေရှာသလို
စိုက်ကြည့်ရင်း ဝန်းခနဲ ကားအောက်ကို ငုံရှာတော့လည်း ပြိုင်တူ။

“ဪ... ဒုက္ခပဲ၊ အဲဒီကားအောက်မှာ သူများက နေစရာ
လား”

အသံက အပေါ်စီးမှ လာတာမို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်ထပြီး
အမိုးမိုးထားသော ကားနောက်ခန်းဆီ အကြည့်ရောက်တော့
လပ်ရေ(ချ)တွေ တင်ထားသော နောက်ခန်းထဲ သွားကြည့်မှ
အထုပ်အပိုးကြားမှာ မယ်မင်းကြီးမက ခပ်ကုတ်ကုတ်ထိုင်လို့။
သူတို့ကိုတွေ့တော့ မျက်တောင် ပုက်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး ကြည့်
သည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကို ရောက်နေတာလဲ”

“မေင့်ကို မခွဲနိုင်လို့ သူများဘာသာ တိတ်တိတ်လေး လိုက်
လာတာ”

“ဟာ...”

“ကြားတယ်နော် ဇော၊ သူက မင်းကို မခွဲနိုင်ဘူးတဲ့”

“မင်းပါးစပ်ကြီး ပိတ်ထား သူရ”

ဇောစကားအဆုံးမှာ သူရအသံကျယ်ကြီးနှင့် ထရယ်တော့
သူ့မျက်နှာ အီလယ်လယ်နှင့် အထားရခက်သွားတာ ဘာကြောင့်ပါ
လိမ့်။

အခန်း (၁၆)

“လိုက်ပွဲတစ်ပွဲ ထပ်ပေးပါ”

“ဟေ့... မင်းစားတာ များနေပြီနော်”

သူမရှေ့မှာ ထမင်းတစ်ပန်းကန် မကုန်သေး။ ပါးစပ်ထဲလည်း ပလုတ်ပလောင်းနှင့် နောက်ထပ် လိုက်ပွဲထပ်မှာတော့ ဇောက် စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ပြောမိတာ သူမ ဒုက္ခရောက်မှာစိုး၍ပါ။ သူနှင့် သူရတို့ စားထားသော ပန်းကန်တွေက သပ်သပ်ရှိပြီး သူမဘေးမှာတော့ လိုက်ပွဲပန်းကန်က သုံးချပ်။ ဒီကြားထဲ ဟင်းကြိုက်လို့ဆိုပြီး ထပ်မှာထားတာလည်း ရှိသေးသည်။ သူမကတော့ ပါးဖောင်းနေအောင် အပြည့်အသိပ် ထည့်ထားတဲ့ ထမင်းလုတ်တွေကိုဝါးရင်း မျိုချပြီးမှ ဇောက် မျက်တောင်တွေ ပိတ်ကျ

စိုးရိမ်စိတ်

ဘုရားနှင့်သောကဗုဒ္ဓ

၁၂၅

အောင် မျက်စောင်းထိုးလိုက်သေးသည်။

“မောင်က သူများကို မသိသာဘူးလား”

မေးပုံက တိုးတိုးသက်သာ မဟုတ်။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဖြစ်၍ လိုက်ပွဲလာချပေးတဲ့ စားပွဲထိုးလေးတောင် ပြုံးစိန်နှင့် ဇောက်ကြည့်၍ ဇောက် မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်လိုက်ရသည်။

“မသိသာလို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဟီး”

သူရထံမှ မအောင်မအိနိုင်သော ရယ်သံကြီး ပွင့်ထွက်တာ ကြားရသည်။

“ဒါဆို ပိုက်ဆံမလောက်လို့လားဟင်”

ကျိတ်လိုက်ကွ။ မေးပုံက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်။ စားပွဲအစွန်းအထိ ရင်ဘတ်လေးကပ်ပြီး မျက်နှာလေးငိုက်ချကာ မေးပုံက တိုးတိုးတိတ်တိတ်။ သူရကတော့ ဇောက်နှင့် သူမအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ကျိတ်ရယ်နေသည်။

“ပိုက်ဆံလည်း ပါပါတယ်၊ မင်းဒုက္ခဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြောတာ”

“ဒုက္ခမဖြစ်ပါဘူး၊ သူများ ဒီနေ့နဲ့ဆို ထမင်းမစားရတာပဲ”

စိုးရိမ်စိတ်

နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ။ ခေါက်ဆွဲပြုတ်တွေချည်း မသူဇာတို့က တိုက်တာလေ။ ပြီးတော့ လူကို ကြိုးနဲ့တုပ်ထားသေးတယ်”

မျှော်လင့်ရာက အဝါရောင်လက်ပြတ်အင်္ကျီက ခါးရှည်ဖြစ်ပြီး စကဒ်လိုလို ဘောင်းဘီလိုလိုက အနက်ရောင်ပွပွကြီးနှင့်တွဲဝတ် ထားသည်။ ဖြောင့်စင်းလွန်းတဲ့ ဆံပင်တွေဟာ မြင်လိုက်တိုင်း ကပိုကရိုဖြစ်မနေဘဲ ကတ္တီပါတစ်စ ဖြန့်ထားသလို သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ဝင်းပစ္စာလှနေသည်။ ကျင်လည်စွာ ကိုင်တွယ်လှုပ်ရှားနေသော ဇွန်းခက်ရင်းကို လက်ကောက်ဝတ်မှာ ကြိုးပတ်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေက သူမပြောသမျှ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြနေသည်။

“ဘာလို့ အဲဒီလို လုပ်တာလဲ”

မျက်ခုံးတွေ စုကျုံ့ရင်း ဇောက်မေးတော့ မျက်နှာက ဒေါသဖြစ်မှန်း သိသာသွားသလို သူရလည်း အရယ်အပြုံးတွေပျောက်ကာ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာနှင့် သူမကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မောင့်ဆီလာလို့ လုပ်တာပေါ့၊ ဒါတောင် မသိဘူးလား”

ပြောရင်း မျက်စောင်းပါ တစ်ဆက်တည်း ရွယ်လိုက်ပုံက လှလွန်း၍ ငေးခနဲဖြစ်သွား၏။

“သူတို့ဆီတော့ သူများကို ပြန်မပို့ပါနဲ့နော်၊ သူတို့ရှိက်ရင်

တအားနာတာ မောင်ရဲ့၊ အော်မငိုနဲ့ဆိုပြီး ပလာစတာကြီးနဲ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားသေးတာ၊ ပြီးတော့ ဆေးသေးသေးလေးတွေက ခါးပြီး အိပ်ပျော်သွားရင် အကြာကြီးပဲ၊ မအိပ်ချင်ဘူးဆိုပြီး မျက်လုံးပြူးထားလည်း မရဘူး၊ အဲဒီဆေးတွေ သောက်ပြီးရင်လေ အိပ်မက်ထဲမှာ မောင်နဲ့ မတွေ့ရတော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဆေးလည်း မသောက်ချင်ဘူး”

လက်ကဒဏ်ရာလေးကိုကြည့်ရင်း ပြောနေပုံက ချစ်စရာ၊ သနားစရာမို့ ဇော ပင့်သက်ရှိက်ရင်း ရင်ထဲက ဒေါသအစိုင်အခဲကို ဖြေချဖို့ ကြိုးစားသည်။ “ဒီကလေးမကို ခေါ်သွားဖို့ ဆန္ဒမရှိပေမဲ့ မထားခဲ့ရက်တာလည်း အမှန်။ သူရထံ တိုင်ပင်သလို လှမ်းကြည့်တော့ သင်းက ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ပန်းတုန်ပြီး ခေါင်းခါပြ၏။

“ဘာလဲ၊ မောင်က တခြားမိန်းမယူတော့မှာမို့ သူများကို ထားခဲ့ချင်တာလား”

စူပုပ်ပုပ်နှင့် မေးခွန်းထုတ်လာသော သူမကြောင့် ဇောက်မျက်ခုံး ဆတ်ခနဲ ပင့်သွားသည်။

“မိန်းမ မယူပါဘူး”

“မလိမ့်နဲ့နော်”

မျှော်လင့်ရာ အော်ရင်း သူလက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲ လာတဲ့ သည်။ ပြီးတော့ လက်မောင်းမှာ ပါးအပ်ထားတော့ သူ အနေရ ခက်သွားသည်။

“မောင်နဲ့သူများ လက်ထပ်ပြီးသား၊ မောင် တခြားမိန်းမ ယူလို့မရဘူး”

“ဟိတ်... မင်း တိုးတိုးပြောကွ၊ လက်ကိုလည်း လွှတ်ဦး၊ ဟေ့... မျှော်လင့်ရာ”

ဆိုင်ထဲ အကြည့်ဝှေ့ပြီး စောက ပြောလည်းပြော၊ သူမ အတင်းအကျပ် ဖက်ထားတဲ့လက်ကို ဖြည့်ချရန် ကြိုးစားပေမဲ့ မအောင်မြင်။

“မရပါဘူး၊ အခုကစပြီး မောင့်ကို သူများ ပိုင်သွားပြီ၊ ဒါကြောင့် အမြဲတမ်း ဒီလို လက်တွဲထားမှဖြစ်မှာ၊ သူများက မောင့်ပိုင်ရှင်မှန်း ဒါမှ တခြားမိန်းမတွေ သိမှာ”

သူရကတော့ အစောက ပျောက်သွားသော ရယ်မောခြင်း တွေ ပြန်ရောက်လာသည့်အလား တအစ်အစ်နှင့် ကိုယ်လုံး လှုပ် ရယ်သည်။

“မဆိုးဘူးကွ၊ အန်ကယ်သူ ပေးစားတဲ့မိန်းမ မင်းမလို ချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ သူ့ကိုပဲယူပြီး မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပေါ့၊

ဒါ ကျွန်တော့် မိန်းမပါဆိုပြီးတော့လေ”

“ခွေးကောင်”

စောက တစ်ရှူးဘူးနှင့် ပေါက်ရန်ရွယ်သဖြင့် ဒါကို မျှော်လင့်ရာက လိုက်ဆွဲသည်။

“ဟုတ်သားပဲ မောင်ရဲ့၊ ကိုသူရကြီးပြောတာ မမှားပါဘူး”

စောမှာ နှစ်ယောက်ကြား စိတ်ရှုပ်သော မျက်နှာနှင့် သူရကို လက်သီးဆုပ်ပြသည်။ တစ်ယောက် ပုံမမှန်ပါဘူးဆိုမှ ဒီကောင် မီးလောင်ရာ လေတိုင်ပေးနေသေးသည်။ သူမကတော့ စောလက် ကို မလွှတ်တမ်း ဆွဲထားတာကို ရုန်းမရ။

တိမ်ပြာပြာနေတစ်နေ့×× ဆန်းဒေးဂျာကွယ် ××× မင်္ဂလာ ဆောင်ပွဲလေး ××× ကျင်းပချင်ပါတယ် ××× ပျော်ရွှင်စရာနေ့ ပေါ့ ××× ချစ်တဲ့မောင်ရယ် ×××

သီချင်းတစ်ပိုဒ်ကို ရမိရရာသည်းရင်း စောနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံတိုင်း မျက်စိမိုက်ပြ၊ နှာခေါင်းရှုံ့ပြနှင့် တစ်စက်မှ အငြိမ်မနေ သော မျက်နှာလှလှလေးကိုငေးရင်း သူက သူမရဲ့မောင်အစစ် မဟုတ်မှန်း သိတဲ့တစ်နေ့ကျရင်ဆိုသည့်အတွေးနှင့် ရင်ထဲ လေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။

အခန်း (၁၇)

“မောနင်း... အန်ကယ်”

“အေး... အေး၊ မောနင်း... သမီး၊ လာ... ထိုင်၊ ဒီမနက်၊ ဘရိတ်ဖက်(စ်)က ရှမ်းခေါက်ဆွဲတဲ့၊ သမီး ကြိုက်ရဲ့လား”

“ကြိုက်ပါတယ် အန်ကယ်၊ အိပ်ခန်းထဲကနေ ပဲပုပ်နံ့လေး သင်းနေကတည်းက ရှမ်းအစားအစာဆိုတာတော့ ခန့်မှန်းလို့ရပြီး သား အန်ကယ်ရဲ့”

“ကဲ... ကြိုက်ရင် အားပါးတရစား၊ ဟုတ်ပြီလား”

ဦးသုခက လီလီရှေ့က ရှမ်းခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို ညွှန်ပြ သည်။

“သမီးသူငယ်ချင်းတောင် ဒီနေ့ ပြန်ရောက်မယ်လို့ ဖုန်းလှမ်း ဆက်ထားတယ်”

စိုးစိုးစာပေ

လီလီက ရှမ်းခေါက်ဆွဲကို တူနှင့် နှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက် ပတ်မွှေးပြီးမှ ဦးသုခကို ပြုံးကြည့်သည်။

“သူလာမှ ကောင်းကောင်း ရန်တွေ့ရမယ်၊ သူ့အားကိုး ပြီးသာ လာနေမိရင် အိမ်ရှင်မရှိတဲ့ စည့်သည်လို့ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေဦးမှာ၊ အန်ကယ်ရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့”

ထိုအချိန်မှာပဲ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လီလီရဲ့ အကူ ကောင်မလေးက ဟင်း(နံ)ဖုန်းကိုင်ကာ ဝင်လာ၏။

“မမ ဒါရှိက်တာကြီးတဲ့”

“ဪ... အေး... အေး... ပေး”

ဖုန်းကို လှမ်းယူပြီးမှ ဦးသုခကို ခွင့်တောင်းသည်။

“အန်ကယ်... ခဏလေးနော်”

ထမင်းစားပွဲမှ ထထွက်သွားတာကအစ ဣန္ဒြေရခြင်း၊ လှပ ခြင်းခြေလှမ်းများနှင့် ဖြစ်သည်။ ဦးသုခက သူ့စိမ့်မှုကိုတွေးရင်း သဘောကျစွာ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိသည်။ လီလီကို ဇော ဘယ်လို အင်အားမျိုးနှင့် ငြင်းမလဲ။ ဆန္ဒရှိရင် စိတ်ကြိုက်ငြင်းခွင့် တောင် ပေးဦးမည်။ ကိုယ့်သားမှာ လတ်တလော ချစ်သူမရှိဘူး ဆိုတာလည်း သူ သိထား၏။ မိုးကုတ်မှာ ကျောက်တွင်းတွေ သူလုပ်ခဲ့စဉ်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဟောင်းနှင့် ကြွယ်ရောင့်အသုဘ

စိုးစိုးစာပေ

မှာ ပြန်တွေ့ကြတာဖြစ်၏။ ယုဝါနှင့်သူက ကွာရှင်းပြီးသားဆိုပေမဲ့ စာချုပ်စာတမ်းတွေနှင့် တရားဝင်လုပ်ခဲ့ကြခြင်း မဟုတ်၍ ကြယ်ရောင် ဆုံးသွားသောကိစ္စမှာ သူ တစ်ပတ်လုံးလုံး မန္တလေး မှာ နေဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုမှာပင် လီလို့မိဘတွေနှင့် ပြန်တွေ့ကြကာ ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ်တွေ ပြောကြဆိုကြရင်း သားရေး သမီးရေး စကားစပ်မိတာဖြစ်၏။

“မှတ်မိတယ် ကိုသူခရေ၊ အမွှာပေမဲ့ အကြီးကောင်က အဲဒီတုန်းကမှ ငါးနှစ်လောက်ပဲရှိဦးမှာနော်၊ လီလီ မူကြိုတက်စ လေ၊ ကြယ်ရောင်က အေးတီအေးစက်၊ ပြီးတော့ အလျော့ပေးချင် တဲ့ စိတ်လေး ရှိတယ်လေ၊ လီလီက ကြယ်ရောင်လက်ထဲက အရုပ်လေးကို လုယူတော့ ကြယ်ရောင်က ဘာမှပြန်မလုပ်ဘဲ ဇောကသာ အဝေးကနေ ပြေးချလာပြီး လီလီကို တွန်းချတာလေ၊ အရုပ်ကို ပြန်လုပြီး သူ့အစ်ကိုကို ပြန်ပေးတာ၊ အဲဒီကတည်းက ဇောကို မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်သွားခဲ့တာလေ”

လီလီအဖေ ဦးကျော်ခက ထိုသို့ပြောခဲ့သည်။ လီလို့မိခင်က ဆုံးသွားပြီမို့ မိဘဆိုးသမီးလေးကို ထိန်းကျောင်းရတာ ခက်သည်။ အထူးသဖြင့် လီလီဝါသနာပါသော အနုပညာလမ်းကြောင်း၌ မအေ မရှိ၍ လမ်းလွဲသွားမှာ စိုးရိမ်ကြောင်း ပြောကြဆိုကြရင်း

ဇောနှင့် တွေ့ပေးရန် စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရန်ကုန်မှာ ကွန်ဒိုတစ်ခန်းနဲ့ ထားတာထက်စာရင် ကျွန် တော်အိမ်မှာ ထားပါလား ကိုကျော်ခ၊ လူငယ်ချင်းလည်း ရင်းနှီးမှု ရသွားမယ်၊ သူတို့ ဆက်ဆံရေး အဆင်ပြေတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော်တို့ စီမံတာကိုလည်း အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်ကြမှာ ပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော်အိမ်က လီလို့အတွက် လုံခြုံမှု ပိုရှိမယ်ထင်တယ်”

အဖေနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင် ဆွေးနွေးပြီး သူ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာပဲ လီလီ ဒီအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာ ခဲ့သည်။

“ပစ္စည်းတွေလည်း များတယ် အန်ကယ်၊ လီလို့မှာ အကူ မိန်းကလေးလည်း သုံးယောက်တောင်ဆိုတော့ အဆင်ပြေပါ့ မလား၊ အန်ကယ်ကို အားနာလို့ပါ”

လီလီက တက်သစ်စ ခြောက်ငြာမင်းသမီး၊ မော်ဒယ်မို့ စကားအပြောအဆို၊ ဝတ်ပုံစားပုံ၊ အပြုံးလေးကအစ လူငေးသွား အောင် ဆွဲဆောင်အားရှိတာအမှန်။ ထို့ကြောင့် ဇောလည်း ဒီလို အလှပကေးကို မငြင်းနိုင်ဟုတွေးရင်း ဦးသူခ ပီတိပွားနေသည်။

“တိ... တိ”

အိမ်ရှေ့မှ ကားဟွန်းသံနှင့်အတူ မိကြိုင်က ထမင်းစားခန်းထဲ အမောတကော ပြေးဝင်လာသည်။

“ဆရာကြီး... အစ်ကိုလေးတို့ ပြန်ရောက်ပါပြီ”

“ဟေ...”

သောက်လက်စ ကော်ဖီခွက်ကိုချပြီး ထရပ်ကာ တစ်ပြိုင်တည်း။ ဦးသုခက အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ လီလီကို သတိရသွား၏။

“လီလီရော မိကြိုင်”

“အိမ်ဘေးဘက် ဝရန်တာမှာ ဖုန်းပြောတုန်း ဆရာကြီး”

“အေး... ဖုန်းပြောပြီးရင် အိမ်ရှေ့ကို လွှတ်လိုက်၊ ဇောနဲ့ တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပေးရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာကြီး”

ဦးသုခက ပိုမိုမြန်ဆန်တဲ့ ခြေလှမ်းကြိုကြီးတွေနှင့် အိမ်ရှေ့ခန်းဆီ ထွက်ခဲ့သည်။ စိတ်ကူးထဲမှာ ဇောနှင့် လီလီတို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ အကြောင်းတွေးရင်း ပျော်နေမိသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း မင်းသမီးရဲ့ ယောက္ခထီးဖြစ်ဦးမည်။ ဇောကလည်း မင်းသမီးယောက်ျားအဖြစ် လူသိများ ထင်ရှားလာဦးမည်။ ကဲ... ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်လဲလို့ တွေးသည့်မျက်နှာက အပြုံးတွေနှင့်။

ဧည့်ခန်းထဲ ခြေအချမှာပဲ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်နေတာ ဇော တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ ဇော လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ရင်း ထိုင်နေသော မိန်းမလှလေးတစ်ဦးကြောင့် ဦးသုခမှာ ခြေလှမ်းတို့ နေရာမှာ တန့်ခနဲ ရပ်သွား၏။

“ဇော”

ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုသည့် ဒေါသနှင့် သားဖြစ်သူကို သံပြတ်နှင့် လှမ်းအော်တော့ ဇောအကြည့်တွေက ဦးသုခထံ အပြေး ရောက်လာသည်။

“ဖေဖေ”

“ဖေဖေ”

“ဟင်”

ဦးသုခကို ဖေဖေဟုခေါ်နေသော သားဖြစ်သူ ဇော တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ သားနှင့်အတူ ပါလာသည့် မိန်းမလှလေးကပါ သူ့ကို ဖေဖေဟု လိုက်ခေါ်နေတော့ ဦးသုခ အံ့သြသွားသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သား”

ဘယ့်နယ်... ကိုယ့်သားခေါ်သလို ဖေဖေလို့လည်း လိုက်ခေါ်သော မိန်းမလှလေးကိုတစ်လှည့်၊ သားဖြစ်သူကို တစ်လှည့်

သုခ

သုခသူလီ

ကြည့်ရင်း ဦးသုခ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ ဇော”

“ဟို... အဲဒါက”

“သူများက မောင့်ရဲ့ချစ်သူပါ ဖေဖေ၊ အဟွန်း... ဖေဖေ
ချွေးမပေါ့”

“ဟေ...”

“မျှော်လင့်ရာ”

ဦးသုခ မျက်လုံးဖြူးသွားသလို စောလည်း အံ့သြတုန်လှုပ်
သွားပေမယ့် မျှော်လင့်ရာကတော့ ချစ်စရာကောင်းအောင်ပြုံးလျက်
ခေါင်းလေးငုံ၍ သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

စိုးစိုးတပေ

အခန်း (၁၈)

“မင်းက...”

“ဪ... ဖေဖေကလည်း၊ ဖေဖေချွေးမပါဆို၊ မယ့်
သူများပြောတာ မယ့်ရင် မောင့်ကို မေးကြည့်”

“ဟွန်း”

ပါးစပ်ကတင် မကျေမနပ် ရေရွတ်တာမဟုတ်။ ဦးသုခကို
မျက်စောင်းထိုး ခြေဆောင့်ကာ နှုတ်ခမ်းစုပြီး ပြန်ဖြေပုံကြောင့်
ဦးသုခ အံ့သြနေပေမယ့် စောကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလို ငြိမ်နေ၍
ဦးသုခ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ဟိတ်ကောင်... ဇော”

“မောင်ပြောလိုက်လေ၊ သူများက မောင့်ရဲ့ချစ်သူ၊ အခု

စိုးစိုးတပေ

၁၃၈

ဆုတောင်း

မောင့်နောက်လိုက်လာတာတဲ့ ဖေဖေချေးမဆိုတာ”

ဦးသုခ အသစ်စက်စက် ချွေးမကြောင့် အိမ်ပေါ်ရောက်နေသည့် ချွေးမလောင်းရှိရာ နောက်ဘက်ခန်းထဲ အသည်းအသန် လှည့်ကြည့်တာ လီလီ ကြားသွားမှာ စိုးစိတ်နဲ့ပါ။ ပြီးမှ ကိုယ့် သားဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင်... ဇော၊ မင်း ဘာတွေ လျှောက်လုပ် တာလဲ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့လဲ”

ပြန်မေးတဲ့ ဇောရုပ်က မချိုမချည်။ ဦးသုခ ပိုစိတ်တိုသွားကာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မင်းကိုငါ ဘာပြောထားလဲ ဇော၊ အခု ဟိုက အိမ်ပေါ် ရောက်နေပြီကွ၊ မင်းကိုငါ အသေအချာပြောထားလျက်နဲ့၊ မင်းက နောက်တစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်လာတာ ဘာသဘောလဲ ကွ ဟမ်”

သားကို မကျေနပ်ပေမယ့် လီလီကြားမှာစိုး၍ ဦးသုခ အသံ လည်း မကျယ်ရဲ။ တိုးတိုးကျိတ်ကိတ် ပြောနေသော ဖေဖေပုံစံကို ကြည့်ပြီး သူတို့သားအဖအဖြစ်ကို ဇော ရယ်ချင်လာ၏။ အခုနေ ထများရယ်လျှင် ဖေဖေဒေါသတွေ ငယ်ထိပ်ရောက်သွားပြီး

ဦးသုခ

ဘုရားနှင့်သောက

၁၃၉

အသက်တောင် ထွက်သွားနိုင်သည်။ စိတ်ဝေဒနာသည်ဖြစ်သည့် မျှော်လင့်ရာကလည်း အခုချိန်ထိ ဇောကို သူချစ်သူ ကြယ်ရောင် အမှတ်ဖြင့် တွဲချိတ်ထားသည့် လက်မောင်းကို မဖြုတ်။

“သူများက နောက်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေချေးမပါဆိုတာ သူများက ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ၊ မောင် နော်... မောင့်ဖေဖေကို ကြည့်ပြောဦး”

“အံ့မယ်... သူကများ ငါ့ကို”

အသစ်စက်စက် ချွေးမကိုကြည့်ပြီး ဦးသုခ ဒေါသဖြစ်လာ သည်။ ဇောက ဖေဖေနှင့် မျှော်လင့်ရာ ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက ကျိတ်ရယ်နေမိသည်။ ဟစ်ခုတော့ ကောင်းသည်။ ဖေဖေခေါ်ထားသည့် ဇော ဇနီးလောင်းသာ ဒီမြင်ကွင်းကိုတွေ့လျှင် ဒီအိမ်မှာ တစ်စက္ကန့်ပင် နေမှာမဟုတ်။

“ပြောပြထားတာတောင် မမှတ်မိဘူးနော်၊ မောင့်ဖေဖေက ဒါလားဟင်”

မျှော်လင့်ရာက သူမနားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြပြီး လက်ခါပြသည်။ ဦးသုခကို ဦးနှောက်မကောင်းဘူးလို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ သူရက အနောက်မှ မထိန်းနိုင်ဘဲ တခစ်ခစ်ရယ်သည်။ အဲဒါပဲ၊ အရူးက တစ်မူးသာဆိုတာ။ ဦးသုခမှာ သားကိုမနိုင်တော့ သူ့

ဦးသုခ

ဘက် လှည့်လာ၏။

“သူရ”

“ခင်ဗျာ... အန်ကယ်သူ”

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ် ဖေဖေ၊ ကဲ... မျှော်လင့်ရာ”

“ဟုတ်... မောင်”

မျှော်လင့် ခေါင်းညိတ်နာခံပုံက ရှိရှိကျိုးကျိုး။

“အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ သွားနားလိုက်... သွား၊ ပြီးရင် ကိုယ် လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... မောင်”

မျှော်လင့်ရာက ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ စောကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ပြီး စော ဘာပြောပြော နာခံရန် အသင့် ဖြစ်နေသည့်ပုံ။

“မိကြိုင်”

“လာပြီ အစ်ကိုလေး”

မိကြိုင်က ခန်းဆီးအကွယ်မှ စပ်စုနေတာမို့ ခေါ်တာနှင့် ချက်ချင်းရောက်လာ၏။

“သူ့ကို အပေါ်ထပ် အခန်းလွှတ်မှာ နေရာချပေးလိုက်၊ သူရ မင်းက ငါ့အခန်းထဲ သွားနားလေ၊ ငါ ဖေဖေနဲ့ စကား

ပြောလိုက်ဦးမယ်”

“အိုခေ”

အကျဉ်းအကျပ်ထဲက လွတ်မြောက်သွားသလို သူရက လှေကားထစ်တွေဆီ ပြေးတက်သည်။ မိကြိုင်က မျှော်လင့်ရာ လက်လေးကို ဆွဲခေါ်ရင်းက ဆရာကြီး အခက်တွေ့နေပုံကို ရယ်လည်း ရယ်ချင်သည်။ အစ်ကိုလေးကို စိတ်တိုင်းကျ အိမ်ထောင် ချပေးချင်တဲ့ ဆရာကြီးက နေရင်းထိုင်ရင်း ချွေးမနှစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်တင်ကျွေးထားရတော့မည်လို့ တွေးတိုင်း မိကြိုင် ခံခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်လို့တော့ ရပြီ။ ချွေးမတွေ လက်လီလက်ကား ရပြီလို့။

အခန်း (၁၉)

“ဒါဆို သူက ကြယ်ရောင်ရဲ့ မိန်းကလေးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ”

ဦးသုခက မျက်မှန်ကိုင်အမည်းကို လက်ညှိုးနှင့် ပင့်တင်ရင်း တအံ့တဩ မေးသည်။ ဇောရဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြမှုကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲ ဘယ်လို ရှုပ်ထွေးသွားမှန်းလည်း မသိ။

“သူက သုံးဦးဟောရဲ့ ညီမအငယ်ဆုံးပေါ့၊ ကြယ်ရောင်က ဆုံးသွားတယ်၊ သူက ဦးနှောက်ပုံမမှန်ဘဲနဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်၊ မင်းပြောတာ အဲဒီသဘောလား ဇော”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ကြယ်ရောင်နဲ့သူ ခိုးပြေးပြီးရင် ချောင်းသာကို လာခဲ့ဖို့ ကျွန်တော်နဲ့ ချိန်းထားခဲ့ဖူးတယ်”

ဦးဦးစာပေ

အချစ်နှင့်သောကန္တာ

၁၄၃

“မင်း... မင်းက ဆရာကြီးပေါ့”

ဦးသုခက တမင် ခပ်ငေါ့ငေါ့မေးသည်။

“သူစိတ်ထဲ ကြယ်ရောင်ကိုပဲ စွဲနေတယ် ဖေဖေ၊ ပြီးတော့ ကြယ်ရောင်ကလွဲရင် သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ သူ အစ်ကို တွေရော၊ သူ့ယောင်းမတွေရော”

“ဒါဆို သူ ဒီကို လိုက်လာတာ သူ့အိမ်ကလူတွေ မသိကြဘူးပေါ့”

“ဖေဖေကလည်း ခိုးလိုက်လာပါတယ်ဆိုမှ”

“ဟ... ဒါပေမဲ့ ဒီတိုင်းထားလို့တော့ မင်း မဖြစ်ဘူးလေ၊ ငါတို့ သူ့အိမ်ကို အကြောင်းကြားမှဖြစ်မှာ”

“အာ... ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး ဖေဖေ”

မျှော်လင့်ရာ ယောင်းမတွေအကြောင်း သိနေသည့် ဇောက ဖေဖေကို အသည်းအသန်တားသည်။

“သူက သူ့အိမ်မှာ အနှိပ်စက်ခံနေရတာ၊ လုပ်မိတဲ့အပြစ်နဲ့ ပေးတဲ့ဒဏ်က အမြဲ မမျှဘူး ဖေဖေ၊ သူ့အိမ်တော့ အကြောင်းကြားလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဟ... ဒီအတိုင်း လက်ခံထားရင် ငါတို့ ဇယားရှုပ်လာနိုင်တယ် ဇော၊ မင်းကွာ... လုပ်ချလာတာ တကယ့် ရှုပ်ရှုပ်

ဦးဦးစာပေ

ယုက်ယုက်၊ လူကောင်းဆိုလည်းထားတော့”

“ဖေဖေကလည်း သူက လူဆိုးမှ မဟုတ်တာ”

“ဟိတ်ကောင်”

သားအဖနှစ်ယောက်ကြားရှိ ဘဲဥပုံစားပွဲဝိုင်းကြီးအား ဦးသူခက ဖြန်းခနဲနေအောင် လက်ဝါးနှင့် ပုတ်ချလိုက်သည်။ ခေ့လည်ကြောင်ပတ်လုပ်နေသော သားကို ကြည့်မရခြင်းများစွာနှင့် စိုက်ကြည့်တော့ ဇောက ပခုံးတွန့်သည်။

“ဖေဖေပဲ လူကောင်းမဟုတ်ဘူးဆို”

“ငါပြောတာက မရူးမကောင်းဖြစ်နေတာကို ပြောတာ၊ အခု သူ့ကို အိမ်ပေါ်လည်း ခေါ်တင်ထားဦးမယ်၊ သူက မင်းကို တမောင်မောင်လုပ်နေတာလည်း မင်းက ငြိမ်ခံနေဦးမယ်ဆိုတော့ ငါ လုပ်ထားတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဖေဖေလည်း ဖေဖေပလန်(တ်)အတိုင်း ဆက်သွား၊ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်စီမံကိန်းနဲ့ကိုယ်”

“ဇော... မင်း အစကတည်းက ဖေဖေစကားကို သဘော တူပြီးသားနော်”

“လှေလာမှု လုပ်မယ်လို့ပဲ ခေါင်းညိတ်ထားတာပါ ဖေဖေ ရာ”

ဇောက သူ့မှအတိုင်း ပေတေတေ ဂျစ်တစ်တစ်ပုံစံ ပြန်ပေါ် လာ၏။ ဦးသူခက သူ့သားကို မကျေမနပ် မျက်ခုံးတွန့်ကြည့် သည်။

“ဖေဖေ သဘောတူတဲ့လူကို မင်း တွေ့ရင် မငြင်းနိုင်ပါဘူး ဇောရာ၊ လီလီကိုမြင်ရင် မင်း သဘောကျမှာပါ”

“လီလီတဲ့လား”

သားအဖနှစ်ယောက် အပေးအယူမတည့်စွာ စကားပြောနေ ခိုက်မှာ အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် ပြိုင်တူ ငြိမ်သွား၏။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ တိုးဖွဖွကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး တံခါးဝဆီ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ဦးသူခက မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“အန်ကယ်... လီလီပါ၊ ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

လီလီဆိုသည့် အသံကြားတာနှင့် ဦးသူခမျက်နှာ ချက်ချင်း ပြုံးသွား၏။ ထိုခဏမှာပဲ တံခါးက ရှုပ်ခနဲ ပွင့်သွားပြီး လူမမြင် ရသေးခင် မွေးပျံ့လတ်ဆတ်သော မွေးရနံ့က အခန်းထဲ အရင် တိုးဝင်လာသည်။

ထို့နောက်မှ ဖြူဝင်းသွယ်နုသော ခြေတစ်လှမ်းက အခန်းတွင်းသို့ ဦးစွာခြေချ၏။ ခြေသလုံး တစ်ဝက်ခန့်သာရှည်တဲ့ ဂါဝန်က အသားရောင်ဖျော့ဖျော့ကို အောက်နားတွေမှာ အချွန်အချွန်နှင့် အသွယ်သွယ်ကျအောင် ချုပ်ထားသည်။ လက်ပြတ်လည်ဟိုက်ကြောင့် ဖြူသောအသားက ပိုထင်ပေါ်အောင် ပုံပိုးထားသလိုရှိကာ လက်ကောက်ဝတ်နှင့် ခြေကျင်းဝတ်မှာက အစက်စရိတွေသည် ခြေတစ်ခါလှမ်းတိုင်း တစ်ခါ သံစုံမြည်ပေး၏။ အခန်းထဲ တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာသူကို ဇော မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။

“ဪ...”

ဇောက ‘ဪ’ဟု သံရှည်ဆွဲရွတ်ရင်း ဖေဖေကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ လှည့်ကြည့်၏။ ဖေဖေကလည်း ‘မင်း သဘောကျသွားပြီ မဟုတ်လား’ဆိုသည့် အပြုံးနှင့် ဇောကို ပြန်ကြည့်သည်။

“လာ... ထိုင်... သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့... အန်ကယ်”

“မှတ်မိလား... ဇော၊ ဖေဖေတို့ မိုးကုတ်မှာ နေတုန်းက...”

“ဇောက လီလီကို အမြဲအနိုင်ကျင့်ခဲ့တာ အန်ကယ်၊ အဲဒီ

အချိန်ကတည်းက လီလီကတော့ ဇောကို အခုထိ မမေ့သေးပါဘူး”

အလှဆုံးအပြုံး၊ အချိုမြိန်ဆုံး အကြည့်တွေနှင့် လှပသည့် လီလီက စကားပြောလိမ္မာသလို လူကလည်း ချစ်စရာကောင်းတာ ဇော ဝန်ခံသည်။

“လီလီဆိုလို့ မင်းသမီး ဒေလီယာမှန်း မသိခဲ့ဘူး... တကယ်”

“အခု သိသွားပြီဆိုပါတော့”

“အင်း... ဆိုပါတော့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် လီလီ”

ဇောက လက်ကမ်းပေးသည်။ လီလီက ချစ်စဖွယ်ပြုံးရင်း သူမလက်လေးကို ပြန်ကမ်းပေးသည်။

“လီလီကလည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဇော”

နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး အခြေအနေလောက်ဆို လွှတ်ထား၍ရပြီဟု ယူဆသော ဦးသူခက ထိုင်ရာမှထသည်။

“ကဲ... သားနဲ့သမီး၊ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြဦး၊ ဖေဖေက...”

“ဆောရီးနော် လီလီ၊ တစ်အိမ်တည်းနေတာပဲ၊ နောက်မှ လီလီနဲ့ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်၊ ချောင်းသာ

၁၄၈

ထုတ်ခွာလီ

ကနေ တောက်လျှောက် ကားမောင်းလာရတာ တော်တော် ပင်ပန်း
သွားလို့ နားခွင့်ပြုနော်”

“ကောင်းပါပြီ ဇော”

ဇောက ဖေဖေထက် ဦးအောင်ထက် ခါးညွတ်ရင်း
လီလို့အား ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဆောရီးနော် လီလီ၊ နောက်မှ တွေ့ကြမယ်”

“အိုခေ... ဇော၊ လီလီလည်း ရှုတင်ရှိသေးတယ်၊ ခဏနေ
ရင် သွားရတော့မှာ၊ ဆီးယူ ဇော”

“အို... ကေ”

နှုတ်ဆက်ပြီး ဇောက အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ဖေဖေ
ကတော့ သူ ဆင်ထားသည့်ခွင်ထဲ ဇော မိသွားပြီလို့ ထင်ပြီးကာမှ
ဇော ရှောင်ထွက်သွားတာ သဘောကျမည် မထင်။ ဆောရီး
ဖေဖေ။ လှတာမြင်တိုင်း မက်ရအောင် ဇောက မိန်းမချောချောကို
မမြင်ဖူးတဲ့ သူမှ မဟုတ်တာ။

ဦးစိုးစာပေ

BURMESE
CLASSIC
.com

အခန်း (၂၀)

“အား...”

စူးစူးဝါးဝါး အော်သံက ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှာ အလန်
တကြား ထွက်လာ၍ တစ်အိမ်လုံး လှုပ်ခတ်သွားသည်။ အိပ်ပျော်
ခါစဖို့ ဇောလည်း ဖျတ်ခနဲ ကျုံးရုံးထကာ လူက ခုတင်ပေါ်မှ
ဆင်းပြီး အခန်းအပြင် ထွက်ခဲ့သည်။

“အား... သရဲ... သရဲမကြီး၊ သရဲမျက်နှာပြုကြီး၊ မောင်
ရေ... ကယ်ပါဦး၊ မောင်... ဒီမှာ သူရဲမကြီး၊ သူများနောက်ကို
လိုက်နေတယ်မောင်”

“အေး... လာပြီ... လာပြီ”

ဇောက အသံပြန်ပြုရင်း စကြန်လမ်းတစ်လျှောက် မီးကို

ဦးစိုးစာပေ

ထိန်နေအောင် ဖွင့်ပစ်တော့ အရာအားလုံး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ခဲ့ရပါပြီ။ လှေကားထိပ် အခန်းဝမှာ ရပ်နေသူက လီလီ။ ပန်းနုရောင် ဇာနည်တပ် ဂါဝန်က ပန်းချီရုံ ကြီးတစ်လုံးတည်းနှင့် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာပေါင်းတင်သည့် ကပ်ခွာကို မျက်လုံးနှင့် နှာခေါင်း၊ ပါးစပ် ပေါက်လေးသာချန်ပြီး ကပ်ထားသောကြောင့် ရုတ်တရက် အမှောင်ထဲမှာ တွေ့ရတော့ လန့်အော်နေရာမှ မျှော်လင့်ရာကတော့ သူ့ကို တွေ့တာနဲ့ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ကာ အားကိုးတကြီး သူမလက်လေး များနှင့် တင်းနေအောင် ဖက်ထား သည်။

“မောင်... ဟိုမှာ သရဲ”

ပါးစပ်ကလည်း အော်၊ လူကလည်း တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် စောရင်ခွင်ထဲ ပစ်ဝင်ကာ သူခါးကို ဖက်ထားရင်း ခုန်ပေါက်နေ တော့ စော ဘာမှမလုပ်နိုင်။

“သူများ ကြောက်တယ် မောင်၊ သရဲမကြီးကလေး မျက်နှာ ဖြူဖြူကြီးနဲ့ မျက်လုံးကျတော့ မည်းမည်းကြီး၊ အဲဒါ...”

“အဲဒါ သရဲမဟုတ်ဘူး မျှော်လင့်၊ မယုံရင် ဟိုမှာ လှည့် ကြည့်လိုက်”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း၊ သူများ မကြည့်ရဲဘူး”

မျှော်လင့်က ကြောက်စိတ်နှင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဖွတ်ခေါင်းတိုး ဝင်တော့ စောက သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်ပျက်သလို တံခါး ဘောင် ကိုမှီရင်း ကြည့်နေသည့် လီလီကို အားနာသလို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

“သရဲ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အဲဒါ မင်းသမီး ဒေလီယာတဲ့”

“မင်းသမီး”

မျှော်လင့်က စောကို မော့ပြီးအကြည့် သူမကို စောက ပြန်ငုံပြီး ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပန်းကို သာသာလေးဖက်ကာ လှည့် ပေးလိုက်သည်။

“ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်”

လီလီက မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲချွတ်ထားပြီး စောတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေ၏။ မျှော်လင့်ရာက လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လှပသည့် လီလီကို တွေ့သွား၏။

“အဲ... ခုနက ဖြူဖြူကြီး မရှိတော့ဘူးနော် မောင်”

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

သူတို့အနားကို ခပ်နဲ့နဲ့ လျှောက်လာရင်း လီလီက မျှော်လင့်ရာကို စိုက်ကြည့်ပြီးမေးတော့ ရုတ်တရက်မို့ စောပင် ကြောင်သွားသည်။ လူတိုင်းနှင့် ဆုံတိုင်း သွက်လက်ချက်ချက်

၁၅

ထုအဋ္ဌလီ

တတ်သည့် မျှော်လင့်ရာကလည်း အခုတော့ အာစေးမိထားတဲ့သူလို လီလီကို ဒီအတိုင်း ငေးကြည့်နေ၏။

“ဟေ... မေးနေတယ်လေ၊ ငါး ဘယ်သူလဲလို့”

“သူများက...”

“ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ ဇော”

ဦးသုခက အခုမှ ဘုရားခန်းထဲက ထွက်လာဟန်တူသည်။ လက်ကောက်ဝတ်၌ ပုတီးပတ်ထားပြီး အဖြူရောင်အင်္ကျီနှင့် ယောဂီ သဘာဝပါ တွေ့ရသောကြောင့် လီလီက အားနာသွားဟန် ဖြင့် လှပစွာပြုံးလိုက်သည်။

“အန်ကယ် ဘုရားရှိခိုးနေတာလား၊ ဒီက အသံတွေကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်သွားရင် ကန်တော့နော် အန်ကယ်၊ လီလီ မသိလိုက်လို့”

“ရပါတယ် သမီးရယ်၊ အသံတွေ ကြားပေမယ့် ဘုရားရှိခိုး တာ မပြတ်သေးလို့ ထွက်မလာသေးတာ”

ဦးသုခက လက်နောက်ပစ်၍ ဇောတို့အနားသို့ လျှောက်လာ ၏။

“ညည်းကို ငါ ပြောထားတာ မမှတ်မိဘူးလား ကလေးမ”

“ရှင်...”

ဦးသုခ

အချစ်နှင့်သောကန္တာ

၁၅၃

“သူများကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဇောက ဖေဖေကိုတစ်လှည့်၊ မျှော်လင့်ရာကို တစ်လှည့် ကြည့်ရင်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ဟို... သူများ မှတ်မိပါတယ် ဖေဖေ၊ သူများ နေခင်း ဘက်ဆို အခန်းအပြင် မထွက်ပါဘူး၊ ညမှ ထွက်တာကလည်း သူများ ခိုက်ဆာလို့ပါ”

အခုမှ မျှော်လင့်ရာကို ဖေဖေက နေခင်းပိုင်း အပြင်မထွက်ရ အမိန့်ထုတ်ထားမှန်း ဇော သိလိုက်ရ၍ အံ့သြသွားသည်။

“မိကြိုင်... သူ့ကို ခေါ်သွားပြီး တစ်ခုခု အဆာပြေ စီစဉ် ပေးလိုက်၊ ကဲ... သမီးလည်း အိပ်တော့”

မျှော်လင့်ရာက တစ်ခုခု တောင်းဆိုချင်သလိုမျိုး သူ့အား ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး မိကြိုင်ဆွဲခေါ်ရာ ပါသွားသည်။ လီလီက တော့ အိပ်တော့ဟု အခွင့်ပေးထားတာတောင် အိပ်ခန်းထဲ လှည့် မဝင်ဘဲ ဇောမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“လီလီမေးထားတာ မဖြေရသေးဘူးနော် ဇော၊ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ လီလီ သိချင်တယ်”

ဦးသုခရဲ့အကြည့်က ဇောထံ ရောက်လာသည်။ အပြစ်တင်

ဦးသုခ

လို ခြင်းထဲမှာ မကျေလည်ခြင်းတွေပါနေတာ ဇော သိသည်။

“သူက...”

“စိတ်ဝေဒနာသည်ပါ လီလီ”

ဇောကပဲ ကြားဖြတ်၍ တမင် ဝင်ဖြေပစ်သည်။

“စိတ်ဝေဒနာသည်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်လား”

“ဪ...”

လီလီက မျက်ခုံးပင့်ပြီး အံ့သြသလို ဇော မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ဇောတို့နဲ့ ဘာတော်လို့လဲ”

“ဘာမှမတော်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သည်းခံဖို့လိုမယ်ဆိုတာ ပြောပြတာပါ”

လီလီထံမှ ခန်းခနဲ့ အရယ်စကားသံတွေထဲမှာ ရက်စက်ရင့်သီးခြင်းတွေ ပါနေတာ ဇော သိသည်။ ညဝတ်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်စုံနှိုက်ရင်း လီလီကို ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

“အဲဒီလောက်အထိ အခြေအဆိုးတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး လီလီ၊ ရူးနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့နေတာမျိုးပါ”

“ဂွတ်နိုက်”

ဇောက နှုတ်ဆက်ပေးမယ့် လီလီက သူ့ကို နှုတ်မဆက်။ ပြောပြီး ဇော ခြေလှမ်းတွေ လှေကားထိပ်ဆီ ဦးတည်မှ လီလီ စကားသံက သူ့နောက်ကျောဆီ ကပ်ပါလာသည်။

“ထူးဆန်းတယ်နော် အန်ကယ်၊ အန်ကယ်အိမ်က စိတ်ဝေဒနာရှင်တွေပါ လက်ခံထားမှန်း လီလီ အခုမှ သိတယ်၊ အဟွန်း... လီလီနေတာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရင်လည်း အချိန်မရွေးပြောနော် အန်ကယ်၊ လီလီ အိမ်ပြောင်းပေးပါမယ်”

“မလိုပါဘူး သမီးရယ်၊ ဒီကလေးမလေးက မကင်းရာမကင်းကြောင်းမို့ အန်ကယ်တို့ ကူညီထားတဲ့သဘောပါ၊ သမီးပြောင်းရွှေ့ပေးရတဲ့အထိ အရေးမပါပါဘူး”

“သင့်ခံယူ အန်ကယ်၊ လီလီ အိပ်တော့မယ်၊ ဂွတ်နိုက်”

“ဂွတ်နိုက် သမီး”

ကျောခိုင်းထားပေးမယ့် ဖေဖေနှင့်လီလီတို့ အပြန်အလှန် ပြောနေသည့် စကားသံတွေ ဇော ကြားနေရသည်။ ဇောက လှေကားအဆုံးအထိ နောက်ကျိ၍ထွေးခြင်းများနှင့် ဆင်းလာရင်း ဖေဖေနှင့် သူမကြားက ကွဲလွဲမှုများကို ဆက်စပ်တွေးနေသည်။

“အဲဒီမမက သရဲမျက်နှာပုံး မရှိတော့ဘူးလည်းဆိုရော ချော”

၁၅၆

ထုဘူလီ

သားပဲနော် မမိကြိုင်”

“ချောမှာပေါ့၊ အဲဒါ မင်းသမီး မော်ဒယ်လေး၊ သူ လမ်း
လျှောက်ရင် မတွေ့ဘူးလား၊ ရင်ကော့ဖင်ကောက်ပြီးတော့၊ ပဲက
လည်းများပါ၊ အစ်ကိုလေးကို တိတ်တခိုးနဲ့ ပိုးနေတာ”

တိတ်ကျသွားသော မျှော်လင့်အသံလေးကြောင့် စော
ခြေလှမ်း ရပ်သွားပြီး ထမင်းစားအကွယ်ကနေ သူမရှိရာ နံရံမှီပြီး
လှမ်းအကြည့်မှာ ပါးစပ်ထဲ သွင်းလုဆဲဆဲ ကိတ်မုန့်လေး သူမ
လက်ထဲကိုင်ထားလျက်နဲ့ လေထဲ တန်းလန်းရပ်တန့်သွားတာ မြင်
လိုက်ရ၏။

“သူက သိပ်လှတော့ မောင်ကလည်း ပြန်ချစ်ချင် ချစ်မှာ
ပေါ့နော် မမိကြိုင်”

ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနှင့် ပြောလိုက်သော သူမစကားအဆုံးမှာ
လက်ထဲကိုင်ထားသည့် ကိတ်မုန့်ကို ကြမ်းပေါ်လွှတ်ချတာ မြင်
လိုက်ရ၍ စောရင်ထဲ မွန်းကျပ်သွားသည်။

ဦးဦးစာပေ

အခန်း (၂၁)

“ဖေဖေက မင်းကို အခန်းထဲမှာပဲ နေဆိုတာ ဟိုချောင်းသာ
မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေ ရှာတွေ့သွားပြီး မင်းကို ဖမ်းခေါ်သွားရင်
ဒုက္ခရောက်မှာစိုးရိမ်လို့ ပြောတာ၊ နားလည်တယ်နော်”

“အဲမယ်... လူကိုများ အရူးကြနေတာပဲ၊ ဒီလောက်တော့
သူများ သိပါတယ်”

မျှော်လင့်ရာစကားမှာ မောင်က ရယ်တော့ သူမ ချစ်မြတ်နိုး
စွာ မောင့်မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ် ငေးနေမိသည်။

“ဟိတ်...လူကို ဘာကြည့်တာလဲ”

“ချစ်လို့”

မေးတုန်းက မေးပြီး သူမ ပြန်ဖြေတော့ မောင်က ထပ်ရယ်
သည်။

ဦးဦးစာပေ

၁၅၈

ဆုတောင်း

“ကိုယ့်ကိုချစ်ရင် ကိုယ့်စကား နားထောင်၊ ဖေဖေစကား နားထောင်”

“ဟုတ်”

“ဒါဆို လိမ်လိမ်မာမာနေ”

“သူများက လိမ္မာပြီးသားပါ၊ မောင့်ကို သူများ ချစ်တယ်”

မောင့်ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်တော့ မောင်က သူမကိုယ်လေးကို ထွေးမွှေးထားပုံက ကြင်နာမှုအပြည့်နှင့်ဖြစ်သည်။

“မောင်က ဘယ်သွားနေတာလဲဟင်”

“ဆိုင်”

“ဘာဆိုင်လဲ”

“ကွန်ပျူတာဆိုင်လေ၊ ကိုယ်က အဲဒီပစ္စည်းတွေ ရောင်းတာ”

“သူများလည်း မောင့်ဆိုင်ကို လိုက်ခဲ့မယ်နော်”

“အာ... အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ မိကြိုင်နဲ့ အိမ်မှာပဲနေ”

“ဟင့်အင်း”

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆို”

“အင်း”

“ချစ်ရင် ကိုယ့်စကား နားထောင်မှပေါ့၊ ကိုယ်ပြန်လာရင်

မိုးမိုးစာပေ

ဘာချစ်နှင့်ဝသောကမ္ဘာ

၁၅၉

မင်းအတွက် မုန့်ဝယ်ခဲ့မယ်”

မနက် ကော်ဖီပိုင်းမှာ မောင်ပြောတော့ သူမမျက်နှာ ပိုမဲ့မဲ့လေး ဖြစ်သွားသည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ မကြောက်ရတဲ့သူဆို၍ မောင်နှင့် မိကြိုင်ပဲရှိသည်။ ဖေဖေကျတော့ သူမကို တွေ့တာနှင့် မျက်နှာတည် ကြီးနှင့် ကြည့်တတ်၍ မောင် မရှိလျှင် ဖေဖေရှေ့သို့ သူမ ဖြတ် မလျှောက်ရဲ။ မနက် ကော်ဖီပိုင်းမှာ မောင်နှင့်သူမ၊ ကိုသူရ ဒါပဲ ရှိသည်။ ဖေဖေနှင့် မင်းသမီးဆိုသူ ဆင်းမလာ၍ သူမ လွတ်လပ်ရေးရနေသည်။

“သူများ မောင်နဲ့ လိုက်ချင်တယ်”

မောင့်ကို မရဲတရဲပြောတော့ ဝေခွဲမရဖြစ်ဟန်နှင့် မောင်က စိုက်ကြည့်၍ ခေါ်များခေါ်မည်လားဆိုသည့် အတွေးနှင့် မျှော်လင့် ပေမယ့် မောင်က မခေါ်ပါ။

“အိမ်မှာပဲ နေခဲ့ပါလား၊ တော်ကြာ နင့်ကို ရှာနေတဲ့လူတွေ တွေ့သွားရင် ပြန်ဖမ်းခေါ်သွားမှာစိုးလို့ ဇောက မခေါ်တာနော်၊ ဇောက ယောက်ျားဆိုတော့ အပြင်ထွက်ပြီး ပိုက်ဆံရှာရတယ်၊ မိန်းမက အိမ်မှာနေရတာ အဲဒါ ထုံးစံ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ သူများနေခဲ့မယ်”

သူမ အိမ်မှာပဲ နေခဲ့သည်။ မောင် ထွက်သွားရာကို အခန်းထဲမှ

မိုးမိုးစာပေ

၁၆၀

ဆုအညွန့်

နေ၍ လက်ပြန်တံဆက်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ မောင်သွားကတည်းက သူမက အခန်းတွင်းမှ အပြင်သို့မထွက်။ မောင်ပေးထားသည့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တွေ ကြည့်နေချိန်မှာ သူမ အခန်းတံခါး လာခေါက်သံ ကြားရသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... မျှော်လင့်ရာ”

သူမအမည် ခေါ်သံကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေချိန် စိတ်ထဲပျော်သွားသည်။

“လာပြီ မမိကြိုင်၊ ခဏလေး”

အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ရင်း ဗိုက်ဆာလာ၏။

“ဘာဟင်းချက်လဲ မမိကြိုင်”

မေးပြီးမှ အခန်းအပြင်ကလူကို ကြည့်မိတော့ သူမထင်သလို မိကြိုင်မဟုတ်ဘဲ မင်းသမီးဖြစ်နေ၏။

“ဟင်... မမိကြိုင်လည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟိတ်... နေဦး”

“အား... နာတယ်”

မိကြိုင်မဟုတ်၍ သူမအခန်းအတွင်း ပြန်လှည့်အဝင်မှာ လီလီက ဒေါသနှင့် မျှော်လင့်ရာလက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်၍ မျှော်လင့်ရာ မျက်နှာလေး နာကျင်မှုကြောင့် ငိုမဲ့မဲ့လေး ဖြစ်သွား၏။

ဇိုးဇိုးစာပေ

ဘုရားနှင့်ဝသောကမ္ဘာ

၁၆၁

“အ... အဲဒီမှာ အနာရှိတယ်”

“တို့ကို တောင်းပန်စမ်း”

“တောင်းပန်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်”

ဒေါသနှင့် ခက်ထန်နေသော လီလီမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မျှော်လင့်က စဉ်းစားသလို မျက်ခုံးလေး တွန့်ကြည့်သည်။

“သူများက ဘာကို တောင်းပန်ရမှာလဲ”

“မင်းမှားတဲ့အကြောင်း”

“မဟုတ်တာ၊ သူများက ဘာမှားလို့လဲ၊ မတောင်းပန်နိုင်ပေါင်”

တကယ်လည်း မျှော်လင့်ရာဆိုသည့် သူမမှာ အပြစ်မရှိတာ လီလီသိပေမယ့် ဇောနားမှာ သူမ ရှိနေတာကို လီလီစိတ်ထဲ လုံးဝ မကျေနပ်နိုင်၍ သူမကို တမင် တောင်းပန်ခိုင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“မတောင်းပန်လို့ မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါတော့ မေးတတ်သားပဲ”

လီလီက ကျပ်မပြည့်သော်လည်း သိပ်လှသည့် မျှော်လင့်ရာ

ဇိုးဇိုးစာပေ

ကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်သည်။ မျှော်လင့်ရာ၏ ကျောလယ်ခန့်ဆံပင် ရှည်တွေ မဲမှောင်ပြောင်စင်းနေတာ သဘာဝအတိုင်းလို့ ထင်သည်။ ဖြူသောအသားက စွတ်စွတ်ဖြူကြီးမဟုတ်ဘဲ အဝါနှစ်ရောင်သမ်းနေတာ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးတို့ကျတော့ နက်မှောင်ရုံတင်မက အရည်ကြည်တွေ လှဲပုံက လှသည်။ ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီတွေက ပုံမလာပေမယ့် မျှော်လင့်ရာကိုယ်ပေါ်မှာ ဒီဇိုင်းအသစ်လို လန်းနေ၊ လှနေတာကို လီလို့စိတ်ထဲမှာ မနာလိုဖြစ်သွား၏။

“ဒီမှာ... တို့မေးတာကို မင်း မှန်မှန်ဖြေစမ်း”

“ဟုတ်... မေးပါ မင်းသမီး”

လှပသော လီလို့ပုံစံက ခရမ်းရင့်ရောင်ဂါဝန်တို့တို့ကြောင့် ငေးချင်စရာ ဝင်းမွတ်နေ၏။

“မင်းနဲ့ဇောက ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ”

“ရှင်”

“မင်းနဲ့ဇောက ဘာတွေလဲလို့ မေးတာ”

“မောင့်ကို မေးတာလား”

“မောင်လို့ ဇောကို မင်းက ခေါ်တာလား”

“အင်း”

မျှော်လင့်ရာ ခေါင်းညိတ်တော့ လီလို့ရင်ထဲ ပူဆင်းသွား

သည်။ ဇောကို ခေါ်တာများ မောင်တဲ့။ ဇောကို မတွေ့ဘူး၊ မမြင်ဘူးခင်က ဇောနှင့် လူကြီးချင်း သဘောတူတာ သူမ သိပ် စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေမယ့် ဇောကို မြင်ဖူးပြီးနောက် ဇောအနားမှာ သူမထက်လှသော မျှော်လင့်ရာကရှိနေ၍ လီလီ မာနစိတ်နှင့် သွေးပွက်ပွက်ဆူခဲ့သည်။ ပြီးတော့ လီလီနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်သူဟာ လူကောင်းသူကောင်းမို့၊ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံနေသူမို့ဆိုလည်း ထားပါတော့။ အခုတော့ ရူးနှမ်းနှမ်း ကျပ်မပြည့်ကိုမှ အကြင်နာ ပိုချင်သည့် ဇောကြောင့် လီလီသိက္ခာနှင့် မာနကို လာထိသည်။ ဇော လုပ်နေတာကို ခံပြင်းသည်။

“မောင်က သူများ ချစ်သူပါ မင်းသမီးရဲ့၊ ဟို မောင်နဲ့ သူများက...”

“တော်ပြီ၊ ဒီလောက်ဆို ရပြီ”

“ဟုတ်”

“ချစ်... သူ”

လီလို့နှုတ်ဖျားက တစ်လုံးချင်း အေးစက်စွာ ရွတ်ရင်း မျှော်လင့်ရာကို တင်းမာခက်ထန်စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းကို သူက ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောထားတာလား”

“ရှင်”

၁၆၄

ဆာဇာလီ

“မင်းနဲ့သူ့ကို အန်ကယ်ကရော လက်ထပ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးပြီးပြီလား”

“ဟို... အဲဒီလိုတော့”

“မပြောဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ကဲ့”

“ဒါဆို နားထောင်၊ တို့နဲ့စောကို လက်ထပ်ပေးဖို့ လူကြီးချင်း စီစဉ်ထားပြီးသား၊ စောက တို့ကိုပဲ လက်ထပ်မှာ”

“ရှင်”

ဝိုင်းစက်ပင့်တက်သွားသည့် မျက်လွှာအပင့်ကိုကြည့်ပြီး လီလီက သဘောကျစွာ အလှဆုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း သိအောင် ပြောပြတာ၊ ချစ်သူဆိုတာ လက်ထပ်ခြင်း လောက်တော့ ဘယ်ခိုင်မြဲပါ့မလဲ၊ ကဲ... တို့သွားပြီ”

သူမနားက လှပစွာ ကျောခိုင်းထွက်သွားသည့် မင်းသမီးကို ငေးရင်း မျှော်လင့်ရာပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။

တကယ်ပဲ မောင့်ကို သူမ မပိုင်ဆိုင်ရတော့ဘူးလား။ တွေးရင်း ဝမ်းနည်းလာကာ ကလေးတစ်ယောက်လို အိမ်နဲ့ အသံ ကျယ်ကြီးနှင့် ငိုချလိုက်သည်။

ဝိုးဝိုးစာပေ

အခန်း (၂၂)

“အင့်... အဟင့်... ဟင့်... အီး”

မျှော်လင့်ရာရှိနေသည့် အခန်းထဲ ဝင်တာနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုရွှိက်သံကို ကြားလိုက်ရ၍ စော တစ်ခန်းလုံး လှည့်ပတ်ရှာပေမယ့် ငိုနေသူကို မတွေ့ရ။ ခုတင်ပေါ်လည်း မတွေ့၊ အထုပ်တွေကို လက်တစ်ဖက်တည်း ပြောင်းဆွဲရင်း ရေချိုးခန်းတံခါး ဖွင့်ကြည့်သည်။ ရေချိုးခန်းထဲလည်း မတွေ့ရ။ ဒါပေမဲ့ အသံကိုတော့ ကြားနေရသည်။

“အီး... ဟီး... ဟီး... ရွတ်”

“မျှော်လင့်ရာ”

သူ ခေါ်ပေမယ့် ထူးသံက ထွက်မလာ။ နောက်ဆုံး ငိုသံနဲ့

ဝိုးဝိုးစာပေ

ထွက်ပေါ်နေတာ ဗီရိယဲကမို့ စောက ဗီရိယဲခါး ဆွဲပွင့်ကြည့်သည်။

“ဟေ့... မင်း ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သူများ ငိုနေတာ မမြင်ဘူးလား”

အင်္ကျီတွေ ချိတ်ထားသည့် ဗီရိယဲမှာ သူမက ပုဆစ်ဒူးတုပ် လေးထိုင်၍ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး မျက်ရည်အရွှေသားနှင့် စောက်ပင် လှည့်ရန်တွေ့လိုက်သေးသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်း ငိုတာ ကိုယ် မြင်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စ အပြင်မှာ မငိုဘဲ ဗီရိယဲ ဝင်ငိုနေတာလဲ ပြောပါဦး”

စောက ဒူးထောက်ထိုင်ချရင်း မေးကာမှ ငိုချင်ရက် လက်တို့ သူက စောကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အီးခနဲ ထပ်ငိုတော့ စော စိတ်ညစ်သွားသည်။

“အီး... ဟီး... ဟီး၊ မောင်က... မောင်က သူများကို ရက်စက်တယ်၊ အီး... ဟီး”

ငိုရိုက်သံထဲမှာ သူ့ကို ရန်တွေ့နေသူက အဝတ်ထည့်သည့် ဗီရိယဲ ဘာဝင်လုပ်နေမှန်း မသိ။

“ကိုယ်က မင်းကို ဘာရက်စက်လို့လည်း မျှော်လင့်ရာရယ်၊ လာ... လာ... နောက်မှ ဆက်ငို”

“အခု ဗီရိယဲက ထွက်ခဲ့... လာ”

“ထွက်ဘူး... အီး... အဟင့်... ဟင့်”

နှုတ်ခမ်းစူ၊ ခြေဆောင်ပြီး ငိုနေသူက မျက်ရည်တွေနှင့် စောကို စွေစောင်းပြန်ကြည့်ကာ ရန်ဖြစ်စွာနေ၍ သူ့လက်ထဲက အထုပ်ကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“တွေ့လား... ဒီမှာ ရေခဲမုန့်၊ ကိတ်မုန့်တွေရော၊ မင်းအကြိုက် အာလူးကြော်ဘူးတွေပါ ဝယ်လာတယ်၊ လာ... စားပြီးမှ ဆက်ငို”

ဒီတစ်ခါတော့ စောလက်ထဲက အစားအသောက်တွေကို အရောင်တောက်သော မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်ပြီး မျက်နှာပေါ်က မျက်ရည်တွေကို ဖြူနုသော လက်ကလေးနှင့် ပွတ်သုတ်ပြီး စောကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“မောင်က သူများကို သစ္စာဖောက်တယ်”

“ဘယ်လို... ကိုယ်က မင်းကို သစ္စာဖောက်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မောင်က မင်းသမီးနဲ့ လက်ထပ်မှာဆို၊ မောင်ဖေဖေနဲ့ သူမိဘတွေက သဘောတူထားတာဆို”

“အာ... အဲဒါက”

ရုတ်တရက်မို့ အဖြေရခက်သွားကာ စော နှုတ်ဆွဲအသွင်း

၁၆၈

ဆရာအလွန်

သည်။ မျှော်လင့်ရာ ကျေနပ်အောင် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်မှာပဲ သူမမျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာ၏။

“အဲဒါကြောင့် မောင် သူများကို သစ္စာဖောက်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

“မောင်ကို မုန်းတယ် သိလား”

“မုန်းတယ်”

“အီး... အဟင့်... ဟင့်”

“ဟေ့... နေဦး၊ မငိုနဲ့လေ”

“ကိုယ် ရှင်းပြမယ်၊ ဟိုကိစ္စက မင်း ထင်သလို မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသမီးနဲ့ကိုယ့်ကို လူကြီးချင်းသဘောတူတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က မင်းသမီးကို လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ ကတိမပေးရသေးဘူး”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“သူများကို မောင် မညာရဘူးနော်”

“ဪ... မညာပါဘူးဆို၊ ကဲ... မငိုနဲ့၊ တိတ်တော့”

သူမက မျက်ရည်တွေကို လက်ဖမိုးနဲ့ ချက်ချင်း ပွတ်ဆွဲ

ဦးဦးစာပေ

ဘုရားနှင့်ဝေသာနက္ခန္ဓာ

၁၆၉

သုတ်ပစ်ကာ အဝတ်စီရိတ်က ထွက်လာပြီး ဇော လက်ထဲက မုန့်ထုပ်ကို လှမ်းယူသည်။

“ပေး... သူများ ဗိုက်ဆာနေပြီ”

“ရော... အကုန်လုံးယူ”

“နောက်ဆို အဲဒီ မင်းသမီးနဲ့ မရောနဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မုန်းလို့ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... မှတ်ထားပါ့မယ်”

ဇောက သူမကျေနပ်အောင် ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်တော့ သူမက သူ့ကို မျက်လုံချွဲကြီးတွေနှင့် မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။

“သူများ မသိဘဲ မင်းသမီးကို လက်ထပ်ဖို့ မောင် ခေါင်းမညိတ်ရဘူးနော်”

“အင်း... အင်း”

“မရဘူး... ပါးစပ်ကပြော”

“ဪ... အေးပါ၊ ခေါင်းလည်း မညိတ်ဘူး၊ မင်းအပေါ်လည်း သစ္စာမဖောက်ဘူး၊ ကဲ... ကျေနပ်ပြီလား”

“ကျေနပ်ပြီ၊ အဲဒါကြောင့် သူများက မောင်ကို ချစ်တာ”

“ရွတ်”

ဦးဦးစာပေ

“ဟာ...”

ဇော ပါးတစ်ဖက် နွေးခနဲ ဖြစ်သွားရုံမက သူရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာသူကြောင့် အနေရခက်ခက်နှင့် အိထွေးမွေးမြဲသည့် သူမ ကိုယ်လေးကို ယောင်ရမ်းဖက်ထားမိသည်။ သူမက ရောဂါ သည်။ ကိုယ်က လူကောင်းဆိုတော့ အမြဲသတိထားနေရသည်။ သူ့ကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မနစ်နာစေချင်တာ သူ့ဆန္ဒဖြစ်သည်။

“သူများ မလှဘူးလား၊ ကြည့်ပါဦး မောင်”

“နေပါဦး၊ ဒီအဝတ်အစားတွေက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဇောက မျှော်လင့်ရာကိုယ်ပေါ်မှာ ရောက်နေသည့် အင်္ကျီပွပွ ချောင်ချောင်တွေကိုကြည့်ပြီး မျက်ခုံးတွန့်တော့ သူမက သူရင်ခွင် ထဲက ထပြီး ခစ်ခနဲရယ်သည်။

“မမိကြိုင် ပေးတာလေ၊ သူများနဲ့ လှတယ်နော်”

“လှပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက် ဒါတွေမဝတ်နဲ့တော့၊ မင်းကို ကိုယ် အဝတ်အသစ်တွေ အများကြီး ဝယ်ပေးမယ်”

“ဒါဖြင့် အခုဝယ်ပေး၊ သူများအင်္ကျီကို သူများဘာသာ ရွေးဝတ်မှာနော်၊ သူများကို မောင်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့”

“ပို့မယ်၊ အခု မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရေချိုး အဝတ်လဲပြီးမှ လိုက်ပို့မှာ၊ မင်း ဝတ်ရမယ့် အင်္ကျီနဲ့ဘောင်းဘီ ကိုယ် အရင်လာပို့

ထားမယ်”

“ဒါဆို သူများ အခု ရေချိုးမယ်”

“ဟာ... ဟိတ်၊ အင်္ကျီကို အခု မချွတ်ရဘူးလေ၊ ကိုယ် ပြောတာ နားလည်လား”

“ဟုတ်”

“ကဲ... ကိုယ် အပြင်သွားမယ်၊ အခန်းတံခါးကို အရင် ပိတ်လိုက်”

“သွားပါ၊ သူများ သိပါတယ်”

ဇောပြောတော့လည်း သူမက ဇောကို ပြန်ပြီး ဆရာလုပ် မျက်စောင်းထိုးလိုက်တာမို့ ဇော သဘောကျစွာပြီးရင်း သူမအခန်း ထဲက ထွက်ခဲ့သည်။

မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းနေတာလဲ မျှော်လင့်ရာ။

ကိုယ် မင်းကို ချစ်မိတော့မယ်။

အခန်း (၂၃)

“ကဲ... ရောက်ပြီ၊ ဆင်း”

“ဟယ်... လူတွေ အများကြီး၊ ပျော်လိုက်တာ... ဟေး”

“ဟိတ်... သူများတွေ ဝိုင်းကြည့်နေပြီ၊ မအော်ရဘူးကွ”

“ခစ်... ခစ်... သူများ အပျော်လွန်သွားလို့ပါ မောင်ရဲ့... ဆောရီး”

သူမက ဇောက် ဆောရီးလုပ်နေ၍ သူ ပြုံးလိုက်သည်။

ဒီနေ့ ရှော့ပင်(န်)ထွက်မယ်ဆိုကတည်းက သူမ သိပ်ပျော်နေတာ ဇောက် သိသည်။ အခုလည်း သူ့လက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆွဲထား၍ ဘယ်လိုမှ ရုန်းမရတာနှင့် နောက်ဆုံးဖြစ်ချင်ရာဖြစ်သူမ သဘောအတိုင်း ထားလိုက်ရသည်။

စိုးစိုးစာပေ

မျှော်လင့်ရာက မြင်သမျှ တွေ့သမျှအားလုံး သဘောအကျကြီးကျကာ အပျော်ကြီးပျော်နေ၍ သူပါ ရောပြီး သူမနှင့်အတူ ပျော်သလို ဖြစ်လာ၏။

“ကြည့်ပါဦး မောင်၊ ဟိုအင်္ကျီလေး လှတယ်နော်”

“မင်းလိုချင်ရင် ယူလေ”

“ဟေး... ဒါမှ သူများရဲ့မောင်”

“အာ...”

ခြေဖျားလေးထောက်ပြီး သူမေးဖျားကို လူကြားထဲ ရွတ်ခနဲ နှမ်းလိုက်သူလေးကြောင့် ဇောက် မျက်နှာကြီးနီကာ ဘယ်လိုမှ မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်သွားသည်။

မျှော်လင့်ရာက သူ ဖြစ်သွားတာကို မသိ။ သူမ လိုချင်သည့် အဝတ်တွေ တစ်ပြေးပြီးပိုက်ကာ အဝတ်လဲခန်းထဲ အရောင်းစာရေး မလေးနှင့်အတူ ဝင်သွားသည်။ အပြင်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် ဇောက် ကောင်မလေးတွေက ပြုံးစိစိ ကြည့်သွားကြ၍ မျက်နှာကို ခပ်တည်တည် လုပ်ထားလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ မျှော်လင့်ရာကို အပြစ်တင်နေမိသည်။

မင်း တော်တော်ဆိုးပါလား မျှော်လင့်။ သူ့ရင်ခွင်က မျှော်လင့်ရာ အတွက် ကစားကွင်းတစ်ခုလို ဝင်ချင်သည့်အချိန်ဝင်

စိုးစိုးစာပေ

ထွက်ချင်သည့် အချိန်ထွက်။ ထင်တိုင်းကျနေသော မိန်းမလှလေး
ကြောင့် ဇော ရင်ခုန်သံတို့ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လာတာ ဘယ်သူမှ
မသိ။

မင်းကောင်မလေးကို ငါ ချစ်မိနေပြီဆိုရင် မင်း ငါ့ကို
အပြစ်တင်မှာလား။ ကျေးဇူးတင်မှာလား ကြယ်ရောင်။

“မောင်”

ခေါ်သံကြောင့် ဇော နောက်ကို လှည့်အကြည့်... မျှော်လင့်ရာ
ကို ပန်းနုရောင်စွယ်တာအကျပ်ပေါ် ကြိုးသိုင်းစကဒ်အပြာပွင့်ကြီး
တွေနှင့်ဖြစ်ပြီး ဟတ်(စ်)ရှူးက ပန်းရောင်မို့ သူမတစ်ကိုယ်လုံး
ပန်းသွေးရောင်လွမ်းနေပုံက ဇော နှလုံးသားကို လာထိသည်။

“သူများ မလှဘူးလား မောင်”

“လှတယ်”

ထိုစကားကို ဇော ရင်ထဲက ခံစားရသည့်အတိုင်း လိုက်လံစွာ
ပြောမိခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ် မင်းကိုချစ်မိပြီ မျှော်လင့်ရာ။

“သူများ နောက်တစ်စုံ သွားလဲလိုက်ဦးမယ်နော် မောင်”

“ကောင်းပြီ”

မျှော်လင့်ရာက သူစိတ်ကြိုက် ဝတ်စုံတွေ တစ်စုံပြီးတစ်စုံ
ပြောင်းဝတ်ပြပြီး ပျော်နေသလို ပျော်နေသည့် သူမ မျက်နှာလှလှ

လေးကိုကြည့်ပြီး ရင်ခုန်ကြည်နှူးခြင်းတွေနှင့် နှလုံးသားမှာ
ဖြစ်တည်လာသည့် ချစ်ခြင်းတွေက တစ်လှည့်စီ အပြိုင်ထွန်းလင်း
နေပုံက လှပစွာ ဆန်းကြယ်သည်။

နှုတ်ခမ်းဖျားတွေ ကော့တက်သွားတဲ့ အရယ်မျက်နှာကို
ကြည့်ရင်း ဇောရင်ထဲ တစ်စထက်တစ်စ တိမ်းမူးလာရ၏။ သူမရဲ့
ထူးခြားသော အလှဟာ အနီရောင်ဝတ်ထားလျှင် အသားလေးက
နီမြန်းနေတတ်ပြီး ပန်းရောင် ဝတ်ထားလည်း အသားနဲ့အင်္ကျီမှာ
ပန်းရောင်သမ်းနေ၏။ အလှဆုတောင်း ကောင်းသူလေးဖြစ်နေ၏။

“မောင်... ဟိုအခန်းလေးက ဘာလဲဟင်၊ လူတွေ ဝင်လိုက်ကြ
ထွက်လိုက်ကြနဲ့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲဟင်”

မျှော်လင့်ရာက သူမအဝတ်ဝယ်သည့်ဆိုင်နှင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင်က ဆိုင်လေးကို စိတ်ဝင်တစား မေးလာ၍ အမှတ်တမဲ့
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဓာတ်ပုံဆိုင်လေး ဖြစ်နေ၏။

“စတစ်ကာတွေ ရိုက်တဲ့အခန်း”

“စတစ်ကာက ဘာလဲ”

ဇော ဘေးနားမှာထိုင်ကာ မစ်ရိုက်သောက်ရင်း မျှော်လင့်ရာ
မေးသည်။ သူမ မေးတာကို မဖြေခင် ဖုန်းသံမြည်လာလို့ ကိုင်
လိုက်တော့ သူရ ဖုန်းဖြစ်နေသည်။

“အေး... ငါတို့ ဒီမှာပဲ၊ မင်း လာခဲ့လေ၊ စောင့်နေမယ်”

သူရကို စောက သူတို့ရောက်နေသည့်နေရာ ပြောပြီး
ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။

ဆိုင်ကို သူရနှင့် လွှဲထားခဲ့ပြီးမှ မျှော်လင့်ရာနှင့်အတူ ထွက်
လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူရက စောကို အရေးကြီးသည့်ကိစ္စရှိ၍ လိုက်ရှာခြင်းဖြစ်
သည်။

“မောင်... သူများမေးတာ မဖြေသေးဘူးနော်”

“စော”

“လာ... သူရ၊ ကိစ္စက ဘာလဲပြော”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပစ္စည်းသစ်ကိစ္စ အခြေအတင်
ပြောဆို နေကြ၍ မျှော်လင့်ရာကို မေ့သွား၏။

“မောင်”

ဒေါသနှင့် သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းစကို သူမ ဆွဲလုပ်မှ စောက
မျှော်လင့်ရာကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ မျှော်လင့်ရာ”

“ဟိုအခန်းလေးထဲ သွားမလို့”

“သွားလေ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လို့လား”

“ဓာတ်ပုံ”

“အင်း”

“ဒါဆို မောင်နဲ့ သူများ ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်နော်”

“ဝါသနာမပါဘူးကွ”

“ငါတော့ ဝါသနာပါတယ်၊ ငါနဲ့ ရိုက်မလား မျှော်လင့်”

သူရစကားအဆုံးမှာ သူမ ခြေဆောင့်ပြီး နှုတ်ခမ်းစုသည်။

“မောင်နဲ့ပဲ ရိုက်ချင်တာ၊ ကြားထဲက ဝင်ရှုပ်မနေနဲ့”

“ကဲ... စော၊ မင်းကိစ္စ အရင်ရှင်းလိုက်ဦး”

“လာပါမောင်ရဲ့၊ ခံစားလေးပါ၊ သူများကို မချစ်ဘူးလားလို့၊

ချစ်ရင် သူများကို အလိုလိုက်ဦးမှပေါ့”

“လိုက်သွားကွာ၊ မင်းလည်း သူ့ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟိတ်ကောင် သူရ”

မျက်နှာနီနီနှင့် သူ အော်တော့ သူရက သဘောကျစွာ
ရယ်သည်။

“ဘာလဲ၊ မင်းက သူ့ကို မချစ်ဘူးလား”

“မင်းပါးစပ်ကြီး မပိတ်သေးဘူးလား သူရ”

“မောင်က သူများကို မချစ်ဘူးလား”

“ဓာတ်ပုံရိုက်မှာဆို လာ... သွားမယ်”

“ဟင့်အင်း... သူများမေးတာကို ဖြေမှ”

ဇော ခေါ်ပေမယ့် ဓာတ်ပုံရိုက်မည့်နေရာကို သူမ မလိုက်ဘဲ
ပေကပ်ရပ်နေတော့ သူ စိတ်ရှုပ်သွား၏။

“ဟိတ်... လာလေ”

“မလာပါဘူး၊ သူများကို ချစ်လား”

“ချစ်တယ်... ချစ်တယ်... လာ”

“ဟေး... ဒါမှ သူများ မောင်”

မျှော်လင့်ရာ ခုန်ပေါက်ပြီး ပျော်နေတာကို မျက်နှာထား
တည်တည်နှင့် မသိဟန်ဆောင်နေတာကို သူရက ကျိတ်ရယ်
သည်။

“ချစ်ရင် ချစ်တယ်ပေါ့၊ ဘာမှ ဟန်ဆောင်နေစရာ
မလိုပါဘူး”

“သူရ”

“ဘာလဲ”

“မင်း ဆက်ပြောရဲ့ ပြောကြည့်၊ ဒီမှာ တွေ့လား၊
ငါ့လက်သီး”

“အဲဒါပေါ့ ချစ်လည်းချစ်သေး၊ ရှက်လည်း ရှက်သေး
ဆိုတာ”

သူရက ပြောဖြစ်အောင်ပြောပြီး နေရာက ပြေးသွား၍
မျှော်လင့်ရာအလိုကျ ဇောမှာ သူမနှင့် ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်လိုက်ပေမယ့်
မျှော်လင့်ရာကို အပြစ်မတင်တော့။

ချစ်သူအပြုံးတွေက သူ့နှလုံးသားအတွက် အကောင်းဆုံး
အချစ်ဆေးတစ်ခွက် ဖြစ်နေတာ သူပဲ သိသည်။

အခန်း (၂၄)

“မင်းကို ပြောစရာရှိတယ် ဇော၊ ငါ့စာကြည့်ခန်းထဲ လာခဲ့”

ဇောကို ဖေဖေခေါ်တဲ့အချိန်က ညစာ စားပြီးချိန်။ သူ လက်(ဝဲ)တော့ထဲ အသစ်သွင်းထားသော ဂိမ်းကို မျှော်လင့်ရာကို ကစားပြနေသည့်အချိန်ဖြစ်၏။ ဒီအိမ်မှာ လီလီလာနေတာ မှန်ပေမယ့် သူတို့သားအဖတစ်တွေနှင့်တော့ စားသောက်ချိန်တိုင်း မဆုံဖြစ်ခဲ့။

“ရှုတင်ရှိတဲ့ရက်တွေ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့နေ့တွေကျရင် လီလီ အပြင်မှာပဲ စားမယ်နော်၊ တကူးတက စောင့်မနေနဲ့၊ ဇော၊ အဟွန်း အဆာခံစောင့်နေရင် ရောဂါတိုးမှာစိုးလို့”

ဦးမိုးတင်ပေ

အချစ်နှင့်ဝေသာကဏ္ဍာ

၁၈၁

ရွဲပြောတာလား၊ အတည်ပြောခြင်းလား သူ သရုပ်မခွဲတတ်ပေမဲ့ ဇောကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည့် လီလီအပြုံးက လှသည်။

“လက်ဆုံစားဖို့ကိစ္စဆိုတာ ကိုယ် ဘယ်တော့မှ အားမပေးတဲ့ အရာပဲ၊ ဝမ်းချင်းဆုံတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဆာတဲ့သူ စားပေါ့”

လီလီက ဇောတို့အိမ်မှာ ထမင်းပြန်စားသောရက်က လက်ချိုးရေလို့ရအောင် နည်းသည်။ ဖေဖေကလည်း ကုမ္ပဏီမှာ နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်တွေအတွက် ဒင်နာပေးတာမျိုး မကြာခဏ ရှိတတ်သဖြင့် ဒီအိမ်မှာ လက်ဆုံစားခွင့်ကြိုတာ ဇောနှင့် မျှော်လင့်ရာ နှစ်ယောက်တည်း။

“လက်ဆုံစားတာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်းတို့က လက်ရေ တပြင်တည်းစားတာ ဖြစ်သွားပြီ”

သူရက ဇောတို့ထမင်းစားပုံကိုကြည့်ပြီး ဝေဖန်သည်။

“ထမင်းတစ်ပန်းကန်တည်း ထည့်စားမယ်လေ၊ နှစ်ပန်းကန်ဆိုရင် မမိကြိုင်ကြီး ဆေးနေရတာ အလုပ်ရှုပ်နေဦးမယ်”

တစ်ပန်းကန်တည်း ဇွန်းနှစ်ချောင်း တပ်စားခြင်းအား သူမက အရင် စတန်ထင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စကားတပြောပြောနှင့် စရင်းနောက်ရင်းက ထမင်းပိုစားကောင်းစေသလား မသိ။ ကြာတော့ တစ်ယောက်တည်း တစ်ပန်းကန်စားရရင်တောင် လူက

ဦးမိုးတင်ပေ

ဟာတာတာကြီး ဖြစ်လာသည်။ သူမနှင့်ဆို ဘေးနားမှာ ထမင်း တစ်လုပ်စားခဲ့ရသည့် နေ့တွေက အများကြီးဖြစ်သည်။

“အင်း... ဟင်းအဆီနဲ့ နယ်ထားတဲ့ အရသာက စူးရှတဲ့ ငရုပ်သီးအရသာကို ပေးပါတယ်၊ ဒီဘက်က အရွက်ကြော်ကတော့ ငန်တဲ့အရာရှိပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းဝါးစားရင်းက အင်း... ချိုတဲ့ အရသာကို ရရှိလာပါတော့တယ်”

ပါးစပ်က ဘာသာညာညာတွေ ရွတ်ကာ ရုပ်သံလိုင်းတစ်ခုရဲ့ အစီအစဉ်လို ကြေညာထားတာလည်း ရှိသည်။ ဇောတင်မက၊ မျှော်လင့်ရာတို့ ယမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ပြီဆိုလျှင် မိကြိုင်အပါအဝင် အလုပ်သမားအားလုံး ပါးစပ်မပိတ်စတမ်း ရယ်ကြရသည်။ အစဉ် အလာတစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ။ ဒီနေ့တော့ သူတို့ အုန်းအုန်းထ ရယ်မော နေချိန်တွင် ဖေဖေ ပြန်ရောက်လာတာဖြစ်၏။ ထမင်းစားခန်းထဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ အိမ်ပေါ်တက်သွားကာ အကြာကြီး။ အခု စည့်ခန်းထဲမှာ လက်(ပ်)တော့တစ်လုံး ရှေ့ချပြီး ကစားနေကာ မှ ဇောကို လာခေါ်သော ဖေဖေကြောင့် သူ နေရာကထလိုက် သည်။

“မောင် အပြစ်တစ်ခုခု လုပ်ထားလားဟင်”

“မလုပ်ပါဘူး”

ဇောက ကစားလက်စကိမ်းကို အမှတ်တက်အောင် အားသွန် ခွန်စိုက် ကြိုးစားရင်းက ဖြေသည်။ ပြီးမှ ဘေးနားထိုင်ရင်း မတိတ်စဖူး အသံတိတ်ကျသွားတဲ့ သူမကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့် ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖေဖေမျက်နှာက တည်တည်ကြီးနဲ့၊ တစ်ခုခုကို စိတ်ဆိုး နေသလားလို့”

အိမ်နေရင်း ဝတ်ရန် သူ ဝယ်ပေးထားသော ဂါဝန်က ကျောက်စိမ်းရောင်ရောင် လည်ပိတ်က ခါးနောက်နားမှာ ကြိုးစည်း လေးနှင့် ခြေဖျားထိ ဖုံးသောကြောင့် သူမ အသားအရည်က ကျောက်စိမ်းရောင်လဲ့လဲ့လေး ပြေးနေသည်။ ဇောက ဂိမ်းခလုတ် ကို ပိတ်ပစ်ရင်း ခါးဆန့်ကာ အညောင်းဖြေသည်။ ထို့နောက် စိုးရိမ် ပူပန်ခြင်းများနေသော သူမ ဦးခေါင်းလေးကို ဖိမိုးအုပ်ကိုင် လိုက်၏။

“အလုပ်ကိစ္စတိုင်ပင်မလို့ နေမှာပါကွ၊ စိတ်ချ၊ ငါ အဆူခံရ မှဲ့အပြစ် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ထားဘူး၊ ဒီမှာ ဆော့နေ၊ ဖေဖေနဲ့ သွားတွေ့ပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်”

အနက်ရောင်စွပ်ကျယ်နှင့် ကော်ဖီဖျော့ရောင်ဘောင်းဘီကို

ဝတ်ထားသော စောက် သူမကို ပခုံးချင်းပစ်တိုက်ကာ နှစ်သိမ့်ရင်း စာကြည့်ခန်းသို့ ထွက်သွား၏။ စာကြည့်ခန်းတံခါး တွန်းဖွင့်လိုက် တာနှင့် ဖေဖေက စောက်ကို အသင့်မောင့်နေသည်။

“ဝင်ခဲ့... ဇော”

ဦးသုခက မျက်မှန်ပေါ်မှ စောက်ကို ကျော်ကြည့်သည်။

“အရေးတကြီး ပြောစရာရှိလို့၊ ပြီးတော့ မေးစရာလည်း ရှိတယ်၊ ဒီတော့ အရင် ပြောရမလား၊ အရင် မေးရမလား၊ မင်း ကြိုက်ရာရွေး”

“ဖားသားဖက်(စ်) လုပ်လိုက်လေ၊ ပြောပါ၊ ဖေဖေ ကြိုက် တာကို အရင်...”

“မင်း မျှော်လင့်ရာကို ဘယ်အချိန် အိမ်ပြန်ပို့မှာလဲ”

“အာ... ဖေဖေကလည်း”

မေးထောက်ထားတာတွေဖြုတ်ပြီး ခုံနောက်ကို ပက်ခနဲ ကျောမှီတာက ဖအေမေးခွန်းကို စိတ်ပျက်သွားသည်။

“မင်းကို အလိုလိုက်ပြီး ဒီအချိန်အထိ ငါ လက်ခံခဲ့ပြီးပြီ၊ အချိန်တန် အိမ်ပြန်ရစမြဲပဲ ဇော၊ သူ့ရောဂါနဲ့က သူ့အိမ်နဲ့မှ အဆင်ပြေမှာ၊ ငါတို့က ဆေးလည်း မကုပေးဖြစ်...”

“သူက ရူးနေတာမှ မဟုတ်တာ ဖေဖေ၊ ဆေးဆိုတာ

ရောဂါသည်ပီသမှ တိုက်လို့ရတာမျိုးပါ၊ သူက ဒီမှာ နေရတာ စိတ်ချမ်း သာနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ အတိတ်မေ့နေတဲ့သူ၊ အဲဒီသူက ကြယ်ရောင် အသက်စွန့်ပြီး ချစ်ပြသွားတဲ့သူ၊ အဲဒီလိုလူကို ကျွန်တော် ပစ်ပစ် ခါခါ မလုပ်နိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ ဖေဖေ”

စလာပါပြီ။ ဇောရဲ့ ဗီဇ။ ဇောရဲ့ စရိုက်။ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ဆိုရင် ဇောတို့က ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်။ ဘာကိုမှ အလေးမထားနိုင်။ သူ ဖြစ်ချင်တာ တစ်ခုတည်းသာ အာရုံထဲ ထည့်ထားတာမျိုး။ ဦးသုခက ပင့်သက်ရှိက်ရင်း ဇောရဲ့ မှုန် ကုပ်ကုပ်ရုပ်ကို အကဲခတ်သည်။ ထပ်ပြောလည်း အခြေအနေ ထူးလာမည် မထင်။ မျှော်လင့်ရာဆိုသော မိန်းကလေးက အဲဒီ လောက်အထိ အစွမ်းထက်သည်။ ကြယ်ရောင်တုန်းကလည်း အသက်ပေး ချစ်ပြသွားကာ အခု ဇောကျတော့ ဘာမဆို ကာကွယ် မည့်ရပ်နှင့် ဖြစ်သည်။

“ကဲ... မျှော်လင့်ရာကိစ္စက ဆွေးနွေးလို့ မအောင်မြင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး ဇော၊ ဒုတိယအရေးတကြီး ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စ”

အလေးအနက်ထားခြင်းဖြင့် ဖေဖေမျက်နှာက ပျက်ခနဲ တည်သွားသည်။ ကိုယ်ကို ရှေ့တိုးပြီး စားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဖက်

ယုက်တင်တော့ စားပွဲစွန်းနှင့် ရင်ဘတ်က ထိကပ်ပြီးသားမို့ ဘဲဥပုံ စားပွဲကြီး ခြားနေပေမဲ့ ဇောနဲ့တော့ နီးနီးလေးလို ဖြစ်သွား၏။ မျှော်လင့်ရာကိစ္စကို အလွယ်တကူ လျှော့ပေးလိုက်သဖြင့် မတင်မကျ ဖြစ်သွားသောစိတ်က လူကို နှိုးဆော်လိုက်သလိုရှိတာမို့ ဇောက အသင့်အနေအထားဖြင့် နားထောင်နေသည်။

“လီလီက သားနဲ့လက်ထပ်မဲ့ကိစ္စကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီဇော”

အာရုံထဲ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ အမှောင်ကမ္ဘာထဲ ပြန်ဖြုတ်ကျသွားသည်။

“အဲဒီတော့”

“မင်းနဲ့ လီလီကို လက်ထပ်ပေးမယ်”

“လက်ထပ်ဟယ်ဆိုတာ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း ခေါင်းညိတ်ရုံနဲ့ ပြီးသလား ဖေဖေ”

“ဇော”

ဦးသုခက သံပြတ်နှင့်ခေါ်သည်။ ဇောက ဂရုမစိုက်သလို မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ မျက်ဝန်းချင်းပါ တည့်တည့်ဆုံသည်။

“အစောကြီးကတည်းက ကျွန်တော် လေ့လာမယ်လို့ပဲ ပြောခဲ့တာ”

“မိန်းကလေးဘက်ကတောင် ခေါင်းညိတ်လက်ခံပြီးပြီဇော၊ မင်း အခုမှ ဘာထဖြစ်တာလဲ၊ လီလီဆိုတာကလည်း ရုပ်ရည်ကြည့် မလား၊ အောင်မြင်မှုကို ကြည့်မလား၊ အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းကလေးကို မင်းက...”

ဟက်ခနဲရယ်တော့ သွားဖြူတန်းတွေ စီခနဲ ပေါ်လာတာကို ဦးသုခက ငေးကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းရိတ်တီ၊ နှုတ်ခမ်းက ညှို့သော အပြုံးနှင့် ယောက်ျားတန်မဲ့ ချောမွေ့လွန်းသည့် မျက်နှာနှင့် ဇောကို စိုက်ကြည့်တာ ကြည့်မဝ၊ ရှုမဝလွန်း၍ မဟုတ်ပါ။ အလျှံညီးညီး တောက်လောင်သော ဒေါသတွေကြောင့်ဖြစ်၏။ ဖအေပြောသမျှ ကန့်ကွက်မယ်၊ ဆန့်ကျင်မယ်ပဲ သစ္စာဆိုထားသလားမသိသော ဇောကြောင့် ဦးသုခက တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခေါက်သည်။

“မင်းက လီလီကို ငြင်းတယ်ပေါ့”

“အားတော့နာတယ် ဖေဖေ၊ သူပြည့်စုံမှုတိုင်း ရင်ဘတ်ထဲ မရောက်နိုင်တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်၊ ပြီးတော့ ဖေဖေ စီမံသမျှ မနာခံနိုင်တာလည်း ခွင့်လွှတ်၊ ကျွန်တော် တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်မှာပါ၊ မျှော်လင့်ရာရော ဖေဖေနဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်ပါ အဆင်ပြေမဲ့ ဟာမျိုးပေါ့”

ခုံကို ခြေထောက်နှင့် နောက်ပြန်တွန်းရွှေရင်း စောက် အရင်
ထရပ်သည်။

“ဆောရီး ပေပေ”

အခန်းထဲက မထွက်မီ ဘာကို ဆောရီးလုပ်သွားမှန်း မသိဘဲ
သူ့ကို တောင်းပန်သွားပြီးနောက် ထွက်သွားသော ကျောပြင်ကို
ကြည့်ရင်း ဦးသုခက အရပ်ကြီးပြတ်။ ပြောပြန်ရင်လည်း ကိုယ့်ရှုး
ကိုယ့်ပတ်ဦးမည်။

အခန်း (၂၅)

“သမီး ကွန်ဒိုကိုပဲ ပြောင်းနေတော့၊ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စက
စောက် ငြင်းလိုက်တယ် သမီး၊ ဦးသုခကလည်း သူ့သားအတွက်
တော်တော် အားနာနေတယ်၊ ဦးသုခကို အနေကြပ်အောင် မလုပ်
ပါနဲ့၊ သမီးရယ်၊ ကိုယ်က လူငယ်ပေမဲ့ လူလိမ္မာသားသမီးမှန်း
သိအောင် အနေအထိုင်နဲ့ ပြလိုက်ပါ”

ဖခင်ရဲ့စကားက သူမခန္ဓာကိုယ်အနံ့ သွေးတွေကို ပွက်ပွက်
ဆူစေသည်။ မာနနဲ့ဒေါသ ဘယ်လောက် အကွာအဝေးရှိသည်။
သူမ မသိပေမဲ့ အခုချိန်မှာတော့ လူသတ်ချင်စိတ်က အဓိက
ကြီးစိုးနေခဲ့သည်။ သူမကို လက်ထပ်ရန်အတွက် စောက် ငြင်း
ပယ်သတဲ့။ ကြီးစွာသောဒေါသသည် ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ စီးပွဲသွား၏။

“အဲဒါ ဟိုအရူးမ ရှိလို့ဖြစ်မယ် မမရဲ့ သိလား၊ မနေ့က မတွေ့ဘူးလား၊ အရူးကို ဝယ်ခြမ်းပေးတာများ ကြိုးတပ်စက္ကူအိတ်တွေ အများကြီးနဲ့”

“ဟဲ့... ဒါတင် ဘယ်ကသေးလို့လဲ၊ နှစ်ယောက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေလည်း ရိုက်ခဲ့သေးတာပဲကို၊ အရူးမအခန်းထဲမှာ ဓာတ်ပုံတွေတွေ့တယ်”

သူမ လက်အောက်ငယ်သားတွေကလည်း စိတ်ချရသည်။ မည်သူနှင့် မည်သည့်အချိန်တွင် ဆိုတာကအစ အတိအကျ သိရ၏။ လီလီဇေလမ်းက ဒေါသကြောင့် လိုတာထက် ပိုကြသည်။ အပေါ်တစ်ထပ်တည်းတွင်ရှိသော အိပ်ခန်းအကွာအဝေးက အခု မြန်မြန်ရောက်ချင်ပါသည်ဆိုမှ ဝေးနေသလို ခံစားရ၏။ သိက္ခာ၊ မာနနှင့်နှလုံးသားသည် ဒေါသမီးကြောင့် မီးသင့်ရင်ခွင်လို ဖြစ်နေကာ ဘာဆိုဘာမှ မသိချင်တော့။ မထိန်းကွပ်ချင်တော့ မျှော်လင့်ရာရဲ့ အခန်းရှေ့ရောက်တာနှင့် တံခါးကို ဝှန်ခနဲ တွန်းဖွင့်သည်။ အခုမှ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာဟန်တူသည့် မျှော်လင့်ရာက ခေါင်းမှာလည်း သဘက်ကြီးပေါင်းကာ ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း ဝတ်ရုံရှည်က ခါးစည်းကြိုးနှင့် အဖြူဆွတ်ဆွတ်။

“မင်းသမီး”

အံ့သြခြင်းကြောင့် နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှဲ ရေရွတ်ကာ မဟာတပည့်ပွင့်သွားသော အနီရောင်နှုတ်ခမ်းပါးတွေကို မလိုလားစွာ စိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် မျက်ဝန်းတွေက အခန်းတစ်ပတ်လည်သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်မိသောအခါ တွေ့ပါပြီ။ မှန်တင်ခုံ၌ စတင်း(နီ) အသေးလေးနှင့် ထောင်ထားသော ဓာတ်ပုံတွေ။ ခဲရောင်ရုပ်လက်တို့ ဝတ်ထားသော စောလက်မောင်းကိုတွဲ၍ ရိုက်ထားသော ပုံတွေထဲမှာ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အပြုံးက ချိုလွန်းသည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ကောင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေက သူ့စက်ဝင်တောက်ပသွား၏။

“တောက်”

ဒေါသကြောင့် တက်ခေါက်သံပြင်းပြင်း ထွက်သွားသည်။

“အဝတ်အစားတွေ ဝယ်လာတာလည်း အများကြီးပဲ သိလား မမ၊ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ တကယ့်ရည်းစားတွေလိုလို၊ တကယ့် လင်မယားတွေလိုလို”

နားထဲ ကြားယောင်သော စကားတို့ဟာ ဒေါသမီးကို ဆထက်ထမ်းပိုး အရှိန်မြှင့်အောင် လောင်စာလောင်းချနေသည်နှင့် တူသည်။ လီလီက သုံးခန်းတွဲ ဗီရိုကြီးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အတွင်းမှာ ချိတ်ထားသော အင်္ကျီတွေက တံဆိပ်မဖြုတ်ရသေး

သော အသစ်ကျပ်ချွတ်များ၊ ဒေါသက ဦးဆောင်နေသဖြင့် သင့် မသင့်လည်း မစဉ်းစားနိုင်တော့။ လီလီက အင်္ကျီချိတ်မှ ဆွဲဖြုတ် တာလည်း ရှိသည်။ အကုန်ဆွဲချကာ ရောက်ရာပေါက်ရာ လွှင့်ပစ် တာလည်း ရှိသည်။ ဒါ... သင်းတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ငါ့ကို ချောက်ချီတာ။ စိတ်ဝေဒနာသည်။ အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဆွေမျိုးမရှိသူ ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ပြီး လိုလေသေးမရှိ စောင့်ရှောက်သတဲလား။ မိဖုရားတစ်ပါးလို လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်စေသတဲလား။ တွေးရင်း ဒေါသက ဖြစ်လာ၏။

ဒါ သူမမာနကို သက်သက်ချိုးတာလို့ တွေးလေရင်ထဲ နာကျင်စိတ်က ပိုဖိစီးလာလေလေ။ လီလီနှလုံးသားက နာကျင် လေ ဖြစ်သည်။ မိရိတ်က ပစ္စည်းတွေ စိတ်တိုင်းကျ မွစာကြပြီး တော့ ခြေလှမ်းတွေက အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် မှန်တင်ခုံရှေ့ ရောက် သွား၏။ မှန်တင်ခုံပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို လက်နဲ့ အားရှိသ၍ တွန်းဖယ်ချသည်။ မျှော်လင့်ရာကတော့ ဒေါသပြင်းနေသည့် မင်းသမီးကို မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် ငေးနေ၏။

ဒီလောက် ဝုန်းဒိုင်းကြနေတာ သူမ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး။ ကြောက်တာလည်း ပါတာကြောင့် ရပ်နေရာက ခြေတစ်လှမ်းမှ မရွေ့ရဲ။ မင်းသမီးကိုကြည့်ရင်း မသူဇာနှင့်ပဲ တူလာသလို။

မမူနဲ့နဲ့ပဲ တူလာသလိုနှင့် စိတ်ထဲ ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေ အင်အား ကြီးမားလာကာ အော်ဟစ်ငိုချင်တာပဲ သိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ မင်းသမီးလက်ထဲ မြောက်ခနဲ ပါသွားသည့် သူမတို့ရဲ့ ဓာတ်ပုံလေး။ မျှော်လင့်ရာရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကြောက်ရွံ့စိတ်ကို နှမြောတသစိတ်က ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

“မလုပ်နဲ့ မင်းသမီး”

ပါးစပ်က တားလည်းတား၊ မင်းသမီးနား ပြေးသွားကာ ဓာတ်ပုံလေးကို ဆွဲယူသည်။

“ဖယ်စမ်း”

မင်းသမီးက သူမကို ဆောင့်တွန်းပစ်တော့ လူက ယိုင်ထွက် သွားသည်။

“မင်းသမီး”

ချောမောလှပခြင်းတွေက ဒေါသအောက်မှာ စုန်းစုန်းမြုပ် သွားကာ မင်းသမီးက သူမကို စိမ်းစိမ်းရှုရှုကြည့်သည်။

“နင်က ငါနဲ့ ပခုံးချင်းယှဉ်တာလား၊ ဂရုမစိုက်တာလား၊ သက်သက် ငါ့ကို အရှက်ခွဲတဲ့ ပြုဟ်မ၊ ငါ့မာနကို ချိုးချင်တဲ့ဟာမ၊ မရဘူး မျှော်လင့်ရာ၊ နင့်လို ကျပ်မပြည့်တဲ့မိန်းမက ဘယ်တော့မှ ငါ့ကို ယှဉ်လို့မရဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်”

ဓာတ်ပုံတွေ ထည့်ထားသည့် စတင်း(နံ)တွေကို တစ်ထပ်ကြီးစုကိုင်ကာ မြှောက်၍ ပေါက်ကွဲရန် ပြင်ဆင်သည်။ မျှော်လင့်ရာကလည်း ဒီဓာတ်ပုံတွေကို သူမအသက်လို သဘောထားသည်။

“ဟင့်အင်း... မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်နဲ့၊ မင်းသမီး”

“ဖယ်စမ်း... ဂြိုဟ်ဆိုးမ၊ မာယာများတဲ့မိန်းမ”

ဝုန်းခနဲ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းကာ ဓာတ်ပုံဘောင်တွေနဲ့ လူကို ဘယ်ညာတပြန်စီ လွှဲရိုက်ခြင်းကြောင့် မျှော်လင့်ရာက အဆက်မပြတ် ကျရောက်လာသော နာကျင်ခြင်းတွေကို ကာကွယ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့။

“အ... အား... နာတယ် မင်းသမီးရဲ့... အား”

“ဟေ့... လီလီ... မင်း”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားထဲသို့ လူရိပ်တစ်ရိပ် ပြေးဝင်လာသည်။ ရုတ်တရက် မျှော်လင့်ရာကို ပန်းနှစ်ဖက်မှကိုင်ကာ ဘေးကပ်ရပ်ပစ်လိုက်တာက လုံခြုံသော ရင်ခွင်တစ်ခုထဲ ပြုလဲခွင့်ရပြီး နောက် အဆက်မပြတ် ကျရောက်လာသည့် ရိုက်ချက်တွေမှ ကင်းလွတ်ခွင့်ရသွားသည်။ ထိုရင်ခွင်ပိုင်ရှင်ဟာ သူမ အားကိုးသောသူ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် မျှော်လင့်ရာ ဝမ်းသာသွားသည်။

“မောင်”

ချစ်သော မောင့်အမည်ကို တိုးတိတ်စွာခေါ်ရင်း လဲပြီသွားခဲ့တာ ချစ်၍ ကြည်ဖြူသော ချစ်သူရင်ခွင်ဖြစ်နေခြင်းက သူမကို ကံကောင်းသွားစေသည်။

အခန်း (၂၆)

“စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်ကြပါဦးကွယ်၊ တည်ထောင်ပြီးသား အိမ်ထောင်တစ်ခုက လက်မှတ်လေးတစ်ချက် ထိုးလိုက်တာနဲ့ နှစ်နာကြမှာ မင်းတို့ ကာယကံရှင်တွေပဲလေ”

“မလိုတော့ဘူး လေးလေးစိုင်း”

ကျွန်းကနုတ်တပ် ဆိုဟာကြီးမှာ မင်းမိန့်က အမည်နှင့်လိုက် အောင် ခပ်မိန့်မိန့်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။ မင်းခေါင်ကတော့ ဘာမဆို အစ်ကိုကြီးအောင်။ ဒီအစ်ကိုက ဒီနေရာတွင် လဲသေဆုံးလိုက်ဆိုရင် တောင် မငြင်းဆန်ဘဲ အသက်ကို ပေးလှူမည့်သူဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုကြီးတော့ အဖရာတဲ့၊ ကိုမိန့်က ငါတို့အပေါ် မတရားလည်း မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ အခွင့်အရေးတန်းတူပေးတဲ့အပြင် အနစ် နာခံရင်လည်း သူပဲ အနစ်နာခံတာ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုမိန့် ဘာပဲစီစဉ်စီစဉ် ငါက ခေါင်းညိတ်ပြီးသား”

စိုးမိုးစာပေ

အချစ်နှင့်သောကမ္ဘာ

၁၇၇

မူနဲ့ခင်ပွန်း ကိုမင်းခေါင်က အဲဒီလို ပြောခဲ့တာမို့ ခင်ပွန်း သည်ဆီကို အယူခံလည်း မဝင်ချင်တော့။ စိတ်ဆိုးတာထက် စိတ်ပျက်သွားခြင်းဆိုတာ သူမ နားလည်ပါသည်။ ချောင်းသာမှာ မျှော်လင့်ရာ ပျောက်သွားတော့ ငယ်ထိပ်မြွေပေါက်ခံရသလို သူမ ရော မသူစေပါ အပြူးအပြ လိုက်ရှာခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့ ချောင်းသာ၌ မျှော်လင့်က ခြေရာတောင် မတွေ့ရအောင် အရိပ်အယောင် ပျောက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

“ကိုမိန့်တို့ဆီ အကြောင်းကြားမှဖြစ်မယ်”

မတတ်သာသည့်အဆုံးမှာ မသူစေ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေမဲ့ ပြင်းထန် သော အပြစ်ဒဏ်တစ်ခု ခုခံရမည်ဆိုတာ သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး တွေးထားပြီးသား။ သို့ပေမဲ့ ကံကြမ္မာသည် ထင်ထားတိုင်း လွှဲချော် တတ်တာမို့ သုံးဦးဂေဟာသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပေမဲ့ အခါများစွာကလို ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း မခံရပေမဲ့ ကွာရှင်းစာချုပ်နှစ်စောင်က ဆီးကြို နေခဲ့တာမို့ သုံးဦးဂေဟာရဲ့ မိသားစုရှေ့နေကြီး ဦးစိုင်းစံက ငွေမင် ရောင်ဆံပင်တွေ နေရာယူထားသည့် သူဦးခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ခါယမ်းသည်။

“သေသေချာချာ စဉ်းစားကြပါဦးကွယ်”

“ဒါ သူတို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုပေးထားဧည့်”

စိုးမိုးစာပေ

နှစ်နာကြေးပါ။ လင်ပိုင်ပစ္စည်းထက်ဝက်ကို မယားခံစားခွင့် ရှိတယ်ဆိုပေမဲ့ လက်ထပ်ကတည်းက အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ စီမံတာ နာခံပါ့မယ်ဆိုပြီး စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးထားခဲ့ပြီးသားပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ခွဲဝေတဲ့ အတိုင်း သူတို့မှာ စောဒက တက်ပိုင်ခွင့်မရှိတာ သူတို့သိပြီးသားပါ။”

မင်းမိန့်က အနီရောင်ကတ္တီပါဘူးက လက်တစ်ဝါးစာခန့် အရှည်ရှိကာ ထိုထဲ၌ လက်ဝတ်လက်စားတွေရှိမှာ သူမတို့ သိရသည်။ ရတနာဘူးတစ်ဘူးစီ၊ ခြံတစ်ခြံစီ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် စာချုပ်တစ်စောင်စီနှင့် ဘဏ်ထဲ၌ ငွေအကောင့်ဖွင့်ထားခြင်းမှ တစ်ဦးသိန်းငါးရာစီ လွှဲပြောင်းပေးသော စာချုပ်တွေပါရှိသည်။ ဘာဆက်ပြောပြော မထူးတော့တာမို့ ရှေ့နေကြီးက စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ယောက်ျားနှစ်ဦးစလုံး လက်မှတ်ထိုးထားသော ကွာရှင်းစာချုပ်တစ်စောင်စီကို သူမတို့ရှေ့ ချပေးသည်။

“ဇနီးအနေနဲ့ လေးလေးတို့ပြောတာ နားထောင်စေချင်တယ်။ ရှေ့နေတစ်ယောက်အနေနဲ့ အကြံပေးတယ် မယူဆဘဲ ဦးလေးသားချင်းတစ်ယောက်က ပြောတယ်ဆိုပြီး နားထောင်စေချင်တယ်ကွယ်”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း လေးယောက်စလုံး မျက်လွှာချပြီး ငြိမ်သက်ပေးကြသည်။ ဦးစိုင်းစံက သုံးဦးပေဟာ အစဉ်အဆက်ရဲ့ ရှေ့နေကြီးမို့ တရားမျှတတာကို လေးစားတာလည်း ပါသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရလည်း သံယောဇဉ်ရှိပြီးသားမို့ ကောင်းသောလမ်းကို ညွှန်မယ်ဆိုတာ သူတို့နားလည်သည်။

“အဓိကပြဿနာ မျှော်လင့်ရာလေးကို ပြန်ရှာတွေ့ဖို့ပဲ လေ... မဟုတ်ဘူးလား”

အားလုံးက ဆိတ်ဆိတ်နေရင်း ထောက်ခံကြ၏။

“လေးယောက် တကွတပြားစီ ခွဲနေတာထက်စာရင် ဖုစုစည်းစည်းနဲ့ ကလေးကို ပြန်ရှာကြတာ ပိုမကောင်းဘူးလားကွဲ့”

ဦးစိုင်းစံက ရှေ့နေပီပီ စကားကြွယ်သည်။ လိုရာဘက်ရောက်အောင် အလိမ္မာနှင့် ဆွဲယူသိမ်းသွင်းရာမှာလည်း နှစ်ယောက်မရှိ။ ဒီလိုပြောတာ ဟုတ်သည်ဟု အားလုံးက ခေါင်းညိတ်မတတ်၊ ဖြစ်သွားတဲ့အထိ ဦးစိုင်းစံရဲ့ ရည်ရွယ်လိုရင်းက အောင်မြင်သည်။

“ဒီတော့ သံယောဇဉ်ရှိပြီးသား လူချင်းပဲ ခွင့်လွှတ်သင့်တာကို မောင်ရင်တို့ဘက်က ခွင့်လွှတ်”

“ကျွန်တော်တို့က ခွင့်မလွှတ်ဘူးလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးလေးလေးစိုင်း”

မင်းခေါင်က ပြောရင်း ဇနီးဖြစ်သူထံ မျက်လုံးဝေကြည့်တာ သံယောဇဉ်လက်ကျန်နှင့်ဖြစ်သည်။

“ဖြစ်သမျှအကြောင်းစုံ သိချင်တာ၊ ချောင်းသာကို ညီမ လေးနဲ့ ထည့်လွှတ်ကတည်းက သူတို့က ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ပွား အနေနဲ့ ယုံကြည်ပြီး လွှတ်ခဲ့တာကို ဘာတွေကြုံခဲ့သလဲ၊ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ မပြောပြတော့ ဆက်ပြီး ယုံကြည်နေရင်လည်း အလကားပဲပေါ့ လေးလေးစိုင်း”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

မင်းခေါင်ရဲ့စကားကို ဦးစိုင်းစံက မဆိုင်းမတွ ထောက်ခံ သည်။ သူ့စာနှင့် မူနွဲ့ကတော့ ငြိမ်သက်စွာရှိနေရာမှ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း နှစ်ယောက်ချင်း နားလည်သော အဓိပ္ပာယ်တွေ အသံတိတ်ကူးလူး ဆက်သွယ်နေပြီးမှ မူနွဲ့က စိတ်ပိုင်းဖြတ်သလို နှုတ်ခမ်းကို တင်းနေအောင် စေ့လိုက်၏။

“မူနွဲ့ ပြောပြပါ့မယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကိုင်း... သူ့စာ၊ ညည်းကရော မူနွဲ့ ပြောတာကို လက်ခံမယ် မဟုတ်လား”

မသူ့စာက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး...

“လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝန်ခံမှာပါ လေးလေးစိုင်း၊ သူ့စာ

တို့ မျှော်လင့်အပေါ် လွန်ခဲ့တာတွေ ရှိပါတယ်၊ ဝန်ခံပြီးရင် ကိုမိန့်တို့ ကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ၊ မကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ သူ့စာ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးပါ့မယ်၊ ပြီးတော့ ဒီပစ္စည်းတွေ ကိုလည်း သူ့စာ မယူတော့ပါဘူး”

သူ့စာက သူမရှေ့ရှိ ရတနာဘူးတွေ၊ စာချုပ်တွေကို မင်းမိန့် တို့ဘက် ပြန်တွန်းပို့သည်။

“သူ့စာ မယူတော့ပါဘူး”

“မူနွဲ့လည်း မသူ့စာနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ မျှော်လင့်ကိုရှာဖွေဆိုတာ သဲလွန်စတော့ မပျောက်ပါဘူး၊ မူနွဲ့တို့ ချောင်းသာမှာတုန်းက ကြယ်ရောင်နဲ့ ခွဲမရအောင်တူတဲ့ လူတစ်ယောက် တွေ့ခဲ့တယ်”

မင်းမိန့်နှင့် မင်းခေါင်ရော လေးလေးစိုင်းပါ ထိုင်နေရာမှ ကိုယ်ကြီးတွေ ကြွမတတ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ မူနွဲ့ စကားကို သူ့စာက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံသည်။

“လိုအပ်မလားတော့ မသိဘူး လေးလေးစိုင်း၊ ရီဆက်ရှင် ကနေ အဲဒီတစ်ယောက်ရဲ့ လိပ်စာကို သူ့စာတို့ အရတောင်းခဲ့ပါ တယ်”

သူ့စာ ကမ်းပေးသော လိပ်စာကတ်လေးကို ဦးစိုင်းစံက လှမ်းယူသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်က ဒီဟိုတယ်မှာပဲ နှစ်ယောက်ခန်း တစ်ခန်း သူ့မှာခဲ့ပါတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာမည် ဇောနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ကြယ်ရောင်လင်း၊ မျှော်လင့်ရာဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ပါတဲ့”

မင်းမိန့်က ထူးဆန်းလွန်းစွာ မျက်ခုံးပင့်ပြီး ညီဖြစ်သူကို လှည့်ကြည့်သည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်လကျော်ခန့်က ညီမလေးနှင့် ကြယ်ရောင်လင်း ခိုးပြေးရန် ကြိုးစားတဲ့ည။ ထိုညမှာပဲ ကြယ် ရောင်လင်းက အက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတဲ့ည။ သုံးဦးဂေဟာမှ ပြိုဟ်ဆိုး စဝင်တဲ့ည။ ထိုအဖြစ်အပျက်နဲ့ ဒီတစ်ယောက် ဘယ်လို ပတ်သက်နေလဲဆိုတာ သူ စဉ်းစား၍ မရ။

“သူ ဘယ်သူလဲ လေးလေးစိုင်း”

အလျင်စလို မေးသံက မင်းခေါင်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ သည်။ ဦးစိုင်းစံက ပါဝါမျက်မှန်ထူကြီးကို လက်ညှိုး၊ လက်မနှင့် ပင့်တင်ပြီး လိပ်စာတစ်ခုကို သူတို့ရှေ့ ချပေးသည်။

ဇော

အီလက်ထရောနစ် စင်တာနှင့် ဆားဗစ်စင်တာ အမှတ်-.....၊ ယုဇနပလာဇာ၊ ပထမထပ်။

အခန်း (၂၇)

“တိုက်ခန်းပေမဲ့ အကျယ်ကြီးပဲနော်၊ အယ်... ရေတံခွန် အတုလည်း ပါတယ်၊ ဒီမှာ ငါးကန်ရော၊ အဟီ... မောင့်အိမ်လေး က သူများနေချင်တဲ့အတိုင်း ကွက်တိပဲ”

တစ်အိမ်လုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ဇာနားတပ် စကဒ် လေးကို လက်ဖျားလေးနဲ့ ဆွဲမရင်း တစ်ပတ်ကိုယ်ကိုလှည့်တော့ စကဒ်လေးဝဲသွားတာကို ဇောက ချစ်မြတ်နိုးစွာ အခန်းထောင့်မှာ မှီပြီး ကြည့်သည်။ အညှီရောင် လည်ပင်းပြဲပြဲတီရှပ်လေးကို ဇာနားတပ် စကဒ်ကျ အဖြူ၊ အင်္ကျီပေါ်မှ သိုးမွေးကဲ့ကဲ့ ထိုးထား သော အပေါ်ထပ်အင်္ကျီ တစ်ထည် ထပ်ဝတ်ထားကာ ဆံပင်တွေ ကို မြင့်မြင့်လေး စည်းထားတာကြောင့် သူမပုံစံက ရှိရင်အံ့

အသက်ထက် နုနုနယ်နယ်။ မျှော်လင့်က မီးဖိုခန်း၊ ဘုရားခန်းတွေကို စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ကြည့်ပြီး နောက်တစ်ခန်း ဖွင့်ကြည့်တော့ အိပ်ခန်း။ အခန်းအလယ်မှာ နှစ်ယောက်အိပ်ခိုတင် အကျယ်ကြီး ရှိကာ အဖြူခံပေါ် ပန်းရောင်ရိပ်ရိပ် အပွင့်ကြီးတွေပါသော အိပ်ရာခင်းက ထိရက်စရာတောင် မရှိ။ အခန်းထောင့်မှာ ဆွဲတံခါးနှင့် နံရံကပ်မီရှိကြီးကလည်း သုံးခန်းတွဲအမြင့် အကြီးကြီးက အဖြူရောင် ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာကြည့်”

မောင်က မျက်လှည့်ဆရာဟန်ပန်းမျိုးနဲ့ မီရိုကြီးကို ဖွင့်ပြတော့ အထဲမှာ အသွေးအရောင်စုံလင်သော အဝတ်အစားတွေက တစ်ထပ်ကြီး။

“ဒါတွေက ဘယ်သူ့ဖို့လဲဟင်... မောင်”

အံ့ဩတိုင်း မျက်ဝန်းလေး ပိုပြူးကာ မျက်တောင်လေးကော့တက်လာသည့် အရပ်မလို မျက်နှာလှလှလေးကို ချစ်စနိုး စိုက်ကြည့်သည်။

“ဒါတွေအားလုံး မင်းအတွက်”

“သူများ ဝတ်ရမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဝတ်ရုံတင်မကဘူး၊ ဒီတိုက်ခန်းထဲက ပစ္စည်းအားလုံးက

မင်းအပိုင်”

“ဟေး”

ထအော်တော့လည်း ကလေးတစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းစင်စွာ။ အဝတ်အစားတွေမှာ အာရုံက ကြာကြာမထားဘဲ အိပ်ခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

“ဝရန်တာပါ ပါတယ်၊ ကြည့်စမ်း... သူများကလေ ဝရန်တာဆို အထပ်မြင့်မှ ကြိုက်တာ၊ လူတွေအားလုံးကို အပေါ်ကနေ စီးမိုးမြင်ရတဲ့ ခံစားချက်က ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲဆိုတာ မောင် သိလား... ပြော”

ဝရန်တာဆွဲတံခါးကိုဖွင့်ပြီး လွင့်ခနဲ ပြေးထွက်သည်။

“အမြင့်ကြီးပဲ၊ ကြည့်စမ်း... ဘုရားလည်း လှမ်းဖူးလို့ ရတာပဲ မောင်ရဲ့၊ အို...တိမ်တွေနဲ့ နီးနီးလေးလို့ ခံစားရတာ တကယ် ပျော်စရာကြီး”

ဝရန်တာမှာ လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းထားတော့ လေတိုးခြင်းကြောင့် အင်္ကျီတွေ၊ စကင်တွေက လေအငွေ့မှာ တဖျတ်ဖျတ် လူးလွန်လာကြသည်။ ဆံပင်တွေကအစ လေထဲ တလွန်လွန် တလူးလူး။ မျက်ဝန်းတွေမှိတ်ပြီး လေတိုးတဲ့ဒဏ်ကို ခံစားနေရတာမို့ မျက်တောင်ကော့တွေနှင့်အတူ ပါးပြင်ပေါ်က သွေးကြော

စိမ်းတွေ တလှုပ်လှုပ် ခုန်နေတာကအစ နေအလင်းရောင်အောက်မှ ထွက်ထွက်ရှားရှား တွေ့ရသည်။ တိမ်တွေရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့်လား၊ သူမကို စေ့စေ့ကြည့်တိုင်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ခံစားရသော ရင်ခုန်သံ တွေကြောင့်လား မသိ။ ဇောသည် ကိုယ့်ရင်ဘတ်၏ ပြောင်းလဲခြင်းကို တစ်စထက်တစ်စ သိမြင်လာခဲ့သည်။

“မျှော်လင့်ရာ”

“ရှင်”

လူငယ် မျက်နှာအလှည့်မှာ သူမေးဖျားက သူမ ပန်းပေါ်လာတင်ထားတာမှ ပါးပြင်ချင်း ထိကပ်သွားသော ခံစားမှု၊ မျှော်လင့်ရာအနောက်မှနေ၍ မောင်က ဝရန်တာဆီ လက်လှမ်းထောက်ထားတာကြောင့် သူမကျောပြင် သူရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွား၏။

“မောင်”

ချက်ချင်း ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပေမဲ့ အောင်မြင်ခြင်း မရှိဘဲ မောင့်ထွက်သက်နွေးက သူမပါးပြင်ကို ထိတိုးခတ်နေ၏။

“ပြောစရာရှိတယ်”

“ဟင့်အင်း... ဒီလိုကြီး သူများ မနေတတ်ဘူး”

“မောင့်ကို ချစ်တယ်ဆို”

သူ့ကိုယ်သူ မောင်ဟု သုံးနှုန်းတာကြောင့် သူမ တစ်ကိုယ်

လုံး နွေးထွေးခြင်းက လွှမ်းခြုံသွားသလို ခံစားရသည်။

“ဟို... ချစ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့...”

ပါးပြင်မှာ ပန်းနုရောင်က တစ်စထက်တစ်စ အရောင်ရင့်လာတာ နီမြန်းမြန်းဖြစ်တော့မတတ်။ ကိုယ်ကို လိမ်တွန့်ပြီး ရုန်းနေတာလည်း ဇောက သိသိကြီးနဲ့ အတင်းဖိကပ်ထားကာ ဝရန်တာလက်ရုန်းပေါ် တင်ထားသည့်သူမလက်တွေပေါ် အပေါ်မှ ဖိမိုးအုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“မောင်တို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားပြီလေ၊ မရုန်းနဲ့တော့၊ မျှော်လင့်ရာကို မောင် လက်ထပ်မယ်”

“လက်ထပ်မယ်”

ဆတ်ခနဲ ဒီဘက်လှည့်ရပ်တော့ သူနဲ့သူမက ရင်ဘတ်ချင်း ထိကပ်လျက်သား။ အနီးကပ် မြင်နေရတဲ့ မျက်နှာလေးကို ဇောက မေးဖျားမှ ဆွဲမောရင်း ရွှန်းလဲ့တောက်ပသော မျက်ဝန်းတွေနဲ့ မျှော်လင့်ရာ မျက်ဝန်းတွေထဲ နင့်နင့်သည်းသည်း စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ဒီအိမ်လေးထဲမှာ မောင်နဲ့ မျှော်လင့်ရာ အတူနေကြမယ်၊ မင်းသမီးလည်း မရှိဘူး၊ မျှော်လင့်ရာ ကြောက်တဲ့ ဖေဖေလည်း မရှိဘူး၊ မောင်တို့နှစ်ယောက်တည်း”

ဒီလိုဆိုရင်တော့ စောက သူမကို စည်းရုံးသွားနိုင်ပြီ ထင်သည်။ ရှက်ရွံ့ရိပ်တွေ လွင့်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတာက လေနှင့်ရာ ပြေးသွားတဲ့ တိမ်တစ်စုနယ်။ စောနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။

“ဒါဆို မောင်က မင်းသမီးကို လက်ထပ်တော့ဘူးပေါ့၊ သူများကိုပဲ ချစ်ပြီးသူများကိုပဲ လက်ထပ်မှာပေါ့၊ အဲဒီလိုလား။”

စောက ခါးသေးသေးလေးကို ဆွဲပွေတော့ သူမက အလိုလို သူရင်ခွင်ထဲ ငိုက်ကျလာသည်။

“မယ့်ဘူးလား၊ ဓဏနေရင် သူရ လာလိမ့်မယ်၊ မောင် လက်ထပ်စာချုပ် ဝယ်ခိုင်းထားတယ်၊ မောင်တို့ လက်မှတ်ထိုးပြီး တရားဝင် လက်ထပ်ကြမယ်လေ”

အချစ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ သူရဲကောင်းဆန်ချင်ကြောင်း စော ကောင်းစွာနားလည်ပြီဖြစ်သည်။ လီလီ အတိုက်အခိုက်ကြား ထဲက ကာကွယ်ချင်သည်။ ဖေဖေငြိငြိငြင်မှုတွေထဲက ခေါ်ထုတ်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမကို တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ထားရန် စဉ်းစားပေမဲ့ စိုးရိမ်လွန်သော နှလုံးသားက လက်မခံခဲ့။

“မင်း စိုးရိမ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ စော၊ မင်း မခွဲနိုင်နေတာ”

သူရက ဆရာကြီးအထာနှင့် ထောက်ပြခဲ့သည်။

“မင်းကိုယ်မင်း သတိထားမိလားတော့ မသိဘူး၊ အေး

လေ... ကာယကံရှင်ထက်စာရင် ဘေးလူက ပိုသတိထားမိတာ များပါတယ်၊ မင်း အရင်စော မဟုတ်တော့ဘူး၊ နူးညံ့တတ်တယ်၊ ကြင်နာတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ချစ်တတ်လာတယ်”

ပြောလည်း ပြောတတ်သည်။ သူရတို့များ အချစ်အကြောင်း မြည်းစမ်းဖူးတာ မဟုတ်ဘဲ ပြောပုံက တကယ့်ဝါရင့် သမ္ဘာရင့် စတိုင်(လ်)။ ပြီးတော့ ထပ်ဖြည့်စွက်သေးသည်။

“အချစ်မှာ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကာကွယ်ချင်ကြတာ ဒါထုံးစံ”

ဟုတ်မဟုတ် မသိပေမဲ့ ပြန်ဆန်းစစ်သောအခါ သူမအပေါ် သူစိတ်နှလုံးက ထိုသို့ နှေးလဲနေတာတော့ သေချာပါသည်။ အနားမှာရှိလျှင် လက်ကလေး ဆွဲထားချင်သည်။ အဝေးရောက် မသွားအောင် ခေါ်ထားချင်သည်။ သူမ ရယ်မော ပျော်ရွှင်နေတာပဲ မြင်ချင်လျက် သူမ ငိုနေသည့် မျက်ရည်တစ်စက်က စောအတွက် အဆိပ်ရိုင်းတစ်ခွက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဖြေ... မောင့်ကို ချစ်လား”

တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသော ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းပါးမှာ တိမ်းမှူးစွာ သူ စိုက်ကြည့်ရင်း မေးတော့ သူမက မျက်တောင်ရှည် တွေ ပိတ်ကျအောင် မျက်ဝန်းတွေ မှိတ်သွား၏။

“အင်း... ချစ်တယ်”

တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ချက်ချင်း
 နွေးထွေးသွားတော့ မျှော်လင့်ရာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ အလန်၊
 တကြား။ သို့ပေမဲ့ သူမမျက်နှာအစိတ်အပိုင်းတွေအပေါ် မောင့်
 အနမ်းတွေ သိုသိပ်နွေးထွေးစွာ ဖြန့်ခင်းလာသည့်နောက် မငြိမ်
 မသက်လှုပ်ခပ်နေ၍ အတင်းဖိပိတ်ထားသော မျက်တောင်ရှည်
 တွေကို မောင် မြတ်နိုးစွာ နမ်းတာလည်း သိသည်။ နားသယ်စပ်မှ
 တစ်ဆင့် လည်တိုင်ကျောအထိ အနမ်းတွေက နူးညံ့ညင်သာစွာ
 သက်ဆင်း ရှုပ်တိုက်သွားတာလည်း သိသိမြီးနဲ့ လူက လေဟာ
 နယ်ထဲ ပျံနေရတဲ့အတိုင်း မောင့်ကျောပြင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
 ပြန်ဖက်ထားလိုက်၏။

“မောင်တို့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး”

အခန်း (၂၈)

“မင်းတို့ လက်ထပ်ကြတာ ဒါပဲလား၊ အပြင်းလည်း မပါ
 ဘူး၊ ဘီယာလေးနဲ့တင်”

သူရက မကျေမနပ်နှင့် ဝေဖန်ရေးလုပ်သည်။ စောက
 လက်ထဲရှိ တစ်ရှူးကိုလုံးကာ ပိတ်ပစ်သည်။

“ဘာလို့ လက်ထပ်ရလဲဆိုတာလည်း မင်း သိသားနဲ့”

“တစ်အိမ်တည်း အတူနေချင်လို့လေ”

“အဲဒါ သူ့အတွက်ပါ၊ ငါ့အိမ်မှာ အဆင်မပြေတာလည်း
 မင်း သိသားနဲ့”

စောက ဘီယာဘူးကိုဖောက်ရင်း ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်ကာ
 ပြောသည်။

“သိတယ်လေ၊ မင်း သူ့ကို ပထုတ်ချင်တာ၊ ဒီတိုင်းနေလို့ မသင့်တော်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ မင်းက လက်ထပ်ထားတယ်ဆိုပေမဲ့ တရားတော့ မဝင်ဘူး”

“ရှုး... တိုးတိုးပြောစမ်းပါ သူရရာ၊ ကြားသွားမယ်ကွ၊ မင်းကလည်း ဘီယာသုံးလေးဘူးနဲ့ မူးနေပြီလား”

“နီး... နီး... မမူးဘူး၊ မင်းကို သနားလို့ပါ၊ ထမင်းပိုင်းကြီး ရှေ့မှာ ဟည်းထနေတာ မြင်ရပြီး မစားရတဲ့ဘဝ”

“ဟေ့ကောင်”

ဇောက မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် ထဟန့်သည်။ မျှော်လင့်ရာ ကြားသွားမှာလည်း စိုးသည်။ ကိုယ် ဖြူစင်တာ ကိုယ် အသိဆုံး။ ချစ်စရာလေးရှိ ချစ်သည်။ မြတ်နိုးထိုက်၍ မြတ်နိုးသည် ဆိုပေမယ့် အချစ်နဲ့ တဏှာရမ္မက်က အဝေးကြီးမှာပဲဖြစ်၏။ ပစ္စုပ္ပန်က သေချာမှုရှိသလောက် အနာဂတ်က ကိုယ့်မူပိုင်လို့ မည်သူမှ အာမမခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဇောက ပစ္စုပ္ပန်ကို တန်ဖိုးထားသည်။ ချစ်ခွင့် ရသလောက် ချစ်ချင်ပေမဲ့ သူ့အချစ်ဟာ မှတ်ကျောက် အတင်ခံရသော အချစ်စစ်စစ် ဖြစ်၏။

“ငါက မင်းအတွက်ပြောတာ ဇော၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်အထိ မင်းအနားမှာ သူရှိတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကို အရမ်းချစ်တယ်၊

ဒါ ငါလည်း သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အတိတ်ကို ပြန်သတိရတဲ့ အခါကျရင် မင်း အသည်းကွဲရမှာစိုးလို့ ငါ သတိကြိုပေးထားတာ ဇော၊ ချစ်လို့ ခြေတာလေ၊ နင်းဖို့ ခြေတာမှ မဟုတ်တာ၊ အချစ်ဆိုတာလည်း သိမ်းပိုက်ခြင်းပါမှ ခိုင်မြဲတာမျိုး”

ဇောကတော့ သူရ ပြောသမျှ ခေါင်းတွင်တွင်ခါသည်။ အမြဲပုံတို့ တစ်စီဝေကျနေသော ဘီယာကို မော့ချတော့ လည်ချောင်းနှင့် ရင်ဘတ်ထဲ အရင်အေးစိမ့်ပြီးမှ ခါးသက်ခြင်းက နောက်ဆက်တွဲ အရသာအဖြစ် ကပ်လိုက်လာ၏။ အချစ်သည် စချစ်တုန်းမှာ အေးမြသလိုနှင့် နောက်ပိုင်းတော့ ခါးလာလေသလား။ ဇော မသိ။ သို့ပေမဲ့ အချစ်ရဲ့ ဂုဏ်သတ္တိထဲ မူးယစ်ရီဝေခြင်းလည်း ပါဝင်လာတတ်တာမို့ ဇောက ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဘီယာကို ဖန်ခွက်ထဲ လှယ်မထည့်တော့ဘဲ ဘူးလိုက်မော့ချသည်။ ပြီးမှ ဘီယာပေနေသော နှုတ်ခမ်းပါးနားတွေကို လက်ဖမိုးနှင့် ဆွဲသုတ်သည်။

“ငါကတော့ အချစ်ဆိုတာ ချစ်နေရင် ပြီးတဲ့ကောင်ပါ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝန်ခံခဲ့သည်။ ထိုညက ဝိုင်းသိမ်းတော့ ညတစ်နာရီနီးပါး။ ဘီယာအရှိန်ကြောင့်လား၊ နှလုံးသားဝိုင်းကြောင့်လား မသိဘဲ လူက မူးယစ်ရီဝေနေပေမဲ့ သူက အသိစိတ်တော့

၂၄

ထုဘဉ္ဇနီ

မမဲ့ခဲ့ပါ။

အိပ်ခန်းတံခါး တွန်းဖွင့်ကြည့်တော့ သူမက မင်္ဂလာ ခုတင်ကြီး ပေါ်မှာ ကျွေးကျွေးလေး အိပ်ပျော်လျက်။ ဇောက ဂွမ်းစောင်ထူကြီး ကို သူမကိုယ်ပေါ် လွှမ်းခြုံပေးရင်း လှပအိန္ဒြေသော ဆံနွယ်ရှည်တွေ ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆွဖွေနေတက်၍ ပွေးနေသော လည်တိုင်ကြောမှာ ခဏလောက် အတိတ်မှေ့သွားချင်သော်လည်း ဇော နမ်းဖြစ်ခဲ့တာ နဖူးပြင်ဆီ သူ့အနမ်းက သိမ်မွေ့နှူးညံ့စွာ ရောက်ရှိသွား၏။

ဦးစိုးစာပေ

အခန်း (၂၉)

“သူများ ကြယ်သီးတပ်ပေးမယ်”

“နေပါကွာ၊ အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ အပေါ်နဲ့အောက် မှားနေမှ ပြင့်”

“အံ့မယ်... လူကို အထင်သေးတယ်ပေါ့”

အဖြူရောင် ညအိပ်ဂါဝန် မလဲရသေး၊ အိပ်ရာထစမို့ ပျော့အိ နေသော ဆံနွယ်တို့က ရှုပ်ပွမနေသော်ငြား မျက်နှာကလေးကတော့ မို့အစ်အစ်လေး။ မျက်ဝန်းတွေက ကြည်ပြီး တောက်ပနေသော ပါးမို့တွေကျတော့ နီမြန်းမြန်း။ မျက်စောင်းပဲထိုးထိုး၊ ရယ်မောနေ တာ ပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်ဝန်းတို့ အလိုလို မှိတ်ကျကာ မျက်တောင်ကော့ တွေ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေတာကလည်း အသည်းယားစဖွယ်ပါ။

ဦးစိုးစာပေ

“မောင်က သူများကို နှိုးမှ မနှိုးတာ”

လက်ကြယ်သီးတွေ အတင်းလိုက် တပ်ပေးရင်းပြောတော့
ဇောက ခေါင်းမော့ရယ်သည်။

“အင်း... မောင်မိန်းမလေးက တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်အလုပ်
တွေ လုပ်နေရတော့ ပင်ပန်းသွားမှာစိုးလို့၊ အိပ်ပါစေလို့ ထားလိုက်
တာ”

“ဒါလည်း လူကို ရွဲတာပဲပေါ့”

ဒီအိမ်စရောက်ကတည်းက အိပ်အကူမရှိ၍ သူမက မချက်
မပြုတ်တတ်။ မနက်စာတော့ နီးစပ်ရာ ထမင်းဆိုင်က ချိုင့်ဆွဲမှာ
စားကာ ညစာကျ မောင် ပြန်လာရင် ရက်စကောရင့်တစ်ခုခုကို
သွားစားတာ အကျင့်ပါနေလေပြီ။ ညဆိုလည်း မျှော်လင့်က တီဗီ
အစီအစဉ် တစ်ခုခုကြည့်ရင်းဖြစ်စေ၊ စာအုပ်ဖတ်ရင်းနဲ့ဖြစ်စေ၊
အိပ်ပျော်သွားတာ များပါသည်။ မနက်နှိုးမှပင် မောင်က ဒရင်း
ဘတ်ပေါ် အိပ်အိပ်နေတာ တွေ့ပါများ၍ မေးကြည့်သည်။

“ဟရင်းလုပ်ရင်း ခဏမှေးမယ်ဆိုပြီးနေတာ၊ အဲဒါ သတိ
လစ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတာ တရားပဲကွ၊ မောင် လာမအိပ်တော့
မောင်မိန်းမ ခုတင်အကျယ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်
လပ်လပ် အိပ်ရတာပေါ့”

သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း အခွေထဲမှာပါသည့် လက်ထပ်ပြီးစ
ဖြစ်စဉ်တွေကို ကြောက်တာနှင့် အံ့ကိုက်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ မောင်
အင်္ကျီကို ကြယ်သီးကူတပ်ပေးပြီးတာနဲ့ ခုတင်ခေါင်းရင်း၌ ထောင်
ထားသော ဖိုတိုစတင်း(နီ)လေးထဲမှ မောင်နှင့်သူမ ဓာတ်ပုံတွေကို
ကြက်မွေးအသေးစားနှင့် ဖုန်လိုက်သုတ်သည်။ မောင်က သူမကို
ကြည့်ကာ ပြုံးသည်။

“အဲဒီဓာတ်ပုံထဲက မောင်ကိုပဲ အာဘွားပေးနော်၊ အပြင်က
သက်ရှိလူကို ဂရုမစိုက်လည်းဖြစ်တယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“မောင် အဲဒီလို မပြောပါနဲ့၊ ဒါ သူများတို့ရဲ့ တစ်ခုတည်း
သော အမှတ်တရလေ၊ မောင်နဲ့သူများမှာ ဒီလို တွဲရှိက်ထားတဲ့ပုံက
ဒီတစ်ပုံတည်းရှိတာကို၊ ပြီးတော့ မောင်မရှိတဲ့ တစ်နေ့ကုန်လုံး
သူတို့ကိုပဲ အဖော်လုပ်နေရတာ၊ အပြင်ကမောင်က ပဲသိပ်များတော့
သိပ်မချစ်ချင်တော့ဘူး”

အပြာနုရောင် ရုပ်လက်တိုက် ဘော်ဒီဖစ်ကို မီးခိုးရောင်
စက်(နီ)နီနှင့် တွဲဝတ်ထားသော မောင်ကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း
ပြောတော့ မောင်က ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ မောင်လှတာ ကျိတ်ပြီး မနာလိုဖြစ်နေတာ
ပေါ့... ဟုတ်လား၊ အခုမှပဲ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါ်တော့တယ်”

“ဘာမှ မနာလိုမဖြစ်ပါဘူး”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ”

သူမ နာတံချွန်ကို မနာအောင် ဖွဖွဆွဲကာ ပြောတော့
မျှော်လင့်ကလည်း မဖြစ်ဘူး၊ ဖြစ်တယ်နှင့် အပြိုင်အဆိုင် အော်ငြင်း
နေရာမှ ဖုန်းတီးလုံးသံ ဆူဆူညံညံကြောင့် မှန်တင်ခုံပေါ် တင်ထား
သော မောင့်ဖုန်းကို သူမက လှမ်းယူသည်။

“ဟဲလို”

“မျှော်လင့်ရာ... ငါ သူရပါ၊ ဟိုကောင်ကြီး ရှိသလား”

“အင်း... ရှိတယ်၊ မောင်... ကိုသူရတဲ့”

မောင့်ထံ ဖုန်းလှမ်းပေးပြီး သူမက အိပ်ရာခင်းတွေ ဆွဲဆန့်ကာ
မွေ့ယာတုံးအောက် လေးဘက်လေးတန် အနှံ့ဖိသည်။ ညက
ခြုံထားခဲ့သော ဝှမ်းစောင်ထူကြီးခေါက်၍ ခုတင်ခြေရင်း၌ ထား
သည်။

“အေး... သူရ ပြော”

မောင့်ဖုန်းပြောသံ ကြားနေရတာမို့ သူမက မျက်နှာသစ်ရန်
ရေချိုးခန်းဆီအသွားမှာ အခန်းဘဲလ်သံကို ကြားရ၏။

“တီး... တောင်”

လူခေါ်ဘဲ(လ်)ကြောင့် ရေချိုးခန်းဆီ ခြေဦးမလှည့်တော့ဘဲ

ဧည့်ခန်းဆီ ထွက်သည်။

“ဘာ... သူရ၊ သေချာလား”

မောင်ရဲ့ အလန်တကြား အသံကြားပေမဲ့ သူမ လှည့်မကြည့်
အား။ ခြေလှမ်းသွက်သွက်က အဆက်မပြတ် မြည်နေသော
ဧည့်ခန်း ဘဲ(လ်)ဆီပဲ အာရုံရောက်နေ၏။

“လာပြီ... လာပြီ”

ပါးစပ်က အပြင်မှ ကြားရအောင် အသံမြင့်အော်သည်။
ခြေထောက်တွေကို အပြေးတစ်ပိုင်းလှမ်း၍ သစ်သားတံခါးကို
ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

“မဖွင့်နဲ့”

မောင့်အသံနက်ကြီးကြောင့် လက်က တုံ့သွားပေမဲ့ တံခါးက
အရှိန်ဖြင့် ပွင့်သွားခဲ့ပြီး တံခါးအပြင်သံပန်း၌ ရပ်နေသူလေးယောက်။

“ညီမလေး”

“မျှော်လင့်ရာ”

မျက်ဝန်းထဲ ပြာခနဲဖြစ်သွားသည်။ နားထင်နှစ်ဖက်အား
ဆယ်ပေါင်တူကြီးနဲ့ အထုခံလိုက်ရသလို ထိန်းခနဲဖြစ်သွားပြီး
လူက မူးမူးမိုက်မိုက်။ အာရုံထဲ ရုပ်ရှင်အနှေးပြကွက်တွေလို လက်
ပြန်ကြီး အတုပ်ခံထားရတာတွေ၊ ပါးပြင်တစ်ဖက်ကို လက်ပြန်ရိုက်

ချက်ကြောင့် ပူထူခြင်းဝေဒနာတွေ။ ထိုအခိုက်မှာပဲ သူမရှေ့ရှိ သစ်သားတံခါး ကြီးက ဒုန်းခနဲ ပိတ်သွားသည်။

“လာ... မျှော်လင့်”

“မောင်”

ဆွဲခေါ်သူနှင့် လိုက်ပါသူ၏ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်သည် ပေါင်း စည်းခြင်းကြောင့် ခိုင်မာမြဲမြံခြင်းသို့ ရောက်သွား၏။

“သူတို့နဲ့ ပြန်မထည့်ပေးလိုက်နိုင်ဘူး”

“သူများလည်း မောင်နဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး”

“နောက်ဖေးပေါက်ကထွက်ပြီး ကားပါကင်ကို အရောက် ပြေးမှရမယ်၊ ကားပေါ် ရောက်ရင်တော့ မောင်တို့ လွှတ်ပါပြီ”

သူက မျှော်လင့်ရာကို ဆွဲခေါ်ပြီးရင်း ပြောပြသည်။ အခု အနေအထားမှာ သူမကို သုံးဦးဂေဟာ ထပ်ခေါ်သွားရင်ဖြင့် ကြယ် ရောင်လို သူ ရင်ကွဲမခံနိုင်ပါ။

“မင်းတို့လိပ်စာ သိသွားပြီ ဇော၊ ပြေးတော့၊ သူ့အစ်ကို တွေနဲ့ ဟိုမိန်းမနှစ်ယောက်ပါ ပါတယ်”

ဖုန်းထဲက သူရ သတင်းပေးချက်က သူတို့ ရောက်တာနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် ဖြစ်သည်။ မျှော်လင့်ရာကတော့ သူ ဆွဲခေါ် ရာအတိုင်း ပါလာပြီး အိပ်ခန်းနားရောက်မှ ခြေလှမ်းတဲ့ဆွဲသွား

သည်။

“မောင်... ခဏလေး”

လက်ထဲမှ အတင်းရုန်းထွက်ပြေးသည်။ အိပ်ခန်းထဲ ခုတင် ခေါင်းရင်းစင်လေးမှာ တင်ထားသော ဖိုတိုစတင်း(န်)လေးတွေကို ဘေးလွယ်အိတ်ထဲ သိမ်းကျုံးထည့်ပြီးမှ သူ့ထံ ပြန်ပြေးလာ၏။ နောက်ဘက် တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ပြေးထွက်လိုက်တာနှင့် အများသုံး စင်္ကြံ။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကားပါကင်ထိ တိုက်ရိုက်ရောက်သော လစ်(ဖ်)ထံ ပြေးဝင်သည်။

“ဟေ့... ကားမပါကင်ဘက် ဆင်းသွားပြီ၊ လိုက်ကြမယ်၊ လာ... ဒီဘက်ကို”

ထင်ထားတာထက် ပိုများသောလူတွေ။ ဝရုန်းသုန်းကား သူတို့နောက် ပြေးလိုက်လာကြသည်။ ဇောက အောက်ဆုံးထပ်ဆီ ဆင်း သောခလုတ်ကို နှိပ်အပြီးမှာပဲ ဓာတ်လှေကားက ငြိမ့်ခနဲ လှုပ်ရှားသည်။ ကားပါကင်ဆီ မကြာတော့တဲ့ အချိန်အတွင်း ရောက်လာပြီး နောက် သူတို့နှစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲကာ ကားဆီ အပြေးသွား၏။ ဇောက အဝေးကတည်းက ကားကို ရီမုတ်(ထ်)နှင့် သော့လှမ်းဖွင့်ကာ အနားရောက်တာနှင့် ပြိုင်တူဝင်ထိုင်သည်။

“မြန်မြန်လုပ်... မောင်၊ သူတို့ လာနေကြပြီ”

နောက်ကြည့်မှန်က လှမ်းမြင်ရသော လူတစ်စု။ ဇောက ကားကို ကျင်လည်စွာ ကွေ့ထွက်သည်။ လီဇာကို ဖိနင်းထားသည့် အရှိန်ကြောင့် ကားလေးက သခင်အလိုကျ ဦးမော့၍ ဝေါခနဲ ထွက်သည်။ လမ်းမကြီးပေါ် သူတို့ကားအရောက် နောက်မှ ထပ် ကြပ်မကွာ လိုက်လာသော BMW အဖြူရောင်ကြီး။

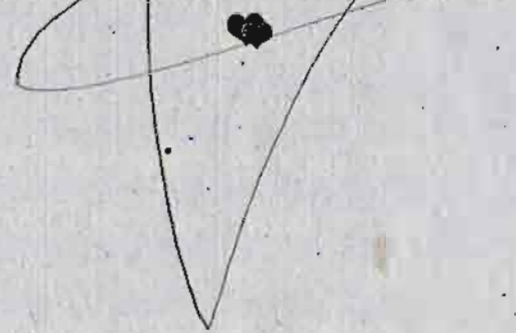
“မောင်... မြန်မြန်မောင်းနော်၊ လိုက်လာနေကြပြီ”

သတိပေးစဉ်မှာပဲ လမ်းကြားထဲမှ ကွေ့ထွက်လာသော အနီရောင် ဆိုင်ကယ်မြင့်မြင့်ကြီးက မျှော်လင့်တို့ကားရှေ့သို့ ရောက် လာ၏။ ရှေ့မှာ အရှိန်နှင့် ပြေးနေသော ဆိုင်ကယ်။ နောက်မှ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနေသော သူမတို့ကား၊ မျှော်လင့်ခေါင်းထဲ ကျိန်ခနဲ သံရှည်ဆွဲ၍ မြည်သွားသလို ခံစားရပြီးနောက် ဇောက ကပ်ပါလာ သည့် BMW ကြောင့် ရှေ့ဆိုင်ကယ်ကို ကျော်အတက် တစ်ဖက်လမ်းကြောင်းမှ ခေါင်းပြုတ်ကလာသည့် သစ်လုံးတင် ကားကြီးကြောင့် စတီယာရင်ကို ညာဘက်ဆွဲလှည့်ကာ လွှတ်အောင် ရှောင်ပေမဲ့ လမ်းဘေး၌ အရံအတားအဖြစ် ထားရှိသော ကျောက် တိုင်စီ အရှိန်ပြင်းစွာ ကားက တိုးဝင်သွားခဲ့သည်။

“အား... မောင် သေပါပြီ”

စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သော မျှော်လင့်ရာရဲ့အသံ။ ဇောက

ထိမိတိုက်မိခြင်းမရှိအောင် ကြိုးစားနေခဲ့သည့်ကြားမှ ဒုန်းခနဲ ဝင်တိုက်သည့် အသံကျယ်ကြီးကြောင့် စတီယာရင်နှင့်မျက်နှာ အပ်မိကာ ချောက်နက်ကြီးထဲ ကျခဲ့တာ အကိုင်အတွယ်မဲ့ပေမဲ့ သတိလက်ကျန်၌ ထင်းလင်းစွာ ရှိခဲ့သူက မျှော်လင့်ရာဖြစ်သည်။ မောင်တို့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး မျှော်လင့်ရာ။

နောက်... တစ်လခန့်. ကြာပြီးနောက်

အခန်း (၃၀)

“ဒီအိတ်လေးကို ညီမလေး သတိမေ့နေတုန်း ကိုကိုကြီးတို့ ယူခဲ့တာ၊ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပေမယ့် ညီမလေးရော၊ ဇောရော ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ် မရကြဘူး”

“အိတ်ထဲမှာ တခြားတန်ဖိုးရှိတာ မပါပေမဲ့ ဒီဓာတ်ပုံတွေ တော့ ပါခဲ့တယ်၊ ညည်း တော်တော် ယုယုယယ သိမ်းထားခဲ့တဲ့ ပုံပဲ”

စတင်း(နီ)လေးနဲ့ ထောင်ထားရသော ဓာတ်ပုံက သေးသေး ပိစိကွေးလေး။ ထိုထဲတွင် သူမဟု ယုံရန်ခက်ခဲပေမဲ့ သူမမှန်း သေချာနေကာ မျှော်လင့်ရာ တစ်ခါမှ မတပ်ခဲ့ဖူးသော မျက်မှန်။ ဆံပင်အဖြောင့်သာ ကြိုက်သော သူမက ထိုဓာတ်ပုံထဲ၌ ဆံပင်

အဖျားနားတွေ ခပ်လိမ်လိမ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အထူးခြားဆုံးက မောင် မဟုတ်သော တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်အား သူမက လက် မောင်း၌ ပါးအပ်ကာ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေ၏။

“သူနဲ့ ညီမလေးက အတော်ကြီး ရင်းနှီးခဲ့ကြတာလေ၊ မသူဇာတို့ လက်ထဲကနေ ညည်းခိုးထွက်ပြီး သူ့နောက် လိုက်သွား တာ”

“ဟုတ်တယ် မျှော်လင့်ရဲ့၊ သူတို့က အမွှာတွေဆိုပေမဲ့ စရိုက်ချင်းကတော့ လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ၊ ဇောက ဂျစ်တစ်တစ်နဲ့၊ အဲဒါကိုပဲ ညည်းက အရင်လူမှားခဲ့တာ”

ဒါ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်မည်။ သူမ အသိစိတ် ကင်းလွတ် နေတုန်းမှာ မောင်နဲ့တူတဲ့သူကို တွေ့တဲ့အခါ မှားယွင်းစွာ ရူးသွပ် ခဲ့တာလည်း ဖြစ်မည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့ကို ချစ်ခဲ့ခြင်းဆိုတာတော့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ သူကရော မျှော်လင့်က အတိတ်မေ့ဝေဒနာ ခံစားနေမှန်းသိသိကြီးနဲ့ အရာရာအပြစ်မယူ ပေးဆပ်ပြီး ချစ်ခဲ့ပါ သတဲ့။ မျှော်လင့်က ဝေခွဲမရသလို ဓာတ်ပုံတွေကို တစ်ခေါက် ပြန်ငုံကြည့်တော့ ရင်ထဲ နွေးခနဲဖြစ်သွားတာ ဝန်ခံရမည်။

“ညီမလေး သူ့ဆီကို သွားချင်လား”

“ဟင့်အင်း... ညီမလေး ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူးကိုကြီး”

ထိုစကားကို မျှော်လင့်ရာ ခပ်သွက်သွက်ပဲ အဖြေပေး ခေါင်း
ခါရင်း ရင်ထဲမှာ သူမချစ်သောချစ်သူ ကြယ်ရောင်လင်းအတွက်
နှလုံးသား၏ ဘယ်နေရာကမှန်းမသိဘဲ ဆစ်ခနဲ နာသွားသည်။
မျှော်လင့်ရာရဲ့ အချစ်ဆုံးချစ်သူ၊ မျှော်လင့်ရာ လက်ထပ်မည့်
သတို့သားလောင်းဟာ တစ်နေ့ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးနဲ့ သူမရှေ့မှာ
ဇာတ်သိမ်းသွားလိမ့်မယ်လို့ သူမ အိပ်မက်ထဲမှာပင် ထည့်မမက်
ဘူးခဲ့။

အခုတော့ သူမဘဝကြီးရဲ့ အချိုးအကွေ့က ကြောက်စရာ
ကောင်းအောင် ဝမ်းနည်းစရာ၊ နာကျင်ကြေကွဲစရာ အဖြစ်မျိုးနှင့်
ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရတာကလည်း မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်နေသည်။
ထိုထက်ပို၍ မယုံနိုင်စရာကောင်းတာက မျှော်လင့်ရာကိုယ်တိုင်
တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသူတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ
သိကျွမ်းခင်မင် မှန်းမသိဘဲ ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသည်ဆိုတာကလည်း
တကယ့်ကို မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သည်။

“ဇောကို ညီမလေး မှတ်မိလား”

“သူ့ကို ညီမလေး မသိဘူး ကိုကြီး”

“အေးလေ... အခုချိန်ကြတော့ ညီမလေးက လူကောင်း
ပကတိ ပြန်ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ နေမကောင်းဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ အချိန်တုန်း

က အကြောင်းတွေကို ညီမလေး ဘယ်သိတာမှာလဲ”

“ကဲ... ပြော၊ အခု ညီမလေးစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ လုပ်ချင်
လဲ၊ ဘယ်တွေ သွားချင်လဲ”

“မျှော်လင့် ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်ပါဘူး ကိုကြီး၊ ညီမလေး
အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ညီမလေး စိတ်ချမ်းသာသလို ပျော်သလို
နေပါ၊ ကိုကြီးတို့ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး၊
ညီမလေး လုပ်ချင်တာရှိရင်သာ ကိုကြီးတို့ကို ပြော... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး”

“အေး... အေး၊ စိတ်ချမ်းသာအောင်နေ”

အစ်ကိုနှစ်ယောက်က သူတို့နောင်တတွေနှင့်သူတို့ မျှော်လင့်
ရာကို အရင်လို ချုပ်ချယ်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ အလိုလိုက် အကြိုက်
ဆောင် ထားပေမယ့် မျှော်လင့်ရာစိတ်ထဲ ဘယ်လိုနေနေ ပျော်ရွှင်
တာမရှိ။ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှန်းမသိသော ခံစားချက်တစ်မျိုးကြောင့်
နေရထိုင်ရတာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။

သူမချစ်သူ ကြယ်ရောင်လင်းအတွက် တွေးမိတိုင်း မျက်ရည်
ကျရသလို ကြယ်ရောင်လင်းနှင့်တူသော ဇောဆိုသည်လူအကြောင်း
တွေးမိပြန်တော့ မျှော်လင့်ရာရင်ထဲ ဘယ်နေရာကမှန်းမသိ မှန်းကျည်

ရှုပ်ထွေးမှုတွေနှင့် သက်ပြင်းအခါခါ ချနေမိတာကလည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

“မျှော်လင့်ရာ”

“ဪ... မမသူဇာ”

အနားရောက်လာသည့် ယောက်မဖြစ်သူကို မျှော်လင့်ရာလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အဓိပ္ပာယ်ဝေခွဲရခက်သော အကြည့်တစ်မျိုးနှင့် သူမကို ကြည့်နေသည့် မသူဇာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမအတိတ်မေ့နေတုန်းက မျှော်လင့်ရာကို သူတို့ ထင်တိုင်းနှိပ်စက်အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျခဲ့တာတွေကို မျှော်လင့်ရာ မမှတ်မိ။ သူတို့ကလည်း မပြော။ သူတို့မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိသလို မျှော်လင့်ရာရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်ရင်း မျှော်လင့်ရာကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မျှော်လင့်ရာ၊ ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်တည်း နေနေတော့မှာလား”

“မျှော်လင့်ရာဘဝက တစ်ယောက်တည်းပဲ နေရမယ့်ဘဝပဲ မမသူဇာရယ်၊ မျှော်လင့်ရာ အချစ်ဆုံးချစ်သူက မျှော်လင့်ရာနားမှာ ရှိမှမရှိတော့ဘဲ”

ပြောရင်း ဝမ်းနည်းလာကာ ချစ်သူကို သတိရစိတ်ဖြင့် မျှော်လင့်ရာ စကားသံလေးတွေ အဖျားခတ် တုန်ယင်သွားသည်။

မောင်သာ မျှော်လင့်ရာနားမှာ အတူရှိနေရင် မျှော်လင့်ရာဘဝဟာ ဘယ်လောက်များ ပျော်ရွှင်နေရမှာပါလိမ့်။ မောင်ကို သတိရစိတ်ဖြင့် မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပြည့်အိုင်လာသော မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်ကော့တွေနှင့် တဖျပ်ဖျပ် ပုတ်ထုတ် သိမ်းဖယ်လိုက်သည်။

မျှော်လင့်ရာကို ခွင့်လွှတ်ပါ မောင်ရယ်။

မောင်နဲ့အတူ မျှော်လင့်ရာပါ အတူလိုက်ပါခွင့်မရတာ မျှော်လင့်ရာ ဝမ်းနည်းလို့ မဆုံးပါဘူးကွယ်။

“ကြယ်ရောင်လင်းကို သတိရနေတာလား မျှော်လင့်ရာ”

“ဟုတ်တယ် မမသူဇာ၊ သူ အခုလို ဖြစ်ရတာ မျှော်လင့်ရာကြောင့်ပါ”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ မျှော်လင့်ရာ၊ ဘဝဆိုတာ ဆန်းကြယ်တယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ခွင့်မရသလို ကိုယ် မဖြစ်ချင်တာတွေလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေတတ်တာပဲလေ”

“မမ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

“မျှော်လင့်ရာမှာ ကြယ်ရောင်လင်းအပြင် နောက်ထပ် ချစ်သူ တစ်ယောက် ရှိနေတာ မျှော်လင့်ရာ မေ့နေပြီလား”

“နောက်ထပ် ချစ်သူ ဟုတ်လား”

“ဇောကို သတိမရတော့ဘူးလား မျှော်လင့်ရာ”

“ဇော”

“ဟုတ်တယ်၊ မျှော်လင့်ရာရဲ့ နာဆို့တဲ့ ကောင်လေးကို ပြောတာ”

“မျှော်လင့်ရာရဲ့ ဇော”

“သူ့ကို မျှော်လင့်ရာ လုံးဝ မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မျှော်လင့်ရာ ဘာမှမသိဘူး မသူဇာ၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး”

ထိုစကားကို မျှော်လင့်ရာစိတ်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း ပြောဖြစ်သွားသည်။ မျှော်လင့်ရာဘဝမှာ မျှော်လင့်ရာရဲ့ ချစ်သူ ကြယ်ရောင်လင်းကိုပဲ သတိရနေချင်သည်။ လွမ်းနေ တမ်းတနေချင်သည်။ တခြား မည်သူ့ကိုမှ အလိုမရှိ။ မောင်မဟုတ်သည့် တခြားသူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မျှော်လင့်ရာ ပတ်သက်ခဲ့တာကိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခွင့်မလွှတ်ချင်။

ဒါ မျှော်လင့်ရာရင်ထဲက စိတ်ခံစားချက်ဖြစ်ပေမယ့် မျှော်လင့်ရာ၏ ယောက်မဖြစ်သူ မသူဇာကြတော့ မျှော်လင့်ရာနှင့် အတွေးချင်း ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်။ မျှော်လင့်ရာကို သူတို့ယောက်မနှစ်ယောက်စလုံး အလိုမရှိ။ အစ်ကိုနှစ်ယောက်က

သူတို့ညီမ တစ်ခုခုဖြစ်တိုင်း သူတို့ လင်ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ရန်ရှာကြတာကို မုန်းသည့်အတွက် သူတို့နားမှာ မျှော်လင့်ရာကို မထားချင်။

မျှော်လင့်ရာ တစ်ခုခုမဖြစ်အောင် စောင့်ကြည့်နေရတာကိုလည်း သဘောမကျ။ ကိုယ့်ဘာသာ ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မထားဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်ကြ၍ အတိတ်မေ့ပြီး ဇောနှင့်ပတ်သက်ခဲ့သမျှ အစပြန်ဖော်ပြီး မျှော်လင့်ရာကို သူတို့နှင့်ဝေးရာသို့ ထွက်သွားစေချင်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မျှော်လင့်ရာ မေ့နေသော အတိတ်ဘဝကို မရရအောင် အစပြန်ဖော်ပေးခြင်းဖြင့် ဤအိမ်ကြီးက အဝေးဆုံးရောက်အောင် ကြံစည်အားထုတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့် အမူအယာနှင့် လှပနေသော မျှော်လင့်ရာမျက်နှာလေးကို မသူဇာရင်ထဲ မနာလိုခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းတို့ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မျှော်လင့်ရာကို သူတို့နှစ်ယောက်က တုန်နေအောင် ချစ်ကြသလို ဂရုလည်း စိုက်ကြသည်။ နှိုင်းစရာမဟုတ်ပေမယ့် မိန်းမပီပီ မနာလိုမှုလေးတွေကြောင့် မသူဇာယောက်ျားက သူမကို ဂရုမစိုက်သလို၊ စိတ်မဝင်စားသလိုလုပ်တိုင်း ရင်ထဲ ခံပြင်းစိတ်နှင့် မျှော်လင့်ရာကိုပဲ သွားသတိရနေတတ်သည်။

သူတို့ယောက်ျားတွေက ညီမနှင့်မိန်းမ ဘယ်သူပိုချစ်သလဲ
မေးစရာမလိုအောင် မျှော်လင့်ရာအပေါ်မှာ အချစ်ပိုနေတာကို
ကြည့်မရ။ အခုလည်း သူတို့ညီမမျက်နှာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်
လုပ်ပြီး သူ့စာတို့ကို ရန်လုပ်နေကြသည့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
ကြောင့် မျှော်လင့်ရာကို ဒီနေရာက ခပ်မြန်မြန် ထွက်သွားစေချင်
သည့်အတိုင်း စောအကြောင်း မျှော်လင့်ရာကို ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်
ထားသည်။

“ဒီမှာ မျှော်လင့်ရာ၊ စောအကြောင်း မသိချင်လို့ မရဘူး
မျှော်လင့်ရာ”

“မမသူဇာ ဘာပြောတာလဲ”

မျှော်လင့်ရာက စိတ်ရှုပ်သည့် အမူအယာနှင့် ယောက်မ
ဖြစ်သူကို ပြန်မေးလိုက်တော့ မသူဇာက လှပစွာ ခပ်တိုးတိုး
ရယ်သည်။

“မမ ဘာပြောတယ်ဆိုတာ နောက်တော့ မျှော်လင့်ရာ
သိလာမှာပါ။ စောကို မျှော်လင့်ရာကိုယ်တိုင် ဘယ်လောက် ချစ်
တယ်၊ ဘယ်လောက် မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ မမသူဇာ
အသိဆုံးပဲ”

“အို... မဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားကို မျှော်လင့်ရာ ခပ်သွက်သွက်လေးပဲ ငြင်းဆိုဖြစ်
သွားသည်။

“မမသူဇာ ပြောတဲ့လူကို မျှော်လင့်ရာ မသိဘူး၊ ချစ်လည်း
မချစ်ဘူး မမသူဇာ၊ မျှော်လင့်ရာချစ်တာ မျှော်လင့်ရာရဲ့ချစ်သူ
ကြယ်ရောင်လင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ မောင်ကလေးပြီး မျှော်လင့်ရာ
တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး၊ ချစ်လည်း မချစ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါက မျှော်လင့်ရာရဲ့ အသိစိတ်နဲ့ မျှော်လင့်
ရာ ရင်ထဲက ခံစားချက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မျှော်လင့်ရာရဲ့ မသိစိတ်နဲ့
မျှော်လင့်ရာရဲ့ နှလုံးသားထောင့်တစ်နေရာက ခံစားချက်က လုံးဝ
မတူဘူး”

မသူဇာစကားကို မျှော်လင့်ရာ နားမလည်နိုင်ဘဲ မသူဇာ
မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ မျှော်လင့်ရာ၏အကြည့်ကို
နားလည်သည့် မသူဇာက သူ့စကားကို ဆက်သည်။

“မျှော်လင့်ရာ မသိစိတ်ထဲမှာ ကြယ်ရောင်လင်းမဟုတ်တဲ့
လူတစ်ယောက်ကို ချစ်နေတယ်”

“အဲဒီလူက စောပဲ”

“အို... မဟုတ်ဘူး၊ မျှော်လင့်ရာ အဲဒီလူကို သိလည်း
မသိဘူး၊ ချစ်လည်း မချစ်ဘူး”

“သေချာစဉ်းစားဦးလေ မျှော်လင့်ရာ”

“ဘာမှ စဉ်းစားစရာမလိုဘူး မမသူဇာ၊ နောက်ကို အဲဒီ လူအကြောင်း မျှော်လင့်ရာကို မပြောပါနဲ့၊ သူ့အကြောင်း မျှော်လင့်ရာ ကြားလည်း မကြားချင်ဘူး၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး”

“မျှော်လင့်ရာ နေဦးလေ”

မသူဇာ လှမ်းခေါ်ပေမယ့် မျှော်လင့်ရာက နောက်ကို တစ်ချက်ပင် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ အရူးမလေးတစ်ယောက်လို ခြေဦးတည့်ရာ တအား စွတ်ပြေးသွား၍ မသူဇာက မျှော်လင့်ရာ ပြေးသွားရာကြည့် ပြီး ပရုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ မူနွဲ့၊ မျှော်လင့်ရာက အခုချိန်ထိ ဇော ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို လုံးဝ သတိမရဘူး၊ ပြန်ပြောပြတော့လည်း လက်မခံဘူး”

“အခု မူနွဲ့တို့ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“အစတည်းက ဒီကောင်မလေးကို အိမ်ပြန်မလာအောင် လွှတ်ပေးလိုက်ရမှာ မူနွဲ့”

“သူအစ်ကိုတွေက မူနွဲ့တို့ကို သတ်မှာပေါ့ မသူဇာရဲ့”

မူနွဲ့က ပတ်ဝန်းကျင်ကို လိပ်ပြာမလှံသလို လှည့်ပတ်ကြည့် ရင်း ပြောလာတော့ မသူဇာက မရယ်ချင်ရယ်ချင် ရယ်ပစ်လိုက်

သည်။ မူနွဲ့ပြောတာ မှန်နေ၍ပါ။

“အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကံပေါ့ မသူဇာရယ်၊ ကောင်မလေးကို လွှတ်ထားလိုက်ပါ”

“မလွှတ်ထားလို့ ငါက ဘာလုပ်နေလို့လဲ၊ ညည်းစကားပြော တာ ကြည့်ပြော မူနွဲ့”

“ဆောရီးပါ မမသူဇာ၊ မူနွဲ့ စကားပြောမှားသွားလို့ပါ”

“ဟွန်း”

“နောက်တစ်ခါ စကားပြောရင် ဆင်ခြင်ပြော”

မသူဇာက မကျေနပ်သော အမူအယာနှင့် မူနွဲ့နားက ခြေ ဆောင့်ထွက်သွားမှ မူနွဲ့လည်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ တစ်အိမ် တည်း အတူနေကြရပေမယ့် လွယ်တာတော့ မဟုတ်။ ဒီလိုပဲ စကားပြောရဆိုရတာ အဆင်မပြေသည့်နေ့တွေမှာ စိတ်အနေနှင့် အယှက်ဖြစ်ပြီး စိတ်ညစ်နေရတာတွေလည်း ရှိသည်။ ဒီကြားထဲ ယောက်ျားတွေက တစ်မျိုး။ အပြင်မှာ သူတို့အလုပ်ကိစ္စ အဆင် မပြေဖြစ်လာရင် အိမ်ထဲက လူတွေကို ရန်လုပ်ခံရတာတွေလည်း ရှိသေးသည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူတို့မျက်နှာကိုကြည့်၊ သူတို့ အခြေအနေကို မပြတ် အကဲခတ်နေရတာကလည်း အလုပ် တစ်လုပ်လို့ဖြစ်နေသည်။

ချစ်သူဘဝတုန်းက ရခဲ့သည့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု၊ ရင်ခုန်မှု
တွေက အိမ်ထောင်သည်ဘဝရောက်ပြီး နှစ်တွေကြာလာတာ
နှင့်အမျှ ရှာဖွေလို့မရအောင် ပျောက်ဆုံးကုန်သည်။ တစ်ခါတလေ
တစ်အိပ်ရာတည်း အတူအိပ်နေပေမယ့် ကိုယ်အာရုံနှင့်ကိုယ် စကား
မပြောမိကြဘဲ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရသည့် ရက်တွေဆိုတာလည်း မရေ
တွက်နိုင်။ အပြင်မှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ပင်ပန်းနွမ်းလျှော စောစော
စီးစီး အိပ်ပျော်သွားသည့် ခင်ပွန်းသည်မျက်နှာကို အိပ်မပျော်နိုင်
သည့် မူနွဲ့ကပဲ မီးအလင်းရောင်အောက်မှာ ထိုင်ငေးနေရသည့်
ညတွေကိုပဲ ပြန်မတွေးဘဲ သတိရမိတော့ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်
သိသိဝေသွားချိန်မှာ မျှော်လင့်ရာကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းများ
စွာနှင့် သူ့နှလုံးသားနေရာကို လက်ကလေးများနှင့် ဖိအုပ်ထားမိ
သည်။

စောဆိုတဲ့လူအကြောင်း မမသူစာ ခဏခဏ ပြောနေတာကို
မျှော်လင့်ရာ မကြားချင်။ စောဆိုတဲ့ နာမည်ကြားတိုင်း မျှော်လင့်ရာ
စိတ်ထဲ ဝေခွဲမရသော ခံစားချက်တစ်မျိုး ဖြိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ဝင်
လာတတ်တာကိုလည်း ကြောက်လန့်နေသည်။

“စော”

ထိုအမည်ကို မျှော်လင့်ရာနှုတ်ဖျားမှ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်မိ

သည်။ စောဆိုတာ မျှော်လင့်ရာရဲ့ချစ်သူဆိုရင် စောဆိုတဲ့လူရဲ့
ချစ်သူ ကရော မျှော်လင့်ရာကိုယ်တိုင် ဖြစ်ခဲ့လို့လား။ မျှော်လင့်ရာ
ချစ်သူနဲ့တူသည့် စောဆိုသည့် လူကို ဖျတ်ခနဲ အတွေးမှာ မြင်
ယောင်လိုက်တော့ စောဆိုတာ မျှော်လင့်ရာရဲ့ချစ်သူ ကြင်ရောင်
လင်းပဲဖြစ်နေတော့ ခက်သည်။ မျှော်လင့်ရာက စောကို သူမ
ချစ်သူနှင့်တူ၍ ဇွတ်ချစ်ခဲ့သည်ဟု ပြောကြသည်။ စောဆိုတာ
လူချောတစ်ယောက်။ သူ့မှာ ချစ်သူရှိမှာ သေချာသည်။ သူသာ
မျှော်လင့်ရာကို တကယ်ချစ်ရင် မျှော်လင့်ရာနောက်ကို သူ လိုက်
လာရမှာ မဟုတ်လား။ ပျောက်သွားတဲ့ချစ်သူကို ရှာဖို့လေ။ အခု
တော့ စောဆိုသည့်လူက မျှော်လင့်ထံ ရောက်မလာသလို ဘာ
အဆက်အသွယ်မှလည်း မလုပ်ခဲ့တာကို စဉ်းစားမိရင် စောဆိုတဲ့
လူကို မျှော်လင့်ရာကပဲ သူမချစ်သူ ကြယ်ရောင်လင်းနှင့်တူ၍
အတိတ်မေ့နေချိန်မှာ ရူးရူးနမ်းနမ်း စွဲမိစွဲရာ စွဲလမ်းခဲ့တာပဲဟု
အဖြေရသည်။

ကြယ်ရောင်လင်း။

မျှော်လင့်ရာရဲ့ ချစ်သူရယ်။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကြောင့် မျှော်လင့်ရာပါးပြင်ပေါ် ပူဇွေး
သော မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ တစ်လိမ့်ခြင်း စီးကျလာသည်။

သူမရဲ့ ချစ်သူ ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်ကို ရောက်နေပြီလဲ အချစ်ရယ်။
ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်သည်အထိ သူမ ရှိုက်ငိုမိသည်။

“ညီမလေး”

ကြင်နာနူးညံ့သော ခေါ်သံနှင့်အတူ သူမပခုံးကို လာထိကိုင်
သည့် လက်တစ်ဖက်ကြောင့် မျက်ရည်တွေကြား ကိုကိုကြီး
ကိုမိန့်ကို မော့ကြည့်မိသည်။

“ငိုနေတာလား ညီမလေး”

“ကိုကြီးရယ်”

မင်းမိန့်ပြောမှ မျှော်လင့်ရာ ပိုတော့ မင်းမိန့် မျက်နှာပျက်သွား
သည်။ မျှော်လင့်ရာ အခုလို ဖြစ်ရတာ သူတို့အတ္တကြီးမှုကြောင့်လို့
တွေးမိတော့ ညီမဖြစ်သူအတွက် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ သူတို့
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အလှည့်တုန်းကတော့ ကိုယ်နှစ်သက်သဘော
ကျသည့် မိန်းကလေးကို ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်သဘောကျ လက်ထပ်
ယူခဲ့ကြပေမယ့် မျှော်လင့်ရာအလှည့်ကျတော့ ညီမချစ်သူအပေါ်မှာ
ဘာတစ်ခုမှ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ မရှိရုံမက သဘောပင် မတူနိုင်
ခဲ့ကြ။ ဒါကြောင့်လည်း အခုလို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ နိဂုံးနှင့်
အဆုံးသတ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုကြီးတို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ညီမလေး”

“ဟင့်အင်း... ညီမလေးကို ကိုကြီးတို့ ဘာမှလုပ်ပေးလို့
မရတော့ပါဘူး ကိုကြီးရယ်”

ပြောရင်း မျှော်လင့်ရာတော့ စိတ်ဆင်းရဲနေသည့် ညီမ
မျက်ရည်တွေကို တွေ့တွေ့ဝေဝေကြီး ငေးနေမိသည်။

“ညီမလေး အခုလို ငိုနေတာ အစ်ကိုတို့ မကြည့်ရက်ဘူး”

“ညီမလေးလည်း မငိုချင်ပါဘူး၊ စိတ်ထဲက သူ့အလိုလို
ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်ကျလာတော့ ညီမလေးလည်း မတတ်နိုင်
ဘူး”

မျက်ရည်တွေကြားက မျှော်လင့်ရာအသံက ရှိုက်သံတို့ ရော
ထွေးလျက်။ သူမဘဝကို သူမ ဝမ်းနည်းနေမှန်း သိလိုက်သည်။

“ညီမလေးအတွက် ကိုကြီးတို့ တစ်ခုခု လုပ်မှဖြစ်မယ်”

“ရှင်”

“ကိုကြီးတို့ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

“ဟိုတစ်နေ့က စောဆိုတဲ့ကောင်လေး ဖုန်းဆက်တယ်”

“စော”

စောအမည် ကြားလိုက်ရ၍ မျှော်လင့်ရာရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွား
သည်။

“သူက ညီမလေးနဲ့ တွေ့ပါရစေတဲ့”

“အို... ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း”

“မျှော်လင့် သူ့ကို မတွေ့ချင်ဘူး ကိုကြီး”

မျှော်လင့်ရာ ကြောက်လန့်တကြား ငြင်းလိုက်တော့ မင်းမိန့် ရင်မောသွားသည်။ စောဆိုသည့် ကောင်လေးကို မျှော်လင့်ရာ အတိတ်မေ့နေတုန်းက သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ခဲ့တာ သူတို့အားလုံး သိသည်။ စောဆိုသည့် ကောင်လေးက မျှော်လင့်ရာကို အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့ပေမယ့် အတိတ်ကို ပြန်သတိရသွားသည့် ညီမက စောဆို သည့် ကောင်လေးကို မချစ်တော့ဘဲ သူ့ချစ်သူ ကောင်လေးကိုပဲ သတိရ နေ၊ လွမ်းနေတာမျိုးကြတော့ လက်မခံချင်။

“စောကို ဘာဖြစ်လို့ ညီမလေးက မတွေ့ချင်ရတာလဲ”

မင်းမိန့်အမေးကို မျှော်လင့်ရာက မဖြေ။ ဒါတွေသိ၍ စောကို လည်း မင်းမိန့်က မျှော်လင့်ရာသဘောထားကို အရင်မေးကြည့်ပြီးမှ ဖုန်းပြန်ဆက်ပေးမည်ဟု မယုတ်မလွန် ပြောဖြစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ကိုကြီးမေးတာ ဖြေပါဦး”

“သူက ကြယ်ရောင်လင်းမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုကြီး”

“ကြယ်ရောင်လင်းက ရှိမှမရှိတော့ပဲကွယ်”

“သူ့ကို ညီမလေး မမေ့သေးဘူး ကိုကြီး”

“စောက လူကောင်းလေးပါ”

မျှော်လင့်ရာ ပြောတာနှင့် မင်းမိန့် ဆိုလိုတာက တခြားစီ ဖြစ်နေသည်။

“စောကို ညီမလေး တွေ့ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ပြီးမှ ညီမလေး ဆုံးဖြတ်စရာရှိတာ ဆုံးဖြတ်လည်း ဖြစ်တာပဲ”

“ညီမလေး ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ ကိုကြီး”

“သေသွားတဲ့လူကိုပဲ သတိရ တမ်းတနေလည်း သူက ညီမလေးဆီ ပြန်လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သူ သေရတာ ညီမလေးကြောင့်”

“မျှော်လင့်ရာ”

မင်းမိန့်အသံက ဒေါသဖြင့် အနည်းငယ် မာန်ထန်သွားသလို မင်းမိန့်၏ ဒေါသကြောင့် မျှော်လင့်ရာရင်ထဲ နင့်ခနဲ ကြေကွဲထိခိုက် သွားသည်။

“ကိုကြီး မကျေနပ်ရင် ညီမလေးကို ထပ်အပြစ်ပေးလို့ ရပါတယ်၊ ညီမလေးကြောင့် သူ သေသွားတာကို မသိဟန်ဆောင် ပြီး ညီမလေးက နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ပျော်နေတာမျိုး ဖြစ်သင့် လို့လားဟင်”

“ညီမလေး မှားနေပြီ”

“ညီမလေးက မှားတယ်၊ ဟုတ်လား ကိုကြီး”

“ဟုတ်တယ်”

“ကြယ်ရောင်လင်း သေရတာ ညီမလေးကြောင့်ဆိုပေမဲ့ သူ့အတိတ်ကံကြောင့်ဆိုတာ သူ့ဘဝမှာ ပါလာပြီးသားပဲ မျှော်လင့်ရာ၊ သူ့အတိတ်ကံကြောင့် သူ သေရတာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး”

“ကြယ်ရောင်လင်း သေရတာ ကိုကြီးတို့ ဇွတ်တရွတ်လုပ် လို့၊ ညီမလေးကိုမှရွေးပြီး ချစ်မိလို့၊ ကိုကြီးတို့ အတ္တကြီးလွန်းလို့၊ ဒါ... ဒါကြောင့် သူ... သူ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးနဲ့ သေရတာ”

“မျှော်လင့်ရာ... ညီမလေး”

စိတ်ထိခိုက်လွန်း၍ သတိလစ်မေ့မျောသွားသည့် မျှော်လင့်ရာ ကိုယ်လေးကို အလန့်တကြား ဖမ်းယူဆွဲထိန်းရင်း မင်းမိန့်ကိုယ်တိုင် မျှော်လင့်ရာ၏ စွပ်စွဲချက်အပေါ် ဘာတစ်ခုမှ မဖြေရှင်းနိုင်ဘဲ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

ကိုကြီးတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကြယ်ရောင်လင်းရယ်။ ညီမလေး ပြောသလို ကိုကြီးတို့ရဲ့ အချစ်ဆုံးညီမလေးအတွက် အတ္တကြီးခဲ့ တာ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့တာ ညီလေး ကြယ်ရောင်လင်းကို ကိုကြီးတို့ ဝန်ခံပါတယ်။

ညီမလေးပြောသလို ကိုကြီးတို့မှာ အပြစ်ရှိပါတယ် ညီလေး ရယ်။

ကိုကြီးတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

သတိလစ် မေ့မျောနေသည့် မျှော်လင့်ရာကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီလာရင်း မင်းမိန့်စိတ်ထဲက ညီမဖြစ်သူကို တောင်းပန်စကား ဆိုနေမိသည်။ သူတို့သာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန် အတ္တမကြီး ခဲ့လျှင် အခုချိန်ဆို မျှော်လင့်ရာလည်း သူ့ချစ်သူနှင့်အတူ ချစ်စရာ မိသားစုဘဝလေးကို တည်ဆောက်ပြီး လောကကြီးအလယ်မှာ တင့်တင့်တယ်တယ်နှင့် ပျော်နေမှာသေချာသည်။ အခုတော့ မျှော်လင့်ရာဘဝက သူတို့အစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ အတ္တအောက်မှာ နာကျင်ကြေကွဲစရာအဖြစ်တွေနှင့် အမှားမှားအယွင်းယွင်း တစ်စစ၊ တစ်ခုစီ နေရာမရ အစီအစဉ်မကျသည့်ဘဝနှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေခဲ့တာ သူတို့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သည်။

“ဟာ... ကိုကြီး၊ ညီမလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အိမ်ထဲသို့ မင်းမိန့်လှမ်းဝင်လိုက်တာနှင့် မင်းခေါင်ရော့

သူမိန်းမ မူနဲ့ပါ မင်းမိန့်ပွေ့ချီထားသည့် မျှော်လင့်ရာကိုကြည့်ပြီး
မျက်စိမျက်နှာပျက် ပျာယာခတ်ကုန်ကြသည်။

“ဆရာဝန်ခေါ်လိုက် မင်းခေါ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး”

“မူနဲ့”

“ရှင် ကိုကြီး”

“ညီမလေးအခန်း သန့်ရှင်းပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့... သန့်ရှင်းပြီးပါပြီ ကိုကြီး”

မင်းခေါင်က မိသားစုဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်နေချိန်မှာ မူနဲ့က
မင်းမိန့်ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ မျှော်လင့်ရာအိပ်ခန်းတံခါးကို အသင့်
ကြံ့ဖွင့်ပေးထားလိုက်သည်။ မင်းမိန့်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်
စလုံးက မျှော်လင့်ရာကို အခုထိ လူမမာတစ်ယောက်လို သဘော
ထားနေကြတာ မူနဲ့ရော မသူဇာပါ သိသည်။ မျှော်လင့်ရာ
ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဟိုင်းအရင်တုန်းကပုံစံမျိုး မဟုတ်တော့။
လန်းဆန်းတက်ကြွမှုတွေနေရာမှာ တွေဝေငေးဝိုင်းခြင်းတွေ အစား
ထိုး ဝင်ရောက်လာလျက် တစ်ခါတလေ စိတ်နှင့်ကိုယ် လွတ်နေ
သလို ဖြစ်ဖြစ်နေတတ်သည့် အတွက် မိသားစုအားလုံး ရင်ထိတ်
နေကြရသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မျှော်လင့်ရာကို အမြန်ဆုံး ပုံမှန်

အနေအထားမျိုး ပြန်ဖြစ်စေချင်နေကြသည်။ လက်ရှိ အနေအထား
မှာ မျှော်လင့်ရာပုံစံက အားရစရာမရှိသလို ထစ်ခနဲဆို တစ်ခုခုများ
ဖြစ်တော့မှာလားဟု တွေးပူနေရသည့် အခြေအနေ ဖြစ်သည်။

“သူဇာရော မူနဲ့”

“မမသူဇာ ဈေးသွားပါတယ် ကိုကြီး”

မင်းမိန့်က သူမိန်းမအကြောင်း နောက်ထပ် ဘာမှ ထပ်
မပြောတော့ဘဲ အိပ်ရာထဲမှာ လဲလျောင်းငြိမ်သက်နေသည့် ညီမ
မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“ဆရာဝန် ကြွလာပါပြီ ကိုကြီး”

“ဪ... ဆရာ၊ ကြွပါ”

မူနဲ့အပါအဝင် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကာ
မိသားစုဆရာဝန် ဦးသက်တင်မျက်နှာကို စိတ်ဝင်စားစွာ လှမ်း
ကြည့်ကြသည်။ ဆရာဝန်က ဘာမှမပြော။ မျှော်လင့်ရာ၏ ကျန်း
မာရေး အခြေအနေကို အစအဆုံး သိထားသူပီပီ လိုအပ်တာတွေ
စစ်ဆေးသည်။ ဆေးထိုးပေးသည်။

“စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ရှောင်ရသွားတာမျိုးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

“သူ့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားစေချင်”

တယ်ဗျာ၊ မင်းတို့လည်း မျှော်လင့်ရာ အနေအထားအားလုံး သိထားတာပဲ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆရာကတော့ သူ့ကို ဒီမှာ မထားစေချင်ဘူး၊ သူ့စိတ်ကို ပြောင်းလဲသွားစေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်သစ်၊ နေရာဒေသအသစ်မှာ စိတ်သစ်လူသစ် ဖြစ်သွားတာမျိုး ဖြစ်စေချင်တယ်”

“ဆရာပြောတာ မင်းနားလည်တယ်နော် မင်းမိန့်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နားလည်ပါတယ် ဆရာ”

“အေး... အေး၊ မင်းတို့ စိတ်တွေကိုလည်း လျော့ကြ၊ မင်းတို့ညီမလေးကို မင်းတို့ ချစ်တာကို ဆရာ မပြောလိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မင်းတို့ တကယ်ချစ်ရင် သူ စိတ်ချမ်းသာမှု၊ သူ ပျော်ရွှင်မှုကို အလေးထား ဦးစားပေးတာကိုပဲ မင်းတို့ စဉ်းစားပေးကြ ဟုတ်လား”

“ကိုင်း... ဆရာ ပြန်မယ်”

ဆရာကို မင်းမိန့်ကိုယ်တိုင် ကားရှိရာ လိုက်ပို့သည်။ ဆရာကားလေး ထွက်သွားတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ကိုယ်စီ သက်ပြင်းချဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုကြီး၊ ညီမလေးက သူ့ကောင်လေးကို သိပ်စွဲလမ်းနေတာ ခက်တာပဲဗျာ”

“စွဲလမ်းနေတာထက် ကြယ်ရောင်လင်း သေရတာ သူ

ကြောင့်ဆိုတဲ့စိတ်က သူ့ကို ပိုဒုက္ခပေးတာ မင်းခေါင်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ငါတို့ ညီမလေးဘဝ အရင်လို ပြန်မဖြစ်တော့မှာကို ငါ စိုးရိမ်တယ်”

“ဖောဆိုတဲ့ကောင်လေးကလည်း ကြယ်ရောင်လင်းရဲ့အန္တာပဲ ကိုကြီး၊ သူတို့ကို လက်ထပ်ပေးလိုက်ရင်ရော”

“မင်းညီမစိတ်ထဲမှာ ဖောဆိုတာ မရှိဘူးကွ၊ တစ်ချိန်လုံး သူတွေ့နေတာ ကြယ်ရောင်လင်းအကြောင်းတွေချည်း ဖြစ်နေတော့ ခက်တယ်”

“ဆရာကြီးပြောသလို တခြားတစ်နေရာ တစ်ခုခုမှာ ညီမလေးကို သွားထားရင်ရော ကိုကြီး”

“ဘယ်နေရာ သွားထားရမှာလဲ”

မင်းမိန့် ဒီလိုမေးတော့ မင်းခေါင် ရုတ်တရက် မဖြေတတ်။ အစ်ကိုဖြစ်သူမျက်နှာကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်သည်။

“ညီမလေးကျန်းမာရေးက စိတ်ချရတာ မဟုတ်တော့ သူ့ကို တို့နဲ့ အဝေးကြီးမှာ ထားလိုလည်း မဖြစ်ဘူး၊ ဒီမှာ ဆက်ထားရင်လည်း အဟောင်းတွေ ပြန်သတိရပြီး သူ့ရောဂါ အခြေအနေ ပိုဆိုးလာမှာလည်း ကြောက်ရတယ်”

“ညီမလေးနဲ့ မူနွဲ့ကို တခြားနေရာတစ်ခုကို ပို့ပေးထားရင်

မကောင်းဘူးလား ကိုကြီး”

“အေး... မင်းပြောတဲ့အကြံ မဆိုးဘူး၊ ညီမလေးနဲ့ မူနွဲ့ကို ရန်ကုန်ကို လွှတ်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး”

ကျန်းမာခြင်းသည် လာဘ်တစ်ပါးဆိုတာ အခု မင်းမိန့်တို့ ညီအစ်ကိုအတွက် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်နေသည်။ စီးပွားရေးထက် ကျန်းမာ ရေးကိစ္စက ပိုအရေးကြီးနေတော့ အရင်ကလို ငွေပြီးရင်း ငွေနောက် လိုက်နေရတာကို မပျော်နိုင်တော့။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး မျှော်လင့်ရာ အမြန်ဆုံး ပြန်လည် ကျန်းမာ လာရေးကိုသာ ပိုဦးစားပေး ဖြစ်နေကြသည်။

နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ရာအတွက် သူတို့စိတ်ကြိုက် သူနာပြု ဆရာမတစ်ယောက် ငှားပြီး ရန်ကုန်မှာ မူနွဲ့နှင့် သွားနေဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ မသူဇာကတော့ မပါတော့။

“မူနွဲ့တစ်ယောက်တည်း မသွားချင်ဘူး မမသူဇာရယ်၊ မမသူဇာပါလိုက်ခဲ့ပါနော်”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီကလည်း လိုက်ချင်ပါတယ်၊ ညည်းအစ်ကို ကြီး ဦးမင်းမိန့်စကားကို လွန်ဆန်လို့မှ မရတာ၊ ဒီအိမ်မှာ အားလုံး သူစိတ်သူသဘော၊ သူပြောသမျှ နာခံကြရတာလည်း မူနွဲ့ သိရက်

သားနဲ့”

“အရင်တုန်းက မမသူဇာနဲ့ နှစ်ယောက်အတူတူ သွားရ တာနော်”

“သူတို့မှာ ဘာအကြံဉာဏ်တွေ ရှိနေသလဲမှ မသိတာ၊ ဒါကြောင့် မမသူဇာကို ဒီမှာ နေခိုင်းတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ စိတ်ချက်လက်ချသာ သွားပါ၊ မျှော်လင့်ရာ အခြေအနေက အရင် တုန်းကလို မဟုတ်တော့ မူနွဲ့အတွက် အေးဆေးပါတယ်၊ သူ့ကို ပြုစုမယ့် ဆရာမပါ မူနွဲ့တို့နဲ့ အတူလိုက်မှာလေ၊ ဒီကြားထဲ မသူဇာတို့လည်း မကြာခဏ လာမှာပါ”

မူနွဲ့ကို အားပေးစကားပြောရင်း သူ့ဇာတိစိတ်ထဲ မျှော်လင့်ရာ နောက် သူ လိုက်မသွားရတာကိုပဲ ကျိတ်ဝမ်းသာနေမိသည်။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိသည့်အချိန် ယောက်ျားကိုချွဲပြီး သူ လိုချင် သည့် လက်ဝတ်ရတနာများ ဝယ်ခိုင်းမည်ဟု စိတ်ကူးထား၍ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် မြူးနေသည်။ မူနွဲ့ကတော့ မင်းမိန့်စကား ကိုလည်း မလွန်ဆန်ရဲ။ ယောက်ျားဖြစ်သူ မင်းခေါင် မျက်နှာညှိမှာကိုလည်း ကြောက်နှင့် သူ မသွားချင်တာကို မသွား ချင်ပါဟု မပြောရဲတာနှင့် ပစ္စည်းတွေ ကောက်သိမ်းရင်း တစ် ယောက်တည်း နှုတ်ခမ်းစုနေသည်။

“မူနွဲ့”

“ရှင်... ကိုမင်းခေါင်”

ယောက်ျားဖြစ်သူ မူနွဲ့နား ရောက်လာတော့ မျက်နှာကို ချက်ချင်း ပြန်ပြင်လိုက်ပြီး မင်းခေါင်မျက်နှာကိုကြည့်၍ အလှဆုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ရန်ကုန်ကို မူနွဲ့ မသွားချင်ဘူး မဟုတ်လား”

မင်းခေါင်က မူနွဲ့မျက်လုံးထဲ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး မေးတော့ မူနွဲ့ရှင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကိုမင်းခေါင် ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာကို မဟုတ်တာလဲ”

“ရန်ကုန်ကို မသွားချင်ဘူးဆိုတာလေ”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“ကိုမင်းကို မခွဲချင်လို့”

မူနွဲ့စကားအဆုံးမှာ မင်းခေါင်မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးသွားကာ မူနွဲ့ ကိုယ်လေးကို သူ့ရှင်ခွင်ထဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲယူလျက် ရင်ချင်း အပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ... ဒါက ယောက်ျားကို ချွဲတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“သွားပါ၊ ဘယ်သူက ချွဲနေလို့လဲ”

မူနွဲ့က မင်းခေါင်ကိုယ်ကြီးကို သူမလက်လေးအနံ့ဖြင့် ဇွတ်အတင်း တွန်းထုတ်တော့ မင်းခေါင်က ရယ်မောရင်း မူနွဲ့မျက်နှာကို ဇွတ်အတင်း လိုက်နမ်းတော့ မူနွဲ့ ရင်တွေခနဲသွားသလို စိတ်ထဲမှာ လည်း ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီလိုအချစ်တွေကို မရခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ အိမ်ထောင်သက် နှုတ်ကပတ် ပျော်ခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးက အေးစက်စက်နှင့်ပဲ။ ပြီးဆုံးလာခဲ့တာ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိဖြစ်သည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ငွေကို အသည်းအသန် ရှာကြတာ ခြင်းတူသလို အိမ်က မိန်းမတွေအပေါ်မှာ စိတ်မဝင်စားသလိုလို၊ အရေးမစိုက်သလိုလို နေချင်နေကြတာလည်း တူသည်။ အိမ်ပြန်လာသည့်အချိန်ထိ သူတို့အလုပ်ကိစ္စတွေက သူတို့နှင့် မပြီးမစီးနိုင်ပါလာတတ်၍ ကိုယ့်ယောက်ျားနား ကိုယ်မကပ်နိုင်။ သူတို့ လိုအပ်တာတွေ ဖြည့်ဆည်းရင်း ကိုယ်နေတတ်သလို နေလာခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

အခုမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်မှန်းမသိ။ မူနွဲ့ကို ယောက်ျားဖြစ်သူက လာချဲ့နေတော့ မူနွဲ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားပြီး ပါးပြင်ပေါ်မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။

“မျက်ရည်တွေပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မူနွဲ့၊ ကိုယ့်ကို”

စိတ်ဆိုးလိုလား”

“ဟင့်အင်း”

မင်းခေါင်က သူမိန်းမပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို တယု
တယသုတ်ပေးရင်း မူနွဲ့ပါးလေးကို ရှိုက်နမ်းရင်းမေးတော့ မျက်
ရည်တွေနှင့် မူနွဲ့ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဝမ်းနည်းလို့ပါ”

“ဝမ်းနည်းတယ် ဟုတ်လား”

“အင်း”

မူနွဲ့ ခေါင်းညိတ်ဖြေရင်း ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို
ကမန်းကတန်း သူမလက်လေးများဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ယောက်ျားက မူနွဲ့ကိုချစ်တာ ဝမ်းနည်းစရာလား
မိန်းမ ရယ်”

“အခုမှ အပိုတွေ လာပြောမနေပါနဲ့၊ မူနွဲ့အပေါ်မှာ စိတ်
မဝင်စားဘဲ အလုပ်ကို အမြဲ စိတ်ဝင်စားနေတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

“ဪ... မူနွဲ့က အဲဒါကို ဝမ်းနည်းတာလား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

ဒေါသလေးနှင့် မူနွဲ့ ရန်တွေ့တော့ မင်းခေါင်က အခုမှ

သူ မိန်းမသဘောထားကို နားလည်သွားပြီး တဟားဟား
ထရယ်သည်။

“ကိုယ် အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာနေတာ ဟောဒီက မိန်းမ
အတွက်ဗျာ”

“တော်ပါ၊ မူနွဲ့ လိုချင်တာ ရှင်ငွေတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်
ယောက်ျားရဲ့ ဂရုစိုက်မှု၊ ကြင်နာမှု၊ ချစ်မြတ်နိုးမှု၊ အဲဒါတွေပဲ
လိုချင်တာ သိလား၊ အခုတော့ အလုပ်များနေရတာနဲ့၊ ငွေရှာနေရာ
တာနဲ့ ရှင် မူနွဲ့ကို ပစ်ထားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ရှင်ကို မူနွဲ့ မုန်းတယ် သိလား”

“ဟေ့... အဲဒီလို မပြောကောင်းဘူးလေ”

“ပြောမယ်ရှင် ပြောမယ်၊ ရှင်ချစ်တာ မူနွဲ့ကို မဟုတ်ဘူး၊
ရှင်အလုပ်၊ ရှင်ငွေပဲ မဟုတ်လား၊ သွား... သွား၊ ရှင် မူနွဲ့နားကို
မလာနဲ့”

ဒေါသလေးတွေ အရှိန်တက်လာတော့ တစ်ချိန်လုံး ရင်ထဲမှာ
ခံစားသိပ်ဆည်းထားရသမျှ ခံစားချက်လေးတွေပါ ရင်ပွင့်
ပေါက်ကွဲလာကာ မင်းခေါင်ကို ရန်တွေ့ဖြစ်သွားသည်။ မင်းခေါင်
ကိုယ်တိုင်လည်း မူနွဲ့ပြောမှ သူ့ကိုယ်သူ သတိထားဖြစ်သွားကာ
မိန်းမဖြစ်သူ မျက်နှာကို စိတ်မကောင်းသလို ကြည့်လိုက်သည်။

မူနွဲ့မှာလည်း ပြောရင်း ဝမ်းနည်းလာကာ ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာ သည့် မျက်ရည်တွေကို မတားစီးနိုင်ပဲ ဖြစ်နေ၏။

“ဆောရီး မိန်းမရယ်၊ မူနွဲ့ရင်ထဲ ဒီလောက်အထိ နာကျင် ခံစားနေရတာ ကိုယ် မသိလိုက်ဘူး၊ နောက်ကို အခုလို မဖြစ် အောင် ကိုယ်ဆင်ခြင်မယ် ဟုတ်လား”

“မူနွဲ့... မိန်းမ”

“သွား... မူနွဲ့ကို မထိနဲ့”

“ထိပါရစေ အချစ်ရယ်၊ မင်းပဲ ကိုယ့်ကို လွမ်းနေတာဆို”

“အို... ဒါက ဘာစကားလဲ”

“ကိုယ်လည်း တစ်အိမ်တည်း အတူနေပြီး ကိုယ့်မိန်းမကို လွမ်းနေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောတာ”

“လွမ်းတယ် မူနွဲ့ရယ်”

“ဖယ်စမ်းပါ၊ အခုမှ အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ”

“ရင်ကွဲအောင်ထုလည်း မလွှတ်တော့ဘူး မိန်းမရေ၊ မကျေ နပ်ရင် ကြိုက်သလို ထုချင်ထု ရိုက်ချင်ရိုက်ဟေ့”

“ကိုမင်းခေါင်... အို.... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ တော်ကြာ မမသူဇာတို့ ဝင်လာမှဖြင့်”

“ဘာမှမပူနဲ့၊ ကို ဝင်လာတည်းက အခန်းတံခါး ပိတ်ခဲ့

ပြီးသား”

“ကြည့်စမ်း၊ ရှင်က အကြံနဲ့ပေါ့လေ”

“သူ့ကိုယ်သူ ကိုက မချစ်တော့ဘူး၊ ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလို့ ထင်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ကိုက ဒီထက်မက ကြံစည်ဖို့ စိတ် ကူးထားတာ မင်းမှ မသိဘဲ”

“လာခဲ့”

“အို”

လှိုင်းထန်သော ရင်ဖြင့် မင်းခေါင်ရင်ခွင်ထဲ မူနွဲ့ကိုယ်လေး အလန့်တကြား ရောက်သွားသည်။ လှိုက်လှဲသော ချစ်အနမ်းတွေ အောက်မှာ ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲခဲ့ရသော ချစ်ဒေါသလေးများ ပြေ ပျောက်သွားကာ အတိုးချအနမ်းတွေနဲ့ အလွမ်းကြီးလွမ်းပြနေသူကို မုန်းမုန်းနှင့် မျက်စောင်းရွယ်ဖြစ်အောင် ရွယ်လိုက်မိပေမယ့် မူနွဲ့ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ပိတ်အဟုန်ဖြင့် မင်းခေါင်ရင်ခွင်မှာ သူမပါးလေး ကို မှေးအပ်လိုက်သည်။

အခန်း (၃၁)

“ဇော”

“ဘာလဲ”

“ဟိုမှာကွ”

သူရ ညွှန်ပြရာ သူ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပန်းနုရောင် အရိပ်လေးက လှပစွာ ဇောမျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့် နှလုံးသားကို အရှိန်ပြင်းပြင်း လာရောက်ရိုက်ခတ်သွားသည်။

လှလိုက်တာ မျှော်လင့်ရယ်။

လှပသော မျှော်လင့်ရာမျက်နှာလေးကို ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတို့ အတိအကျသော နူးညံ့ကြင်နာသည့် မျက်ဝန်းလက်လက်များဖြင့် ငေးမောစူးစိုက်ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။ မျှော်လင့်ရာကတော့

ဦးစိုးစာပေ

ဘုရားနှင့်ဝိသေသကဏ္ဍာ

၂၀၀

သူ ရှိနေတာကိုလည်း မသိ။ မြင်လည်း မြင်တွေ့ပုံမရ။ သူမ အာရုံနှင့် သူမ ခိုလေးတွေ အစာကျွေးနေပုံက လှလွန်း၍ သူ ဘယ်လိုမှ ငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ သူမပုံလေးကို ဖုန်းဖြင့် အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူ ထားလိုက်သည်။

မျှော်လင့်ရာနှင့် ဝေးရာမှ သူမကို သူ ဘယ်လောက် ချစ်ကြောင်း၊ မြတ်နိုးကြောင်း ပိုသိခွင့်ရခဲ့သူက ဇော။ တစ်ချိန်လုံး သူမ အကြောင်းပဲ တွေးနေမိသလို သူ့ရင်ခွင်မှာ ကလေးတစ်ယောက် လို အပူအပင်ကင်းစွာ ချွဲနွဲ့တတ်ပုံလေးကို သတိရတိုင်း သူ့ချစ်သူ လေးရှိရာ အပြေးရောက်သွားချင်စိတ်တို့က ထိန်းရခက်လှသည်။ မျှော်လင့်ရာကို သူတွေ့ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သူမအစ်ကိုတွေဆီမှာ သူမကို တွေ့ခွင့်တောင်းသည်။

မင်းမိန့်က ခွင့်မပြု။

မျှော်လင့်ရာ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ စိတ်ချရသည်အထိ စောင့်ပါဟုဆိုလာ၍ သူ့ရင်ထဲက အလွမ်းစိတ်တွေကို မျှိုသိပ်ပြီး မျှော်လင့်ရာနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရမည့်အချိန်ကို စောင့်ခဲ့ရသည်။ အတိတ်ကို အားလုံး ပြန်သတိရသွားပြီဖြစ်သော မျှော်လင့်ရာအတွက် ဇောဆိုသည့် လူတစ်ယောက်က သူမအတွက် လူစိမ်းတစ်ယောက်သာ ဖြစ်၍ အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ခွင့်တောင်းနေသည့် သူ့ဆန္ဒကို သူမက

ဦးစိုးစာပေ

ပြတ်သားစွာ ပယ်ချခဲ့သည်။

တစ်ချိန်က စောဆိုသည့် လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အရူးအမူး အသည်းအသန် ချစ်ပြခဲ့တာတွေကို သူမ မေ့သွားသည်။ လုံးဝ မမှတ်မိတော့။ သူမအသိထဲမှာ ရှိနေတာက စောရဲ့ အမွှာအစ်ကို ကြယ်ရောင်လင်းဆိုသည့် သူမချစ်သူ။ သူမနှလုံးသား ဖြစ်နေပါသည်ဟု မျှော်လင့်ရာအစ်ကိုကြီး မင်းမိန့်ကိုယ်တိုင်က စောကို ရှင်းပြခဲ့သည်။

နောင်တတရားတွေနှင့် ရှင်သန်နေသော မျှော်လင့်ရာအချစ်က နာကျင်ကြေကွဲခြင်းတွေနှင့် ပြည့်နေတော့ တစ်ချိန်လုံး သူမ မပျော်နိုင်မှန်း စာနာစိတ်နှင့် စော နားလည်သည်။ ချစ်စိတ်နှင့် သူမကို ပိုသနားမိသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူမကိုယ်လေးကို သူရင်ခွင်မှာ အမြတ်တနိုး ထွေးပွေ့သိမ်းထားချင်ပေမယ့် ထိုအခွင့်အရေးကို စော မရ။

“ပြောရမှာ အားနာပါတယ် ငါ့ညီရယ်၊ အစ်ကိုညီမလေးက ငါ့ညီကို လုံးဝ မတွေ့ချင်ဘူးဆိုတာပဲ ပြောနေတော့ သူ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မှာမျိုး အစ်ကိုတို့ဘက်က ထပ်မလုပ်ချင်တော့တာ ခွင့်လွှတ် ပါကွာ”

“အစ်ကိုတို့ညီမလေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်တဲ့ ညီလေး

အချစ်ကိုတော့ အစ်ကိုတို့ ကျေးဇူးတင် အသိအမှတ် ပြုပါတယ်၊ ညီလေးဘက်မှာလည်း အစ်ကိုတို့ ရှိနေမှာပါ၊ ညီမလေး အခြေအနေကို အစ်ကိုတို့ အမြဲ ပြောပြနေမှာပါ ဟုတ်လား”

မျှော်လင့်ရာအစ်ကိုကြီး မင်းမိန့်ကိုယ်တိုင် စောဘက်ကလူ ဖြစ်ပေမယ့် သူတို့ညီမလေး သူတို့ကြောင့် အခုလို ဖြစ်ခဲ့ရတာ နောင်တရနေကြသူများဖြစ်၍ စောက မျှော်လင့်ရာနှင့် ဇွတ်အတင်း တွေ့ပါရစေဆိုတာမျိုးကို လုံးဝ ခွင့်မပြုကြ။ သူတို့ညီမကို နောက်ထပ် တစ်ခုခုထပ်ဖြစ်မှာ အစိုးရိမ်ကြီးနေကြတာနှင့် စောလည်း သူမကို ဇွတ်တွေ့ချင်စိတ်ကို လက်လျှော့ခဲ့ရသည်။

သူ ဖုန်းဆက်လျှင်တော့ မင်းမိန့်က သူ့ညီမအခြေအနေကို သူ သိချင်သမျှ ပြောပြသည်။ စောနှင့် သူ့ညီမကိုလည်း သဘောတူသည်။ ဒါကြောင့်လည်း မျှော်လင့်ရာကို ကျန်းမာရေးအရ နေရာအပြောင်းအလွဲ လုပ်ပေးပါဟု ဆရာဝန်ပြောတော့ စောနှင့် တိုင်ပင်ပြီး သူမကို စောရှိသည့် ရန်ကုန်ကို ပို့လိုက်သည်။ မျှော်လင့်ရာက ဘယ်မှမသွားချင်။ သူ့အိမ်မှာပဲ သူ နေချင်သည်။ ကျန်းမာရေးအရ မဖြစ်မနေသွားရမည့်ခရီးဖြစ်ကြောင်း သူမ နားလည်အောင် ရှင်းပြမှ လက်ခံသည်။ မျှော်လင့်ရာတို့ နေထိုင်ဖို့အိမ်ကို စောကပဲ စီစဉ်ပေးသည်။ ခြံဝန်းကကျယ်ပြီး သီးပင်စားပင်တွေ၊ သစ်ရိပ်

ဝါးရိပ်တွေနှင့် နေချင့်စဖွယ် အေးချမ်းမှုအပြည့်ရှိသော နေရာလေး ဖြစ်သည်။ မင်းမိန့်ကိုယ်တိုင် အိမ်အခြေအနေကို လာကြည့်ပြီးမှ သူညီမနေထိုင်ရန် လက်ခံသည်။

မျှော်လင့်ရာအတွက် အစစအရာရာ စိတ်ချပါရစေဟု ဇော ကို အထပ်ထပ်မှာသည်။ သူမကို အစ်ကိုနှစ်ယောက်က ရန်ကုန်ကို ပို့ဖို့ စီစဉ်ကြတာလည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်။ ဇောရှိရာသို့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဖြစ်အောင် ပို့ပေးကြခြင်းဖြစ်သည်။ အစ်ကိုနှစ်ယောက်က သူတို့ညီမ အခုလိုဖြစ်သွားပြီးတည်းက နောင်တကိုယ်စီ ရနေကြသည်။ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ သူတို့ ညီမကို စိတ်မချမ်းသာအောင် မလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြ၍ အဖွဲ့ အစည်းကို ကြယ်ရောင်လင်းကိုယ်စား သူတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါဟု ဇောကိုလည်း တောင်းပန်သည်။

ဇောကလည်း မျှော်လင့်ရာနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူမကို တစ် သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်အောင် ထားပါမည်ဟု ဝန်ခံကတိပြု သည်။ ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့် မျှော်လင့်ရာအချစ်ကိုသာ ဇော ပြန်ရလျှင် အားလုံးပျော်ကြရမှာ သေချာသည်။ သူမက အခုချိန်ထိ ဇောဆိုသည့် သူ့ကို သူမအာရုံထဲမှာ မထည့်တော့ ခက်နေသည်။ တစ်ချိန်က သူ့ကို အသည်းအသန် ချစ်ခဲ့သူမှာ သူမ မဟုတ်သလို

ဖြစ်နေတော့ အတိတ်အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မမှတ်မိသည့် သူမကို သူ ဘယ်လို ရှင်းပြရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

သေချာတာက မတွေ့ရသည့်အချိန်အတွင်းမှာ သူမ ပိုလှလာ သည်။ ပိုပြီး ချစ်စရာကောင်းနေသည်။ တည်ငြိမ်သော သူမအလှ က ဇောရင်ကို ပိုလှုပ်ခတ်စေတာကို သူမ မသိ။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဇော”

သူရက မျှော်လင့်ရာအနားကို မသွားဘဲ အဝေးကနေ သူမ အလှကို မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ငေးနေသည့် ဇောကိုကြည့်ပြီး အားမလို အားမရ မေးသည်။ အရင်လိုစိတ်နဲ့ဆို သူ့ကိုယ်တိုင် ဝုန်းဒိုင်းကျမိမှာ ဖြစ်ပေမယ့် သူ ချစ်သော ချစ်သူလေးကမှ ပုံမှန်မဟုတ်ခဲ့သော ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် သူ့ဘက်က အများကြီး စဉ်းစားနေရသည်။

“ငါတို့ သူ့ကို သွားတွေ့ကြမလား ဇော”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“မင်းပဲ ဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဟိုမှာ မြင်လား၊ မင်း မျှော်လင့်ရာအလှ ကို ခံစားနေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို အရင်ကြည့်ဦး၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မင်းနဲ့သူ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ရှင်းစရာရှိတာ အပြတ်ရှင်းပစ် လိုက်တော့”

“ရှင်းပစ်ရအောင် သူက အမှိုက်လားကွ”

“မင်း ငါ့ကို ပြဿနာမရှာနဲ့နော် ဇော”

သူရက ဒေါသမျက်နှာနှင့် သူ့ဘက်လှည့်ပြီး ရန်လုပ်တော့
ဇော ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်လိုက်သည်။

“နှလုံးသားရေးရာကိစ္စက နူးညံ့သိမ်မွေ့ရတယ် သူရ၊ မင်း
ပြောသလို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဇွတ်နစ်ပြီး ပွဲကြမ်းရင် သူ ငါ့ကို
ဘယ်လိုမြင်မလဲ”

“မင်းမျက်နှာကြီး ရှိနေတာပဲ”

ကြယ်ရောင်လင်းနှင့် ခွဲမရအောင်တူသော သူမျက်နှာ
အကြောင်း ပြောလာတော့ သူ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မျှော်လင့်ရာအတွက် ငါ့ကိုယ်ငါ ဒုတိယ ကြယ်ရောင်လင်း
မဖြစ်ချင်ဘူး သူရ၊ ငါက ကြယ်ရောင်လင်း မဟုတ်ဘူး၊ ဇော၊
ဒါကို သူ လက်ခံလာတဲ့အထိ ငါကြိုးစားရမှာက ငါ့တာဝန်”

“ငါ့ကို ဇောအနေနဲ့ပဲ သူ့ကို ချစ်စေချင်တယ် သူရ”

“ဒါဆိုလည်း မင်းကိုမင်း ဇောပါလို့ မျှော်လင့်ရာကို သွား
ပြောကွာ”

“အခုလား”

“အေး”

“မင်း မပြောရဲရင် မင်းကိုယ်စား ငါ သွားပြောပေးမယ်”

သူရက စိတ်မြန်လက်မြန်သမားပီပီ အခုလို အချိန်ကြမှ
ငြိမ်သက်တွေဝေနေသော ဇောကို ကြည့်မရဖြစ်နေတာ ဇော
သိသည်။

“ဟော... ဟိုမှာ မျှော်လင့်ရာ ပြန်တော့မယ်ကွ၊ မင်း
ဒီအတိုင်းကြည့်နေတော့မှာလား၊ သွားလေကွာ”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဟ... ဘာကို မဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းနဲ့သူက ချစ်သူတွေ
တောင် မဟုတ်ဘူး၊ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်စာချုပ်
မှာ လက်မှတ်ထိုးကြတဲ့ ဇနီးမောင်နှံတွေနော် ဇော၊ မင်းဆီမှာ
အဲဒီစာချုပ်ပါရင် သူ့ကိုပါ တစ်ခါတည်းပြလိုက်”

သူရက သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူ ဟုတ်နေသည်။ ဇောမှာသာ
ရှေ့တိုးရခက်၊ နောက်ဆုတ်ရခက် ဖြစ်နေတုန်း မျှော်လင့်ရာ
လက်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို လူတစ်ယောက် လုပြေးသွားသည်။

“လုပ်ကြပါဦး၊ ကျွန်မတို့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို လုပြေးသွားပြီ”

မျှော်လင့်ရာက အော်ခြင်းမဟုတ်။

သူမနှင့်အတူပါလာသည့် မူနွဲ့က အော်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ
ပိုက်ဆံအိတ်ကို လုပြေးသွားသည့်လူကို မျှော်လင့်ရာ ကြောင်ငေး

ကြည့်နေခိုက်မှာ စောက ပိုက်ဆံအိတ်လုသူနောက် ပြေးလိုက်သွားသည်။

“သူခိုးဗျို... သူခိုး”

“အင်္ကျီအဝါနဲ့လူ ပိုက်ဆံအိတ် လုပြေးသွားတယ်၊ ဖမ်းကြပါဗျို”

သူရက ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာအော်ရင်း စောကို စိတ်မချတာနှင့် စောနောက် ပြေးလိုက်အသွားမှာ စောနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်လုသူက အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ သူရအော်သံကြောင့် လူတစ်ချို့က ပြေးလွှားနေသည့် စောတို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်လုသူက သူပြေး၍ မလွတ်မှန်း သိသည်နှင့် လက်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် စောမျက်နှာကို ပစ်ပေါက်ပြီး နီးရာ ဘတ်စ်ကားပေါ် တက်ပြေးသွားသည်။

“ဦး”

“ဒုတ်”

“အား”

ပိုက်ဆံအိတ်က အမာဖြစ်ပြီး ခပ်လေးလေးဖြစ်၍ အောနဖူးကို အိတ်၏စောင်းဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ထိခိုက်မိပြီး နဖူးမှ သွေးတို့ ဖြာခနဲ နီရဲစွာ စီးကျလာသည်။

“ဟာ... သွေးတွေ နေည်းပါလား”

“ရတယ်၊ ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“အို... ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ကလေးရယ်၊ ဆေးခန်းဖြစ်ဖြစ် တစ်နေရာရာတော့ ပြလိုက်ပါ”

စောနားကို ရောက်လာသည့် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က သူရ စကားကို ဝင်ထောက်ခံပြီး စောကို ဇွတ်အတင်း ဆေးခန်းကို လွှတ် နေချိန်မှာ မျှော်လင့်ရာနှင့် သူ့ယောက်မ မူနွဲ့တို့ စောထံ ရောက်လာသည်။

“ဟင်... မျက်နှာမှာ သွေးတွေနဲ့ပါလား”

“ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ရော... ဒီမှာ၊ မျှော်လင့်ရာရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်”

စောက သူမျက်နှာပေါ်မှ သွေးစများကို အသင့်ပါလာသည့် လက်ကိုင်ပဝါနှင့်သုတ်ရင်း သူလက်ထဲက မျှော်လင့်ရာပိုက်ဆံအိတ်ကို သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေသည့် မျှော်လင့်ရာထံ လှမ်းပေးလိုက်ပေမယ့် သူမ ချက်ချင်းလှမ်းမယူဘဲ စောမျက်နှာကို တအံ့တဩ မျက်ဝန်းများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ လှပသော မျက်နှာလေး သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖျော့သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

“ရှင်... ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ကိုယ့်နာမည် ဇော”

“ဟင်”

ဇောဆိုသည့်အမည်ကြောင့် မျှော်လင့်ရာရင်ထဲ ဒီတံခနဲ ဆောင့်ခနဲသွားကာ မျက်ဝန်းအစုံလည်း ပျာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဇော”

ထိုအမည်က မျှော်လင့်ရာရင်ထဲ အထပ်ထပ် ပဲ့တင်ရိုက်သွားသည်။ ကြယ်ရောင်လင်းရဲ့ အမွှာညီအစ်ကို ဇောက သူမချစ်သူနှင့် ခွဲမရအောင် တူသူတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ မျှော်လင့်ရာစိတ်ထဲမှာ ဇောကို တွေ့မြင်နေရတာ သူမချစ်သူ ကြယ်ရောင်လင်းကို သက်ရှိ ထင်ရှား တွေ့မြင်ရသလို ဖြစ်နေ၏။

“မျှော်လင့်ရာ”

ဇော ခေါ်ပေမယ့် သူမနောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ နေရာက ချာခနဲ လှည့်ပြေးခဲ့သည်။ ဘာကြောင့် သူမကိုယ်သူမလည်း ထိုသို့ လုပ်မိမှန်းမသိ။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေတာပဲသိသည်။

“မျှော်လင့်ရာ နေဦးလေ”

“ညီမလေး၊ မပြေးနဲ့၊ လဲမယ်”

“မျှော်လင့်ရာ”

ခြေဦးတည့်ရာ ဇွတ်ပြေးနေသော မျှော်လင့်ရာနောက်သို့

ဦးဦးစာပေ

ဇော အပြေးလိုက်သွားသည်။ မူနဲ့နှင့် သူရက သူတို့နောက်မှာ အတူပါလာသည်။ အားလုံးရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်မှုတွေ ကိုယ်စီနှင့် ကားတွေက ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ထိုကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဦးတည့် ရာမဲ့ ပြေးလွှားနေသော မျှော်လင့်ရာကိုကြည့်ပြီး ဇောရင်ထဲ ပူလာသည်။

မျှော်လင့်ရာအစ်ကိုတွေကို သူမ ဘာမှမဖြစ်အောင် ဂရုစိုက် ပါမည်ဟု ဇောကိုယ်တိုင် ကတိအထပ်ထပ်ပေးခဲ့ပြီးမှ သူ့ကြောင့် သူမ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် တစ်သက်လုံး ဖြေဆည်၍ မရနိုင်သော နောင်တတွေနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာ သူ အကြောက်ဆုံးဖြစ်သည်။

“မျှော်လင့်ရာ... ရှေ့မှာ ကား... ကား”

“ဟာ”

“ကျွီး”

“အား”

“အမလေး လုပ်ကြပါဦး၊ ကျွန်မညီမလေးကို ကားတိုက် သွားပြီ”

“မျှော်လင့်ရာ”

“မျှော်လင့်ရာ”

ဇောနှုတ်ဖျားမှ သူမအမည်ကို အသံနက်ကြီးဖြင့် ဟစ်အော်

ဦးဦးစာပေ

လိုက်ချိန်မှာ မျှော်လင့်ရာက လမ်းပေါ်မှာ ခွေခွေလေး လှဲလျောင်း ငြိမ်သက်နေပြီဖြစ်သည်။ သူ့ကြောင့် မျှော်လင့်ရာ သေဆုံးသွား ပြီလား။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်လို့ လုပ်မိမှန်းမသိအောင် ဇောရင်ထဲ သောကမီး တောက်လောင်လျက် မျှော်လင့်ရာကိုယ်လေးကို သူရင်ခွင်မှာ အတင်းအကျပ်ဆုံး ထွေးပွေ့ထားလျက် မျှော်လင့်ရာ အမည်ကိုသာ ထပ်ခါတလဲလဲ ခေါ်နေမိသည်။

“လုပ်ကြပါဦးဗျာ... လုပ်ကြပါဦး၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ကျွန်တော့်ချစ်သူ သေပြီထင်တယ်၊ လုပ်ကြပါဦး”

“စိတ်ကိုထိန်းပါ ညီလေး၊ မင်းချစ်သူ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုယ့်ကားနဲ့လည်း မင်းချစ်သူကို ဝင်မတိုက်မိပါဘူးကွ၊ သူ့ဘာသာလန့်ပြီး သတိမေ့သွားတာပါ”

“ဟုတ်တယ် ဇော၊ မင်းရဲ့မျှော်လင့်ရာ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးကွ၊ ကားအရိတ်ကို အချိန်မီ နင်းလိုက်တာ ငါတွေ့တယ်”

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား သူရ”

“တကယ်ပြောနေတာပါကွာ၊ လာ... လာ၊ တခြားသူတွေ ဝိုင်းမလာခင် မျှော်လင့်ရာကို ဒီအစ်ကိုကားပေါ် တင်လိုက်၊ မင်း ကားကို နောက်မှ ငါ ပြန်လာယူမယ်”

“ကားပေါ်တက် မမူနဲ့၊ ဆေးခန်းတစ်ခုကို ဝင်ပြလိုက်ရင်

သူ ချက်ချင်း ပြန်သတိရလာမှာပါ။ လာဗျာ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့ သွားကြမယ်”

သူရအစီအစဉ်နှင့် အားလုံး ကားပေါ်ရောက်သွားကြပေမယ့် ဘယ်သူမှ စကားမပြောရဲ။ မျှော်လင့်ရာအတွက် စိတ်ပူနေရတာနှင့် ဆေးခန်းတစ်ခုကိုရောက်မှ အားလုံး သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချဖြစ်ကြ သည်။ မျှော်လင့်ရာမှာ ပွန်းပဲ့ရာမှတစ်ပါး တခြား ဘာဒဏ်ရာမှမရှိ။ သူ့ဘာသာ အကြောက်လွန်ပြီး သတိလစ်သွားတာပါဆိုမှ ကား ပိုင်ရှင်လည်း ဇောတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူရကို သူ့ကားရှိရာ လိုက်ပို့သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ ဇောရယ်၊ မျှော်လင့်ရာသာ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း တစ်ခုခုဖြစ်လာလို့ကတော့ မမူနဲ့ဖြင့် ကိုယ့်ယောက်ျား အိမ် ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အစ်ကိုနှစ်ယောက် က သူတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမကို သိပ်ချစ်ကြတာ”

“ကျွန်တော် သိတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ဘက်က အများကြီး ဆင်ခြင်ချုပ်တည်းနေခဲ့ရတာ မမူနဲ့လည်း သိပါတယ်”

“သိပါတယ်ကွယ်... သိပါတယ်၊ အဲဒီအတွက် ဇောကို လည်း မမူနဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မျှော်လင့်ရာကိုယ်တိုင်လည်း အခုမှ နေပြန်ကောင်းကာစဆိုတော့ ကိစ္စတိုင်း အကျိုးသင့်

အကြောင်းသင့်ဖြစ်အောင် ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစား လက်မခံနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“အထူးသဖြင့် ကြယ်ရောင်လင်းကြောင့် သူ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာထဲမှာ သူ့ကြောင့် သူ့ချစ်သူ သေရတာဆိုတဲ့ စိတ်အစွဲ အလမ်းက အကြီးဆုံးပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ဒဏ်ခတ်တဲ့ အနေနဲ့ သူ့ချစ်သူ ကြယ်ရောင်လင်းအပေါ်မှာ သစ္စာမဖောက်မီအောင် တခြားသူတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောတာကို လုံးဝလက်မခံဘဲ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတာလို့ မမူနဲ့ထင်တယ်”

“အစ်ကိုကြီးမင်းမိန့်နဲ့ တွေ့တုန်းကလည်း မမူနဲ့ပြောသလို ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ်ဗျာ၊ မျှော်လင့်ရာရဲ့ ခံစားချက်ကို ကျွန်တော် နားလည်တယ်၊ ကိုယ်ချင်းလည်း စာပါတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်တယ် မမူနဲ့၊ သူလည်း တစ်နေ့ ကျွန်တော့် အချစ်ကို နားလည်လက်ခံလာမယ်လို့ ယုံတယ်”

“မမူနဲ့လည်း ဇောပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေလို့ အမြဲ ဆုတောင်းနေပါတယ်ကွယ်”

“အင်း... ဟင်း... ဟင်း”

“ဟော... မျှော်လင့်ရာလေး သတိရလာပြီ”

“မျှော်လင့်ရာ... ညီမလေး၊ သတိရပြီနော်”

“မမူနဲ့”

မျှော်လင့်ရာက မမူနဲ့အမည်ကို တိုးတိုးခေါ်ရင်း မမူနဲ့နားမှာ အတူရှိနေသည့် ဇောနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံချိန်မှာတော့ ဇောကို ဘာတစ်ခုနဲ့မှမပြောဘဲ သူမအကြည့်လေးများကို ချက်ချင်းလိုပင် တခြားတစ်ဖက်သို့ လွှဲပစ်လိုက်၍ ဇောရင်ထဲ ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွား သည်။

“နေကောင်းတယ်နော် မျှော်လင့်ရာ”

သူမမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဇောက မေးပေမယ့် သူ့အဖြေကို ဖြေဆိုခြင်းမရှိ၊ မျက်ဝန်းလေးမှိတ်ပြီး ငြိမ်သက်လျက် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြန်စဉ်းစားနေပုံရ၍ သူလည်း အသာငြိမ်နေလိုက် သည်။

“မျှော်လင့်ရာတို့ အခု ဘယ်ရောက်နေလဲ မမူနဲ့”

“ဆေးခန်းကို ရောက်နေတာ မျှော်လင့်ရာ၊ ညီမလေးကို ကားနဲ့ ဝင်တိုက်မိမလို့ဖြစ်ပြီး သတိမေ့သွားတာနဲ့ ဒီဆေးခန်းကို ခေါ်လာတာ”

“ဪ”

“အိမ်ပြန်လို့ရပြီဆိုရင် အိမ်ပြန်ချင်တယ် မမူနဲ့”

“ပြန်လို့ရပြီထင်တယ်၊ ခဏလေးနော်၊ မမူနဲ့ ဆရာဝန်ကို

သွားမေးလိုက်ဦးမယ်”

“မမူနဲ့”

မမူနဲ့အမည်ကို မျှော်လင့်ရာ လှမ်းခေါ်လိုက်ပေမယ့် ကြားပုံ မရဘဲ ဇောနှင့်သူမကို နှစ်ယောက်တည်းထားကာ သူမတို့ အခန်း ထဲမှ မမူနဲ့ ထွက်သွား၍ မျှော်လင့်ရာ စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဒီလူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိမနေချင်သည်မှာ သူမဆန္ဒဖြစ်သည်။

“မျှော်လင့်ရာ”

“အို... ဘာလို့ သူများလက်ကို လာထိရတာလဲ၊ ဖယ်ပါ”

အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်တာနှင့် ဇောဆိုသည့် လူက မျှော်လင့်ရာအမည်ကို ခေါ်ရင်း သူမလက်လေးတစ်ဖက်ကို သူလက်တစ်ဖက်နှင့် လာရောက်ဆုပ်မိုး ဆုပ်ကိုင်လာ၍ လှပသော မျက်နှာလေးမှာ စိတ်အလိုမကျခြင်းကြောင့် တင်းမာသွားကာ သူမ လက်လေးကို ဇောလက်ထဲမှ ရုန်းယူလိုက်ပုံက ဆတ်ဆတ်ထိ မခံတတ်သော ကလေးမလေးနှင့် တူပါသည်။

မျှော်လင့်ရာ ရုန်းပေမယ့် ဇောက မလွှတ်။ ပိုတင်းကျပ်အောင် ဆုပ်ကိုင်လာ၍ မျှော်လင့်ရာမှာ ပို၍ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ကာ ဇော မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ရွှန်းလဲ့တောက်ပနေသည့် ဇောမျက်ဝန်း

နက်နက်များနှင့် အဆုံမှာ မျှော်လင့်ရာရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ သူမလက်လေးကို သူလက်ထဲ ဇွတ်အတင်း ရုန်းဖယ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစား လိုက်သည်။

“ရှင်... လွှတ်နော်၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ ခွင့်မပြုဘဲ ကျွန်မ လက်ကို လာကိုင်ရတာလဲ”

“လွှတ်”

“မလွှတ်ဘူး”

“ဟင်”

“မောင် မျှော်လင့်ရာကို သိပ်လွမ်းနေပြီ”

“အို”

မြတ်နိုးတမ်းတသောအကြည့်။ နူးညံ့လှိုက်မောသော အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုများသာမက သူ့ကိုယ်သူ မောင်ဟု ရဲတင်း စွာ သုံးစွဲလာသူကြောင့် မျှော်လင့်ရာ မျက်နှာလေး ဆေးမင်နီနှင့် ပက်ဖြန်း ခံလိုက်ရသလို ရဲခနဲဖြစ်သွားကာ သူ့မျက်နှာကို မကြည့် ရဲအောင် အရှက်သည်းမွန်သွားသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် မျှော်လင့်ရာရယ်၊ မောင်ကို ဘယ်အချိန်ထိ အကြာကြီး ပစ်ထားမှာလဲဟင်”

“ရှင်ပြောနေတာတွေ ကျွန်မ မသိဘူး၊ နားလည်း မလည်

ဘူး၊ ဖယ်ပါ... ကျွန်မလက်ကို လွှတ်”

“လွှတ်လို့ဆိုနေ... ရှင်နော်”

မျှော်လင့်ရာက ပြောပြောဆိုဆို စော ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူမ လက်လေးကို ရုန်းယူလို့မရတာနှင့် တခြားလက်တစ်ဖက်နှင့် ပါ သူမ လက်တစ်ဖက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် စောလက်ကို ဇွတ်အတင်း ဖယ်ရှားဖို့ ကြိုးစားလာ၍ စောက သူရင်ထဲက အဆမတန် ရုန်းကြွလာသည့် ချစ်စိတ်၊ မြတ်နိုးစိတ် တို့ကို အားတင်း ထိန်းချုပ်ရင်း မျှော်လင့်ရာ လက်ကလေး နှစ်ဖက် စလုံးကို သူလက် နှစ်ဖက်နှင့် ဆွဲယူဖမ်းထိန်းထားလိုက်တော့ မျှော်လင့်ရာ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားတာကို အမြတ်တနိုး စူးစိုက်ကြည့်ပစ် လိုက်တော့ မျှော်လင့်ရာပါးလေးတွေ ရဲ့ရဲနီ သွားသည်။

“ရှင်... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မလက်ကို လွှတ်နော်၊ ပြောမမရင် အော်လိုက်မှာ သိလား”

“ဘယ်လို အော်မှာလဲ”

“အော်လေ”

“ဟင်”

နီးကပ်လွန်းသည့် အနေအထားနှင့် မျှော်လင့်ရာကိုယ်လေးက

စောရင်ခွင်ထဲ ရောက်လုလုဖြစ်နေရုံမက သူထံမှ ဝင်သက်ထွက် သက် လေနှေးနှေးက မျှော်လင့်ရာရဲ့ ပါးပြင်နှင့် လည်တိုင်ကို ဖြတ်တိုက်သွား၍ သူမမျက်နှာလေးကို အလန့်တကြားလေး နောက်ကို လှမ်းအဆုတ်မှာ မမူနဲ့ သူတို့နား ရောက်လာ၏။

“ကားလည်း အသင့်ရောက်နေပြီ စောရေ၊ မျှော်လင့်ရာကို တစ်ခါတည်း ခေါ်ခဲ့၊ မမူနဲ့ သွားနှင့်မယ်”

စောတို့ အပြစ်အပျက်ကို အစအဆုံး မြင်ထားသည့် မမူနဲ့က မျှော်လင့်ရာမျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ သိမ်းစရာရှိတာ ကောက်သိမ်းပြီး သူတို့နားက ခပ်တည်တည် ပြန်ထွက်သွားပုံက တကယ့်ကို ဘာမှ မသိသည့်ပုံစံဖြစ်သည်။

“မမူနဲ့”

“ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ မောင့်ကို ပြောလေ”

မမူနဲ့က မျှော်လင့်ရာခေါ်သံကို တကယ် မကြားတာလား၊ တမင် မကြားချင်ဟန်ဆောင်တာလား မသိ။ သူမကို စောဆိုသူရဲ့ လက်ထဲ စိတ်ချလက်ချ ထားသွားလိုက်တာ နောက်ကိုပင် တစ်ချက် လှည့်မကြည့်။ ဒီကြားထဲ စောဆိုသည့်လူက တစ်မျိုး။ မျှော်လင့်ရာ လက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားသလို သူမ မျက်နှာနား တိုးကပ်ပြီး ဘာလိုချင်လဲ မေးနေတော့ မျှော်လင့်ရာ

စိတ်ထဲ ပို၍ကြည့်မရဖြစ်လာကာ သူမ လက်နှစ်ဖက်ကို သူလက်ထဲက တအားဆောင်ရုန်းပစ်တော့ သူက အသာအယာ ဖြေလွှတ်ပေးရင်း သူမမျက်နှာလေးကို မျက်တေ့မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မရှေ့က ဖယ်ပါ”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောရမှာလဲ၊ ရှင့်ကို ပြောနေတာရှင့်၊ ရှင့်ကို”

“မောင်လို့ မခေါ်တော့ဘူးလား”

“ခေါ်စေချင်ရင် ရှင့်ချစ်သူဆီ သွားပါလား”

“မောင့်ချစ်သူက ဒီမှာလေ၊ မျှော်လင့်ရာတဲ့”

“ရှင်နော်၊ ကျွန်မ မသိတဲ့စကားတွေနဲ့ ကျွန်မကို လာချည်နှောင်ဖို့ ကြိုးစားမနေနဲ့၊ ကျွန်မဘဝမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်၊ သူနာမည် ကြယ်ရောင်လင်းဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား”

ဒေါသနှင့် ရန်တွေ့စကားဆိုရင်း ကြယ်ရောင်လင်း၏ မျက်နှာနှင့်ဟူသော စောမျက်နှာကိုကြည့်ကာ နှလုံးသားထဲ ဆတ်ခနဲ နာကျင်သွားကာ သူ့ရှေ့မှ အပြေးလေး ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ကြာလျှင် သူမ ငိုမိတော့မည်။ သူ့ရှေ့မှာ သူမ မျက်ရည်ကျမပြချင်၍ ငိုချင်စိတ်ကို ဇွတ်အတင်း မျှိုသိပ်လိုက်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းသွားလေ မျှော်လင့်ရာ၊ တော်ကြာ မူးလဲနေဦးမယ်”

“လဲတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရှင့်အပူ မပါပါဘူး”

“မျှော်လင့်ရာရယ်”

သူ့ကို တစ်ခွန်းမခံ ပြန်စွာနေသူလေးကို စိတ်ဆိုးဒေါသ မဖြစ်နိုင်ဘဲ ပို၍ သဘောကျ ချစ်မြတ်နိုးနေမိသူက စောဖြစ်သည်။ စော မသိသေးသည့် ချစ်စရာအမူအကျင့်လေးတွေ သူမဆီမှာ ဘယ်လောက်များများ ပိုင်ဆိုင်ထားလည်းမသိ။ သူ ချစ်ခဲ့ရသော၊ မြတ်နိုး ခဲ့ရသော ချစ်သူလေး၏ မဟုတ်မခံစိတ်လေးနှင့် သူ့ကို ပြန်ရန်စွာ ပုံလေးကတော့ သူ့ရင်ထဲ မထင်မှတ်ဘဲ စွဲကျန်ရစ်သည့် ချစ်စရာပုံရိပ်လှလှလေးဖြစ်နေ၏။ ကားကို သူရကပဲ မောင်းသဖြင့် စောမှာ ဘာအလုပ်မှ မရှိ။ တစ်ချိန်လုံး နှုတ်ခမ်းစုနေသော မျက်နှာလှလှ မှန်မှန်လေးကိုသာ မသိမသာရော၊ သိသိသာသာပါ ငေးပြီးရင်း ငေးနေမိသည်။

ဟိုတုန်းက မျှော်လင့်ရာဆိုတာ စိတ်ဓာတ်ရေးရာမှာ ပုံမှန် မဟုတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အမှားအမှား အဆိုးအကောင်း မခွဲခြားတတ်သော ကလေးဆိုး တစ်ယောက်လို ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အခု မျှော်လင့်ရာက တည်ကြည်လေးနက်သော အမူ

၂၈၀

. ထုအညွနီ

အယာနှင့် အမှားအမှန်ကို တိကျစွာ ဝေခွဲတတ်သူ ဖြစ်နေတာက
လည်း သူ့အတွက် တစ်မျိုးချစ်စရာဖြစ်နေတာ ဟိုတုန်းကပုံလေးနှင့်
အခု ဖြစ်နေပုံလေးကို နှိုင်းယှဉ်ကာ ယှဉ်စရာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ဇော၏အပြုံးကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်
သူက မျှော်လင့်ရာကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတော့ မကြည်သလို
မျက်နှာထားနှင့် မျက်စောင်းဒိုင်းခနဲ လှမ်းထိုးကာ တစ်ဖက်ကို
လှည့်သွား၍ သူ နှုတ်ခမ်းမှာ ချစ်မြတ်နိုးစွာ အပြုံးသဲ့သဲ့ ထင်သွား
သည်။

ဦးမိုးစာပေ

အခန်း (၃၂)

“မျှော်လင့်ရာ”

“ကြည့်စမ်း၊ ရှင့်ကို ဘယ်သူကခေါ်လို့ ဒီအပေါ်ထပ်အထိ
တက်လာရတာလဲ”

“မမူနဲ့... မမူနဲ့”

“ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ဈေးသွားတယ်”

ဇောစကားအဆုံးမှာ မျှော်လင့်ရာ ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဆိုးရမှန်း
မသိအောင် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်သွားသည်။ အရေးဆို ဘယ်သူ့ကိုမှ
အားကိုးမရ။ အားလုံးက ဇောဘက်က လူတွေချည်း ဖြစ်နေတာ
မျှော်လင့်ရာ ကိုယ်တွေဖြစ်နေတာ ဒီတစ်ကြိမ်ထိမဟုတ်။ မမူနဲ့
ကိုယ်တိုင်က ဇောဘက်ကလူပီပီ အချိန်တိုင်း ဇောအကြောင်း

ဦးမိုးစာပေ

အမြဲ ပြောနေရမှ ကျေနပ်သူဖြစ်နေတော့ မျှော်လင့်ရာ စိတ်ညစ်မိသည်။

မပြောပါနဲ့ဆိုလည်း မရ။

ခဏပဲ သူမစကားကို နားထောင်သလိုလို ဘာလိုလိုလုပ်ပြီး အချိန်တန်တော့လည်း မျှော်လင့်ရာ နေမကောင်းတုန်းက စောကသူမကို ဘယ်လို ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ ဘယ်လို ချစ်ခဲ့သည်။ ဘယ်လို မြတ်နိုးခဲ့သည် ပြောနေရုံမက မျှော်လင့်ရာကိုယ်တိုင်လည်း စောကိုပဲ သူမချစ်သူ ကြယ်ရောင်လင်းအမှတ်ဖြင့် သည်းသည်းလှုပ်ချစ်ခဲ့၊ မြတ်နိုးခဲ့တာတွေ ပြန်ပြောနေတော့ မျှော်လင့်ရာစိတ်ထဲ မွန်းကြပ်ရှုပ်ထွေးလျက် ငိုချင်လာသည်အထိ ဖြစ်သည်။

ဒီကြားထဲ စောဆိုသည့်သူကလည်း တစ်မျိုး။

မျှော်လင့်ရာနားမှာ အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုး၊ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ဇွတ်အတင်း ပတ်သက်ပြနေတော့ မျှော်လင့်ရာ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမှ ရှောင်ပြေးလို့ မလွတ်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် မျှော်လင့်ရာကို သူပိုင်ပစ္စည်းတစ်ခုလို ပြောဆိုပြုမူဆက်ဆံပုံကို သဘောမကျ ဖြစ်မိတိုင်း သူနှင့် မမူနဲ့ကို ပိုမုန်းမိသည်။ သူမ နားကို သူ ရောက်ရောက်လာတာကိုလည်း မကြိုက်။ စိတ်ဆိုးပြီး ဒေါသနှင့် ရန်တွေ့မိတိုင်း သူ့မျက်နှာပျက်ပျက်သွားတာ

မြင်ရတော့လည်း သူမချစ်သူ ကြယ်ရောင်လင်း၏မျက်နှာ ဖြစ်နေသူကြောင့် သူမနှလုံးသားတွေထဲ ထိခိုက်ခံစား နာကျင်ရပြန်နှင့် အမြန်ဆုံး အိမ်ပြန်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု သူမတစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒီမှာ... ရှင့်ကို ကျွန်မ မတွေ့ချင်ဘူးလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ ပြန်ပါရှင်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မောင်ကလည်း မျှော်လင့်ရာကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ မောင့်ကို တွေ့ခွင့်ပေးပါလို့”

“ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်မပြောနဲ့”

“မောင်ရင်ထဲက၊ မောင့်နှလုံးသားထဲက တောင်းဆိုနေတဲ့ စကားကို မျှော်လင့်ရာ မောင့်ကို နည်းနည်းမှ မသနားတော့ဘူးလား အချစ်ရယ်”

“မျှော်လင့်ရာကို မောင် ချစ်တယ်”

“ရှင့်ကို ကျွန်မ မချစ်ဘူး”

“မောင့်ကို မချစ်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ရှင်ကပဲ ကျွန်မထက် ပိုသိရဦးမှာလား”

“သိတယ်”

“ကြည့်စမ်း... ဒီလူ”

“ကြည့်နေတာပဲ လူတယ်”

“အို”

မျှော်လင့်ရာ ပြောသမျှ ဘာတစ်ခုမှ အလျော့မပေးသည့်
ဇောကိုကြည့်ပြီး သူမ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။
ဇောဆိုသည့်လူကလည်း ဘယ်လိုနေနေ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့်
ကြယ်ရောင်လင်းနှင့် တူလွန်းတော့ တစ်ခါတစ်ခါ သေသွားသည့်
ကြယ်ရောင်လင်း သူမနား ပြန်ရောက်နေသလိုလို ထင်မိပြီး
သူ့မျက်နှာကို သတိလက်လွတ် တွေ့တွေ့ဝေဝလေး ငေးမော
ကြည့်ဖြစ်သွားတာကိုလည်း ဝန်ခံသည်။

“မောင် သိပါတယ်၊ မျှော်လင့်ရာစိတ်ထဲမှာ မောင့်ကို
ချစ်နေတယ်”

“ရှင် မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့နော်”

“ဟုတ်တာတွေပဲ ပြောမှာပါ”

“မောင် အမှန်အတိုင်း ပြောမယ်၊ မျှော်လင့်ရာ မောင့်ကို
ချစ်ရမှာ ကြောက်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့၊ မျက်နှာက ကြယ်ရောင်လင်းမျက်နှာ
ဖြစ်နေတာကို မင်း ဘာပြောမလဲ”

“အို”

ဒီတစ်ခါတော့ ဇောစကားကို သူမ မငြင်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား
ကာ စိတ်ထဲမှာလည်း အတော်လေး ထိခိုက်နာကျင်သွား၍ ဇောနှင့်
ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

“မျှော်လင့်ရာ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေပါရစေလား
ရှင်”

“မောင် မေးတာကို မဖြေတော့ဘူးလား”

“ကျွန်မ ဘာကို မြဲရမှာလဲ”

“မောင့်မျက်နှာကိုတွေ့တိုင်း ကြယ်ရောင်လင်းကို သတိရနေ
တဲ့ မျှော်လင့်ရာရဲ့ စိတ်ခံစားချက်ကို ပြောတာ”

ဇောက သူ သိချင်တာကိုမေးရင်း မျှော်လင့်ရာနှင့် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင် နီးကပ်စွာရပ်ရင်း သူမမျက်လုံးတွေထဲ အဖြေရှာသလို
ငုံ့ကြည့်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ် မျှော်လင့်ရာကလည်း သူ့အကြည့်တွေ
ကို မရှောင်ဘဲ တုံ့ပြန်ကြည့်နေ၍ နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်း
ဆုံသွားသည်။ ဘယ်သူမှ အကြည့်ကိုမလွှဲ၊ တစ်ယောက်ရင်ထဲကို
တစ်ယောက် ထိုးဖောက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအကြည့်များက ကိုယ်စီ
ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို နှစ်

ယောက်စလုံး သိနေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း ရှင့်ကို ချစ်ရမှာ ကြောက်တယ်၊ အဲဒါ ရှင့်မျက်နှာကိုမြင်တိုင်း ကျွန်မချစ်သူ ကြယ်ရောင်လင်းကို သစ္စာမဖောက်ဖို့ ကျွန်မနှလုံးသားက အမြဲ တိုက်တွန်းနေလို့ပဲ ဇော”

သူမရင်ထဲ ခံစားနေရသည့်အတိုင်း မျှော်လင့်ရာ ဝန်ခံလိုက်တော့ သူမရင်ထဲ လေးလံတင်းကျပ်မှုတွေ ပျောက်သွားကာ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသလို ထင်မိသည်။

“မောင့်ကို မျှော်လင့်ရာကိုယ်တိုင် မျှော်လင့်ရာချစ်သူ ကြယ်ရောင်လင်းအဖြစ် သတ်မှတ်လက်ခံထားခဲ့တာ မှတ်မိလား”

“ဒါပေမဲ့ ရှင်က ကြယ်ရောင်လင်းမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မောင်ကိုယ်တိုင်က ကြယ်ရောင်လင်းအဖြစ် ခံယူမယ်ဆိုရင်ရော”

“ရှင် ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဇောဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မေ့ထားပြီး မောင့်ကို သေဆုံးသွားတဲ့ ကြယ်ရောင်လင်းအဖြစ် သဘောထားဖို့ ပြောနေတာလေ”

“မဖြစ်နိုင်တာရှင်”

“ဖြစ်နိုင်လို့ ဖြစ်နေပြီပဲ မျှော်လင့်ရာ၊ မောင်တို့က အမွှာတွေ၊ ရုပ်ခြင်းတူသလို စိတ်ခြင်းတူတယ်၊ ရင်ခုန်သံတူသလို ချစ်ခြင်းလည်း တူတယ်၊ မျှော်လင့်ရာကို ကြယ်ရောင်လင်းက ချစ်သလို မောင်ကလည်း မျှော်လင့်ရာကို ချစ်တယ်”

“မျှော်လင့်ရာ ကိုယ်တိုင်လည်း ကြယ်ရောင်လင်းကို ချစ်သလို မောင့်ကို ပြန်ချစ်လိုက်ရင် မောင်တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး မိုးကောင်းကင်က မောင့်ရဲ့အမွှာအစ်ကိုကလည်း ကျေနပ်နေမှာပါ မျှော်လင့်ရာ”

“ကျွန်မ ဘာမှ မသိတော့ဘူး ဇော”

“နောက်တော့ မျှော်လင့်ရာသိအောင် မောင်ကိုယ်တိုင် သင်ပေးမှာပါ မျှော်လင့်ရာရယ်”

“ချစ်တယ်နော်”

“ဟင့်အင်း”

“မရဘူး”

“မောင့်ကို မင်း ချစ်ကိုချစ်ရမယ်”

“ဇော... ရှင် လွှတ်နော်”

“မလွှတ်ဘူး”

“ချစ်တယ်”

“ရှင်နော်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ချစ်နေတာ”

“လွတ်ပါ”

“လွတ်လို့ဆိုနေ”

“မရဘူး”

“အို”

ဇွေးထွေးသန်မာသော လက်အစုံက မျှော်လင့်ရာ ကိုယ်လေးကို စပါးကြီးမြွေတစ်ကောင်လို အတင်းကျပ်ဆုံး ရစ်ပတ်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူသွားကာ လှပသော မျက်နှာလေးကို ပင့်မောစေလျက် ချစ်အနမ်းတွေ သိပ်သည်းစွာ ခြွေချလာသူကြောင့် သူမမှာ ဘာစကားမှ ဆိုခွင့်မရဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် မျှော်လင့်ရာရယ်”

“ချစ်တယ်”

မျှော်လင့်ရာတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်မှာ မွန်းကျပ်သွားသည်။ ရုန်းပေမယ့် မရ။ တင်းကျပ်သော အထွေးအပွေ့အောက်မှာ အသက်ရှူမှားမတတ် မွတ်သိပ်ပြင်းပြခြင်းတွေနဲ့ လှိုက်လှဲသော ချစ်အနမ်းတွေကြောင့် မျက်လုံးလေးတွေ ပြာဝေသွားခဲ့ရသည်။ သူ့အချစ်တွေက တကယ့်ကို အရူးအမူး။ ကြယ်ရောင်လင်းနှင့်

ချစ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့အချစ်တွေက ဇောလောက် မပြင်းထန်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။

ဇောက ထိုသို့မဟုတ်။ သူ့စိတ်စေရာအတိုင်း ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဘာတစ်ခုမှ မထိန်းချုပ်။ အရှိကို အရှိအတိုင်း လွှတ်ပေးသဖြင့် သူ့အချစ်တွေက တစ်မျိုး ကြောက်စရာကောင်းသော ပြင်းပြလှိုက်လှဲမှုတွေနှင့် ပြည့်နေသည်။ ပါးပြင်နုမ လည်တိုင်ဖွေးဖွေး ရင်ညွန့်နွေးနွေးသို့ သူ့အနမ်းတွေက ခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုးဝေ ဖြတ်သွားသည်။

သူမ သူ့ရင်ခွင်ထဲက တအားဆောင့်ရုန်းလိုက်တော့ သူက မျှော်လင့်ရာမျက်နှာကို ငုံ့အကြည့်မှာ သူ့ကိုယ်ကြီးကို သူမ တွန်းဖယ်ပြီးနေရာက ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“မျှော်လင့်ရာ... နေဦးလေ”

သူ ခေါ်ပေမယ့် လှည့်မကြည့်။

သူ အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်ပြီး အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်ပစ်လိုက်သည့်အချိန်အထိ မျှော်လင့်ရာ ရင်ခုန်သံ ဖြန်နေဆဲဖြစ်သည်။

“မျှော်လင့်ရာ”

အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်က ဇောအသံကို ကြားရတော့ မျှော်လင့်ရာ သူ့နားနှစ်ဖက်ကို သူမလက်လေးများနှင့် ဇွတ်အတင်

ပိတ်ကွယ်ထားလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဇောအချစ်ကြောင့် လှိုင်းထန်နေ၏။

“မောင် မှားသွားတယ် မျှော်လင့်ရာ၊ ဆောရီး၊ မျှော်လင့်ရာ ကို သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာတော့ မျှော်လင့်ရာ သိစေချင်တယ်”

“မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“မျှော်လင့်ရာကို မောင် ချစ်တယ်”

“မောင် သွားတော့မယ်နော်”

ဇော ဘာပြောပြော မျှော်လင့်ရာထံမှ ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မရ။ နောက်ဆုံး လေးကန်သော ခြေအံ့ဖြင့် မျှော်လင့်ရာ အိပ်ခန်းလေးကို သူ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ တကယ်ဆို မျှော်လင့်ရာဆိုတာ စာချုပ် စာတမ်းနှင့် တရားဝင် လက်ထပ်ထားသည့် ဇော၏ ဇနီးမယား တစ်ယောက်ဆိုတာ သူမ သိစေချင်သည်။

ဇောဘက်က ဒီထက်မက အခွင့်အရေးတွေ ယူလို့လည်း အိမ်ထောင်ရှင်ခင်ပွန်းသည်အဖြစ် ဘာအပြစ်မှမရှိ။ သူ့အပေါ်မှာ မျှော်လင့်ရာကိုယ်တိုင် ချစ်ခြင်းဖြင့် အသိအမှတ်ပြုတာကို လိုချင်၍ သူ့ဘက် ဤမျှလိုက်လျော အရုံးပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

“အခု ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ ဇော”

သူ့ကို မျှော်လင့်ရာ လုံးဝအတွေ့မခံတော့တာကို ဦးတည်၍

သူရက မေးလာတော့ မမူနဲ့ကလည်း ဇောမျက်နှာကို စိတ် မကောင်းသလို လှမ်းကြည့်သည်မ။

“ဖြစ်လာမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ သူ မချစ်တာကို ငါ ဇွတ်ချစ်ခိုင်းနေတော့ သူ့အပေါ်မှာ မတရားရာ ရောက်ပါ တယ်”

“သူ စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေ”

“မျှော်လင့်ရာက သူ့အိမ် သူပြန်တော့မှာနော် ဇော၊ ပြီးမှ မင်းပဲ လွမ်းလှပါပြီ မလုပ်နဲ့”

သူရက သူငယ်ချင်းမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အားမလို အားမရ ဖြစ်နေသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ထားတဲ့စာချုပ် သူ့ကို ပြလိုက်ကွာ၊ ဒါမှ မင်းနဲ့သူ ဘယ်လို သက်ဆိုင်ပတ်သက်တယ် ဆိုတာ မျှော်လင့်ရာ သိမှာ”

“ဟုတ်တယ် ဇော၊ အဲဒီစာချုပ်ကိုမြင်ရင် မျှော်လင့်ရာ စိတ်တွေ ပြောင်းချင်ပြောင်းသွားမှာ”

“မပြောင်းလည်း ဘာဖြစ်လဲ မမူနဲ့၊ မျှော်လင့်ရာဆိုတာ ဇော မိန်းမ၊ မျှော်လင့်ရာယောက်ျားကလည်း ဇောပဲ၊ ဒါ ဘယ် တော့မှ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ မျှော်လင့်ရာ ဇောကို ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် ဇောဆိုတာ မျှော်လင့်ရာရဲ့ ခင်ပွန်းလင်ယောက်ျားပဲ၊ မျှော်လင့်ရာကိုပိုင်တာ ဇောပဲလေ”

“အို”

မမူနဲ့နှင့် သူရတို့စကားကြောင့် မျှော်လင့်ရာ ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးအစုံပါ ပြာဝေသွားသည်။ သူမ နားကြား မှားခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူမနားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားရခြင်း ဖြစ်၍ နံရံကိုမှီပြီး မျက်ဝန်းအစုံကို ဖျတ်ခနဲ မှိတ်ချပစ်လိုက်မိသည် အထိ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

ဇောနှင့် မျှော်လင့်ရာဆိုတာ လက်ထပ်ထားပြီးသား ဇနီးမောင်နှံ တွေ ဆိုပါလား။ ဒီအကြောင်း မျှော်လင့်ရာ ဘာတစ်ခုမှ မမှတ်မိ။ ဘယ်သူကမှလည်း သူမကို ထိုအကြောင်းမပြော။ ဇောကို ကြယ် ရောင်လင်းနှင့် လူမှားပြီး ရိုးရိုးသားသား ချင်ခဲ့တာလောက်ပဲ သူမကိုယ်တိုင် သိထားနားလည်ထားခဲ့သမျှ အခုမှ အမှားကြီး မှားနေမှန်း သူမ သိလိုက်သည်။

မမူနဲ့နှင့် သူရအသံကို ကြားရပြီး ဇောအသံကို မကြားရ။ သူတို့ပြောနေသည့် စကားတွေကို မျှော်လင့်ရာ ကြားနေလိမ့်မည်လို့ သူတို့လည်း သိပုံမရပါ။ ပန်းခြံထဲဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ရန်

အိပ်ခန်းထဲက ထွက်လာသည့် မျှော်လင့်ရာကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့ ဒီမှာ ရှိနေတာကို မသိ။ စကားပြောသံကြား၍ ထောင့်ချိုးနားမှာ ရပ်ပြီး နားထောင်နေတုန်း မမျှော်လင့်ပဲ သူမနှင့် ဇောတို့ ပတ် သက်မှုကို ကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်း အခု ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ ဇော”

“ငါ သူ့ကို ချစ်တယ် သူရ”

“မင်းချစ်ပေမယ့် သူက မင်းကိုပစ်ပြီး သူ့အိမ်သူ ပြန်တော့ မှာကွ”

“ပြန်ပါစေ၊ သူ ပျော်ဖို့က အဓိကပဲ”

“ဒါ မင်းအဖြေလား”

ဇောထံမှ ဘာသံမှ မကြားရ။

အခန်းထဲမှာ အကြာကြီး တိတ်သွားတာကို နားစွင့်ရင်း မျှော်လင့်ရာ ရင်ခုန်သံတွေ ပိုမြန်လာသည်။ ဇော ဘာဖြေမှာလဲ သူမကိုယ်တိုင် သိချင်နေ၏။

တစ်ဖက်မှာ ရပ်နေသူကို မမြင်ရပေမယ့် အသံတော့ ကောင်း စွာ ကြားရသည်။

“တော်ပါပြီကွာ၊ ပြီးခဲ့တာတွေ ထားလိုက်တော့၊ သူ ငါ့ကို ပြန်ချစ်လာတဲ့အချိန်အထိ စောင့်မယ်၊ သူ ငါ့ကို ဘယ်လောက်

ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်”

“မင်းကို အဲဒါကြောင့် အစကတည်းက ငါ ပြောခဲ့တာ၊ ထမင်းဝိုင်းကြီး မြင်ရဲ့သားနဲ့ စားခွင့်မကြိုတဲ့ဘဝလို့၊ အခုမှ လာဆွေးပြမနေနဲ့၊ မသနားဘူး”

“မမူနဲ့သဘောကတော့ ဒီလက်ထပ်စာချုပ်ကို သူ့ကို ပြစေ ချင်တယ် ဇော၊ ကံကောင်းရင် အတိတ်မေ့ခဲ့တုန်းက အဖြစ်တွေ ပြန်သတိရချင် ရလာမယ်”

“မမူနဲ့ သဘောပဲ”

“ဒီမှာ လက်ထပ်စာချုပ်”

“ဟာ... လေထဲ လွင့်သွားပြီ”

လေပြင်းတစ်ချက် ဝှေ့ခြင်းနှင့်အတူ သူမရှေ့သို့ လွင့်ကျ လာသော စာရွက်တစ်ရွက်။ သူမခြေဖမိုးပေါ် စာရွက်က ကပ်ရင်း တဖျပ်ဖျပ် လေတိုးနေတာမို့ မျှော်လင့်ရာက ကောက်ယူဖတ်လိုက် ၏။

“ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်း ကတိသစ္စာပြုလွှာ” ကျွန်တော် ဇော၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ် (.....)နှင့် ကျွန်မ မျှော်လင့်ရာ၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ် (မသိ)။

ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ တက်ဆောင့်သွားသည်။ မျှော်လင့်ရာက

သူမ အမည်၊ ဇောဆိုတာက ဒီလူ။ အာရုံတွေ ဝေဝေဝါးဝါးမှာပင် သူမ လက်ရေးနှင့် ပီပီသသ ထိုးထားသော လက်မှတ်။ နောက် တရွေ့ရွေ့ သွားနေသော တိမ်တစ်အုပ်ကြားမှ သူမ ခိုလှုံခဲ့ဖူးသော ရင်ခွင်။ ဝန်တာတစ်ခုပေါ် သက်ဝင်လှုပ်ရှားခြင်း အနမ်းများနှင့် အတူ ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောခဲ့ဖူးသော အတိတ်နေ့ရက်များစွာက မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်ရှိလာသည်။

“ကြည်စမ်း... မောင် တအားရက်စက်တယ်ကွာ၊ သူများကို ကျတော့ ထားခဲ့ပြီး သူကျတော့ ချောင်းသာမှာ တစ်ယောက်တည်း လာတယ်”

ကျောက်ဆောင်ကြီးဘေးမှာ ကောင်လေးခါးကို ပြေးဖက် ကာ ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်သော သူမ။

“အောင်မာ... လူကိုများ၊ ဘာဦးနှောက်မကောင်းဘူး ပြောလဲ၊ ရှင်ရုပ်ပဲ မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်ဦး၊ ဟွန်း... သူက ကျပ်မပြည့် တဲ့ရုပ်”

သူမ ရန်စောင်ခဲ့သူက အသိသက်သေနေရာမှာ လက်မှတ် ထိုးထားသည်။

“ချစ်တယ်နော်”

“အင်း”

“ဒါဆို... ဒီမှာ အကြင်နာပေး”

ဇောက သူနှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးထိုးအပြောမှာ သူမက ရှက်ရှက် နှင့် ဇောကိုယ်ကြီးကို အိပ်ရာပေါ် တွန်းချပစ်လိုက်၍ ရယ်သံတွေ ဆူညံစွာ ပျံ့လွင့်နေ၏။

အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး တစ်ခုပြီးတစ်ခု သူမ ပြန်သတိရ လာတော့ ပါးလေးတွေ နီရဲလာကာ မျက်နှာလှလှလေးလည်း ပြုံးလာသည်။ ဇောကို မခွဲနိုင်အောင် သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ပြခဲ့သူက သူမကိုယ်တိုင်ပါလား။

လေလွင့်သွားသော စာချုပ်ရှိရာ လျှောက်လာသော ဇောကို သူမ မြင်လိုက်ရသည်။

လက်ထပ်စာချုပ်ကို ကိုင်ထားသည့် မျှော်လင့်ရာကို အခန်း ထောင့်အကွယ်မှ ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတော့ တစ်လောကလုံး အသံကင်းမဲ့နေအဖြစ် တိတ်ဆိတ်သွားတာများ ကိုယ့်သွေးခုန် နှုန်းတောင် ကိုယ် အကျယ်ကြီး ဖြစ်သွား၏။

“မျှော်လင့်ရာ... မင်း”

အံ့သြခြင်းတွေက ဆွံ့အခြင်းတွေအဖြစ် ရုတ်ခြည်း ပြောင်း လဲသွားသည်။ ဇောမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည့်ခဏ သူမရင်ထဲ နွေးသွားသည်။

“ဇော”

မျှော်လင့်ရာနှုတ်ဖျားက သူ့အမည်ကို ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက် တော့ သူ အံ့သြဝမ်းသာသွားသည်။ သူမလက်ထဲက စာချုပ်ကို မျှော်လင့်ရာက ဇောလက်ထဲ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရော”

“ရှင်ပဲ သိမ်းထားလိုက်”

“မျှော်လင့်ရာ”

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်ရန် ပြင်သော သူမရှေ့သို့ ဇောက ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“မင်း မသွားရဘူး မျှော်လင့်ရာ”

“ဖယ်ပါ”

“ဒီစာချုပ်က မင်းနဲ့မောင် လက်ထပ်ထားတဲ့ စာချုပ်”

“သိသားပဲ”

“ဟင်”

သူက မျှော်လင့်ရာမျက်နှာကို မယုံနိုင်စွာ လှမ်းကြည့်သည်။

“မျှော်... လင့်... ရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ အားလုံးကို ပြန်သတိရလာပြီ”

“ဟာ...”

ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် ဇောတစ်ကိုယ်လုံး လေထဲ မြောက် တက်သွားသလို ထင်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်မကို ကြယ်ရောင်လင်း ခွင့်လွှတ်ပါ့မလား မသိဘူး နော်”

“ခွင့်လွှတ်မှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ မျှော်လင့်ရာရဲ့ ချစ်သူက သူ့အမွှာအစ်ကို ဖြစ်နေလို့လေ”

“ဇောရယ်”

“ချစ်တယ်နော်”

“ဟင့်အင်း”

“ဘယ်လို”

“ဇောကို မချစ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကို ချစ်တာလဲ”

“မောင့်ကို”

“ဟေး”

“အို”

ဝမ်းသာအားရ မျှော်လင့်ရာကို ဇောက ပြေးပွေ့ကာ တစ်ပတ်လှည့်ပစ်တော့ မျှော်လင့်ရာက သူရင်ခွင်ထဲမှာ အရပ်

တစ်ရပ်လို ပါသွားသည်။ ဇောက ဆုံးရှုံးရပြီအထင်နှင့် ချောက်ချား ခဲ့သော နေ့ရက်တွေအတွက် အတိုးချကာအနမ်းတွေနှင့် စိတ်လွတ် လက်လွတ် ပျော်ပစ်သည်။

“အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ကြမယ်နော် အချစ်”

“ဒီမှာ လက်ထပ်ပြီးသားလေ”

“တရားဝင် လက်ထပ်မှာကို ပြောတာ”

“ပြော... မောင့်ကို လက်ထပ်မှာလား”

“မောင့်ကို လက်မထပ်ဘူး”

“ဇောဆိုတဲ့လူကို လက်ထပ်မှာ”

“ကြည့်စမ်း၊ မောင့်ကို အသည်းယားအောင်လုပ်တဲ့ ကောင်မလေး၊ လာခဲ့”

“မောင်နော်၊ လူတွေနဲ့ဆိုတာကို”

“အို”

ဖျတ်ခနဲ ပူးကပ်သွားတဲ့ မျက်နှာနှစ်ခုကိုကြည့်ပြီး သူရက ချက်ချင်း ကျောခိုင်းလိုက်၏။

“ဟွန်း... ဖိုးမမြင်၊ လေမမြင် ချစ်နေလိုက်ကြတာ”

သူရ ပြောစကားကို ဂရိုက်မစိုက်။ လွမ်းခဲ့ရသမျှ အတိုးချ ချစ်အနမ်းတွေ ခြေချနေသော ချစ်သူနှစ်ဦးက အချစ်လွင်ပြင်ထဲမှာ

၃၀၀

ဆုအလှူ

အချစ်များနှင့် သူရဲနှင့်တကွ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးပါ မေ့သွား
ကြသည်။

နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းပါစေ
ဆုအလှူ

စိုးမိုးတေပ